

DENGÊ AZADÎ**11**

TC'nin Kuzey Doğu Suriye Halkına Karşı Özel Savaşı

Özel ve psikolojik harp, Osmanlı'dan bu yana tarihsel deneyimleri bulunan TC devletinin en sıklıkla başvurduğu savaş yöntemidir. Özellikle komünist, devrimci ve yurtsever gerilla güçlerine yönelik son 40 yılda önemli

deneyim elde ettiğini de kabul etmek gerekir. Her türlü teknik donanıyla gerçekleştirilen saldırılara karşı direnen bir halkın nihai olarak yenilmeyeceğini, özel savaş yöntemlerine bilhassa ideolojik, politik, psikolojik alanda da saldırıların yapılması gerektiğini TC devleti uzun yıllardır kavramış durumda. Bu amaçla, Kürdistan coğrafyasına yönelik özel savaş konseptini gün gün yenileyerek geliştirmekte ve uygulamaya sokmaktadır.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir

13 - 26 Ekim 2021

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 247

www.ozgurgelecek26.net

Fiyatı: 2 TL

SALDIRILARINIZ SONUÇ VERMEYECEK, EZİLENLER SONUNUZU GETİRECEK!

ANALİZ **14-15**

Yüksek Kiralar ve Barınma Sorunu Üzerine

Konut sorunu dediğimiz şey yeterli ev olmamasından doğan bir sorun değildir. Bugün örneğin İstanbul'da içinde kimsenin yaşamadığı binlerce boş ev bulunabilir. Hal böyleyken konut fiyatlarındaki artışı fiili olarak gerçekleştirmiş bir talep ve bunun karşısındaki sınırlı bir arz belirlemez.

HALKIN GÜNDEMİ **19**

Enflasyon Artıyor, Halk Yoksullaşıyor!

İktidar yıllardır Türkiye İstatistik Kurumu eli ile rakamlarla oynayıp artan fiyatları gizlemek için elinden geleni yapmaktadır. Lakin hayat karşısında rakamlarla oynamanın bir karşılığı bulunmamaktadır. Artan fiyatlar karşısında alınan ücretler giderek düşmekte, bu durum ciddi boyutlarda yoksul bir kitle yaratmaktadır.

OKUR POSTASI | Muzaffer Oruçoğlu'nun Akıl ve Aksiyon Duygusu vesilesiyle

Bizler her çalışma alanında tüm kitleye nüfuz etmeyi ve onlarla kucaklaşmayı bir anda hedeflemeye çalışırız, çalışıyoruz. Oysaki, temel prensip, mücadeleyi vereceğimiz alanın sınıfsal çelişkilerini iyi yakalamak gerektiğini, esas ile tali olanın belirlenmesini ve buna göre bir hat izleyerek siyasal mücadele verilmesi gerektiğini benliğimize kazınamamız gerekir.

Yoldaş Kaypakkaya Değirmenköy mücadelesinde köylüler ile devlet arasındaki ve devrimcilerle köylüler arasındaki çelişkiyi iyi çözmüş ve toprak işgalinin çözümünün köylülerin kendi iradesi ile çözüleceğini, devrimcilerin ise ancak siyasal ve sınıfsal bilinç taşıması gerektiğini belirtmiştir.

“Olaylar bazen bizim tasarladığımız şekilde gelişmez. İnsanların maddi yaşam koşullarını belirleyen onların bilinçleri değildir, bu maddi koşullar onların bilinçlerini belirler.” (Karl Marks)

Dolayısıyla bir fabrika, bir atölye veya bir topluluğa çözüm önerisi getirirken onlardan ve yaşam koşullarından kendimizi azade sayamayız. Bizler de bu topluluğun ya da fabrikadaki proleterden farklı değiliz. Bizleri var eden bu maddi yaşam koşulları ise bilincimiz de buna göre şekillenir. Yaşam akışımız olayları yorumlama bu maddi süreçlerden bağımsız değildir.

Bunun için tasavvur ettiğimiz komünist, sınıfsız ve sömürsüz yeni yaşam iddiamız, ancak derin bir toplumsal kaygıdan ileri gelmeli ve buna öyle sıkı sıkıya sarılarak gelişmeli ki, özel mülkiyete dayalı olan devlet modelinin yerini; sosyalist geçiş döneminden komünist üst forma erişmesini sağlamaktan geçesin.

Yoldaş Kaypakkaya, üniversite döneminden '71 devrimci kopuşuna kadar, bir KP'nin içeriği, muhtevası, devrimde oynayacağı misyon; kadro politikası, kızıl siyasi

üslerin kurulması, halk savaşında kendine yetebilen ekonomi modeli, bölgelerin sınıfsal tahlili vd. tüm etkenler üzerine derin bir analiz ve çıkarsama yaparak devrimin yolunun nasıl izlenmesi gerektiğine ışık tutmakla kalmamış bunu tüm cevheri ile pratiğe dökmüştür.

Bugün devrimci kimliğimizi sorgulamaya iten bir etken şu olmalı; Mahir Çayan, Hüseyin İnan, İbrahim Kaypakkaya bu devrimci ve komünist önderler teorik tartışma ve araştırma üzerine karıştırdıkları Marksist-Leninist-Maoist eserler bırakmamış iken, onların ardılları diyerek kendimize acaba bizler de bu kadar derin araştırma ve sorgulama içerisinde miyiz?

Yoksa şunu mu söylüyoruz kendimize “Zaten yaratılmış değerler var, üzerine yeniden bir şey inşa etmek veya bu çabaya, uğraşa, zahmete gerek yok. Çünkü ampulü bir daha icat etmenin kimseye faydası olmaz” bağlamında mı yaklaşıyoruz meseleye?

Eğer böyle bir düşünce içerisindeyssek, baştan kaybetmenin ve önderleri anlama noktasında hem yetmezlik hem de dogmatik yaklaştığımızı ve onları birer puta indirdiğiniz gerçekliği yüzümüze vurur. Bu da yapılacak çalışmalar veya kitleler ile aramızda yaşanacak teorik tartışmaların önüne set çekecektir. Şunu vurgulamakta yarar var; Önderlerimizi, değerlerimizi elbette ki tartıştırmayacağız, sözünü ettiğimiz şey, kitlenin yanlış bulduğu politika veya örgütsel yetmezlik, kadronun kitle karşındaki donanımsızlığı, ya da ideolojik, teorik yetmezlik ikna etme noktasındaki verimli olmama durumudur. Bir kadro özümsemişi bir ideolojiyi önce kendine yedirmeli, onu kendi bilinç süzgecinden geçirmeli ve bunu kitle ilişkilerinde mütevazı bir duruşla sergilemeli.

Önder Kaypakkaya'nın duruşu bu minvalde örnek alınması gereken bir tarz, bir üslup, bir tempodur. O hiçbir gösteri, miting, eylemde ya da kavgada kendini ön plana atmamıştır. Aksine olduğunca geri planda kalmayı kendine salık vermiş, ancak olayların tahlilinde veya ideolojik tartışma noktalarında hep ön safları seçmiştir.

“Komünistlerin bütün görevi, bilinçlenmede geç kalanları inandırmayı bilmek, onların arasında çalışmayı bilmektir; yoksa çocukça uydurmalarla başka bir şey olmayan ‘sol’ sloganlar ileri sürerek onlardan ayrılmak değil.” (Lenin, Sol Komünizm-Bir Çocukluk Hastalığı)

Kemalizm bir bütün olarak tüm Türkiye Devrimci Hareketin nüvelerine girmiştir. Bunu görmemek veya üzerinden atlamak, kendini aklamak gibi tezat bir durum içerir tüm hareketler için. Yalnız bu gömleği çıkarıp atmak büyük bedelleri göze almaktan geçmiştir. Tıpkı Denizlerin idama giderken “Yaşasın Marksizm- Leninizm. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği” vurgusu artık Kemalizm'in idam sehpasında mahkum edilmesini içermektedir. Keza Mahir Çayan yoldaşın Kızıldere manifestosu olan “Erleri çekin, rütbeliler gelsin.” Bunlar bedeli canları ile ödenen ve meşruluğu günümüzde halen varlığını koruyan değerler silsilesidir.

“Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım.” (Nisan Yayıncılık, Bütün Eserler, İbrahim Kaypakkaya)

Bizler önderlerimizi, değerlerimizi ajite etmiyoruz, onların ajite edilecek bir yanları olduğunu düşünmüyorum, onlar yaşamları ve yaptıkları ile akillarımıza, duygularımıza ve pratik alandaki aksiyonları ile silinmez izler bırakmış olmakla birlikte, devrimin şartları ve objektif durumunun doğru tahlilinin yapıldığında, aslında TC gibi fa-

şist bir devletin nasılda korkulu rüyası, kabusu olduklarını 40 yıllık devam eden, aksamayan kendini her şekilde örgütleyen ve yenileyen biçimleri ile görebilmekteyiz.

Bugün İbo, Mahir, Deniz ve Mazlum'un direniş meşalesi Rojava topraklarında,

T. Kürdistanı'nda yanmaya devam etmekle birlikte, yeni bedenler ve yürekler ile gerçek çıkış yolunu tüm yoldaşlara ve dostlara göstermektedir.

Bizler bilincimizi, öfkemizi, sınıf kinezimizi iyi örgütleyip, zulmün sofrasında ekmeğimizi kursağımızda bırakan Firavun ve Nemrut artıklarından Spartakus olmayı bilmeli, bu cendereden kurtulmanın en önemli ögenin örgütlü bir mücadele ve devrimci akılcılığın yaratımları ile pekiştirip o özlem duyulan yaşamı böyle inşa edebileceğimizi bilince çıkarmalıyız...

Almanya Ulm kentinde Söyleşi | “Dersim”i savunuyoruz”

Tohum Kültür Merkezi (TKM) Ulm'de “Bitmeyen zulüm, dinmeyen acı Dersim'i savunuyoruz” başlığıyla söyleşi düzenlendi. HDP eski Milletvekili **Nursel Aydoğan**, Dersim İnşa Kongresi Eş Başkanı **Hülya Yer** ve TKM adına **Hasan Çelik**'in konuşmacı olarak katıldığı panelin moderatörlüğünü TKM üyesi ve HDP aktivisti **Ayşegül Şenol** yaptı.

Yoğun ilgi gören ve 4 saat süren panele AKM, AGİF, ATİF, KON-MED gibi kurumlardan da katılım oldu.

Söyleşide ilk sözü TKM'den Hasan Çelik aldı. Ardından Avrupa Dersim İnşa Kongresi Eş Başkanı Hülya Yer ve son olarak Halkların Demokratik Partisi (HDP) eski Milletvekili Nursel Aydoğan konuşmalar yaptı.

Herkes “Terörist”se, Bütün “Terörist”ler Birleşin!

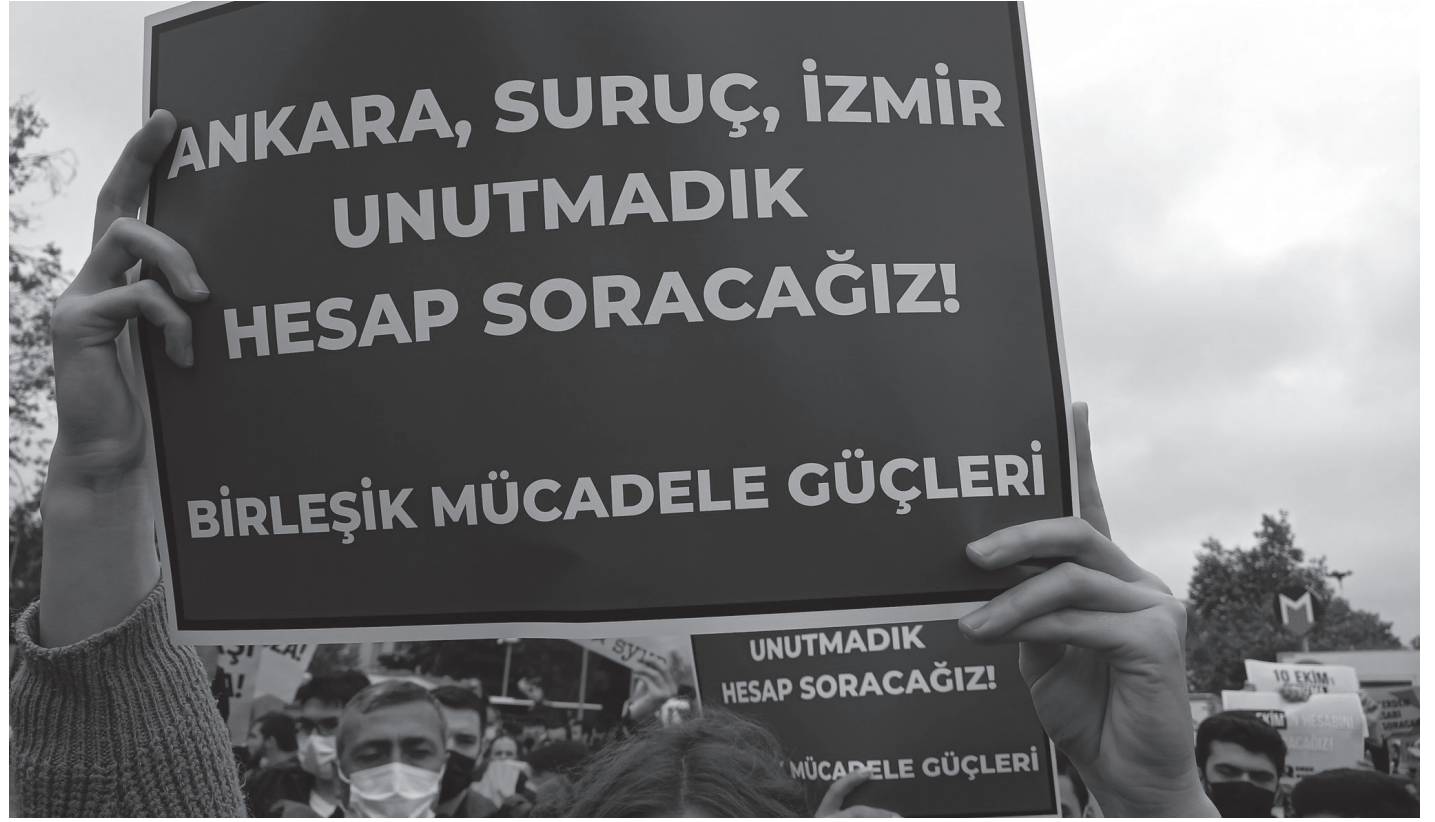
Pandora belgelerinde ortaya serilen gerçeklik yeni değildir. Hatta daha önceden de benzer belgeler kamuoyuna açılmış ve yoğun olarak tartışılarak tüketilmiş ve belli bir süre sonra gündemden düşmüştü. Şimdi de benzer bir durum yaşanacağı öngörülebilir. Bu noktada önemli olan ilericilerin devrimcilerin, sınıf bilinçli işçilerin tavrıdır.

Her geçen gün kapitalist emperyalist sistemin gerçek yüzünü daha fazla açık eden gelişmelere tanık oluyoruz. Korona pandemisinin ardından yaşanan iklim krizi tartışmaları ve son olarak Uluslararası Araştırmacı Gazeteciler Konsorsiyumu’nun (The International Consortium of Investigative Journalists / ICIJ) Pandora Papers ismiyle yayınlamış olduğu belgeler, kapitalist emperyalist sistemin işleyişine ve gerçek yüzüne dair önemli veriler sundu. Dünya çapında 117 ülkeden 600’den fazla gazeteci, 12 milyon belgeyle yaptıkları haberlerle, bir kez daha sınıflı toplum gerçeğini gözler önüne sererken, sömürenlerin sömürdükleri servetleri nasıl kaçırdıkları ve bu haksız kazançlarını “vergi cenneti” denilen finans kurumlarında nasıl “akladık”larını ortaya koyuyor.

Yayınlanan belgelerde, 91 ülke ve bölgede 35 mevcut ve eski dünya liderinin, 330’dan fazla politikacı ve kamu görevlisinin, spor, medya, müzik sektörlerinde faaliyet gösterenlerin, dolandırıcı ve katillerin işçi sınıfından ve emekçi halktan çaldıklarını nasıl kaçırdıklarını ve “yatırım” yaptıklarını gözler önüne serdi. Sadece zenginlerin servetini yöneten 14 finans kurumundan sızan bilgiler bile dünyada vergilendirilmemiş servetin boyutunun ne denli büyük olduğunu gösteriyor.

Bu durum bile burjuvazinin işçi sınıfını ve emekçi halkları azgınca sömürmesinin yanında kendi koyduğu kurallara bile uymadığını, daha fazla kazanç uğruna nasıl bir sömürü çarkı kurduğunu göstermektedir.

Yayınlanan Pandora belgelerinde Türkiye’den de 220 kişinin adı olduğu ifade edilmektedir. Türkiye’de her türlü ihale

yolsuzluğu, rüşvet, sömürü ve yağmadan elde ettikleri serveti yurtdışına kaçıran ve bu anlamıyla haksız kazanç elde eden kişiler tanınmış simalardır. Bu sömürü ve talan çarkının nasıl işlediğine ve elde edilen haksız kazancın boyutuna dair, AKP-MHP faşizminin “gözde” şirketlerinden Rönesans Holding’in faaliyeti örnek olarak verilebilir.

Sadece kamuya açıklanan ihalelerin detaylarına göre son beş yılda yaklaşık 16 milyar liralık 10 ihale alan Rönesans Holding’in Pandora Papers belgelerine göre vatandaşların vergileriyle ödenen kamu projelerinden elde ettiği kârın bir kısmını vergiden kaçınmak için Britanya Virjin Adaları’na aktardığı anlaşılmaktadır. Covar Trading Ltd.’nin hesaplarını yöneten İsviçreli Kendris Ltd. firmasının 30 Haziran 2017’de hazırladığı rapora göre Covar Trading Ltd.’nin hesaplarına 2015’te 105 milyon 524 bin 132 ABD doları girdiği görülmektedir. Ve raporda aynı yıl 105 bin 484 bin 952 doların “bağış” adı altında şirket hesabından çıktığı görülmektedir. Raporda bu bağışın nereye gittiğinin bilinmediği ifade edilse de bu paranın Rönesans Holding tarafından kendilerine “ballı ihale” sağlayanları gördüğü, halkımızın deyimiyle “sakal parası verdiği” anlaşıyor. Daha açık ifade edersek Rönesans Holding kendisine verilen kamu ihaleleri karşılığında, AKP-MHP iktidarına ve elbette iktidarın başındaki R.T.Erdoğan’a “bağış” yaptığı anlaşılmaktadır.

İşçi ve emekçilerden doğrudan ve dolaylı olarak toplanan vergilerle Cumhurbaşkanlığı Sarayı’nı inşa eden Rönesans Holding’in toplamda vergi cennetine 210 milyon dolar aktardığı görülmektedir. Rönesans Holding kendisine sağlanan bu ayrıcalık karşılığında, ayrıcalığı yapanları da görmüş ve onlara “bağış”ta bulunmuştur. Bahsi edilen paranın % 40’lık gelir vergisi ödenmiş olsa, hazinenin kasasına yaklaşık 750 milyon TL gireceği ifade edilmektedir. Kısacası çok katmanlı bir vurgun, yağma, rüşvet, yolsuzluk ve haksız kazanç durumu söz konusudur.

Sömürü derinleştikçe saldırılar artıyor: Herkes terörist!

Elbette Pandora belgelerinde ortaya serilen gerçeklik yeni değildir. Hatta daha önceden de benzer belgeler kamuoyuna açılmış ve yoğun olarak tartışılarak tüketilmiş ve belli bir süre sonra gündemden düşmüştü. Şimdi de benzer bir durum yaşanacağı öngörülebilir. Bu noktada önemli olan ilericilerin devrimcilerin, sınıf bilinçli işçilerin tavrıdır.

Türk hakim sınıfları ve onların temsilcileri, sınıfsal çıkarları gereği bu tür yöntemlere sıklıkla başvurumaktadırlar. TC’nin bir “çökme” rejimi olduğu, sömürü, yağma, talan, yolsuzluk, rüşvet ve haksız kazanca dayanan bir düzen olduğu her gün yaşanan pratiklerle ortaya konulmaktadır. Bu, dün bir mafya elebaşısının itiraf ve ifşalarında görüldüğü gibi bugün de Pandora belgelerinde bir kez daha göz-

ler önüne serilmektedir. Burada önemli ve belirleyici olan, bu gerçekleri devrimci ajitasyon ve propagandanın konusu haline getirmek, kitlelerle kurulan ilişkide bu gerçekleri ısrarla anlatmaktır.

TC ekonomisinin bir kriz içinde olduğu bilinmektedir. Kriz derinleştikçe, sömürü arttıkça hakim sınıfların aldıkları pay azalmakta ve bu onları kendi sınıf çıkarları adına daha saldırgan yapmaktadır. Bunun son örneğini İstanbul’da kağıt toplama işçilerine yapılan saldırılarda görmekteyiz. Faşizmin kağıt toplama işçilerine yönelik saldırısında yüzlerce işçi gözaltına alınmış, üç işçi gözdağı vermek için tutuklanmış, çekçek arabalarına el konulmuş, barındıkları derme çatma kulübe-ler yakılmıştır. Gereke ise kağıt toplama işçilerinin “kamu güvenliğini tehlikeye atma”ları ve “haksız kazanç” elde etmeleri olarak açıklanmıştır.

Tam da Pandora belgelerinde ülkemizden 220 büyük hırsızın bulunduğu ve haksız kazanç sağladığı ortalığa saçılmışken sabahtan akşama kadar çöpten ekmeğini kazanmaya çalışan insanlara yönelik “haksız kazanç” suçlamasıyla operasyon ve tutuklama gerçekleştirilmesi son derece anlamlıdır. Bizlere çıplak bir devlet gerçekliğini göstermektedir.

Benzer bir durum barınma ve burs hakkı için taleplerini yükselten üniversite öğrencilerine yönelik saldırıda da yaşanmaktadır. Öğrenci gençlik son derece haklı ve meşru bir talep için mücadele eder-

ken, iktidar tarafından “terörist” olarak hedef gösterilmekte, “yeni Gezi hazırlığı” olarak tanımlanmaktadır. Bu doğrudan hedef gösterilme sonucunda, öğrenci gençliğin eylemlerine saldırılmakta, işkenceli gözaltılara tabi tutulmaktadır. Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin kayyum rektöre yönelik eylemleri sürerken, bizzat R.T.Erdoğan tarafından öğrenciler “terörist” olarak hedef gösterilmektedir. Bu hedef göstermenin hemen ardından harekete geçen kolluk ve yargı öğrencileri tutuklamaktadır.

TC’ye biat etmeyen, şu veya bu şekilde mücadele eden, taleplerini dillendiren herkes “terör” ve “terörist”likle itham edilmektedir. Bu faşist akıl tutulmasına son olarak Devlet Bahçeli’de dahil olmuş ve “bölücü kebabçılar”ı hedef göstermiştir. İşin daha da ilginç, iktidar ortağı D. Bahçeli, yaşanan ekonomik krizin, işsizliğin, yoksulluğun nedeni olarak “bölücü kebabçıları” göstermektedir.

D. Bahçeli’nin daha önceki benzer açıklamaları bilinmez değildir. Mesele faşist bir kafanın heyezanları olarak değerlendirilmemelidir. Bu faşist kafanın kendilerine biat etmeyenleri “terörist” olarak itham edip hedef göstermesi yeni değildir. Ekonomik kriz, işsizlik, yoksulluk ve alım gücünün düşmesi karşısında kitlelerin iktidara yönelik tepkisi ve öfkesi böyle faşist zorbalıkla bastırılmak istenmektedir. Faşizm, yeni Gezi’lerden çekinmektedir. Bu nedenle bir yandan, öğrenci gençliğe yönelik doğrudan hedef göstermeler ya da “bölücü kebabçılar” örneğinde olduğu gibi psikolojik propagandayı ısrarla sürdürmekte, diğer yandan kolluk ve yargı aracılığıyla tutuklama saldırılarını sürdürmektedir. Faşizmin “yeni Gezi”lerden çekindiğini yeniden açılan ve “Çarşı Davası” ile birleştirilen yeni “Gezi Davası”ndan da anlaşılabilir.

Faşizm saldırısını sadece kolluk ve yargıyla sürdürmüyor. Aynı zamanda dini propagandayı daha da yoğunlaştırıyor. Kitlelerde devlete karşı biriken öfke ve tepkiyi bir kez daha “din” silahıyla etkisileştirmek istiyor. Ayasofya’nın kılıçla camiye çevrilmesinden, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın devlet protokolünde ön sıralara yükseltilmesinden, Yargıtay açılışında verilen fotoğraftan, Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş’ın açıklamalarına kadar bir dizi gelişmenin nedeni budur. Bu gelişmelere paralel Diyanet İşleri Başkanlığı’na ayrılan ödenek bir önceki yıla oranla 1 milyar 458 milyon lira artırılarak 12 milyar 977 milyon liraya yükseltiliyor. Böylece Di-

yanet İşleri Başkanlığı bütçesi Dışişleri, İçişleri, Enerji, Kültür, Ticaret ve Sanayi bakanlıkları dahil olmak üzere 7 bakanlığın ve 12 başkanlığın bütçelerini geride bırakmış bulunuyor. Bu örnekler sistemin sadece kolluk ve yargı değil aynı zamanda “ideolojik” anlamda kitlelerin isyan ve öfkesine hazırlandığı anlamına geliyor.

Faşist saldırılar krizi derinleştiriyor!

Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu durum, yaşanan ekonomik krizin, yoksulluğun ve işsizliğin giderek derinleşmesi faşizmin resmi kurumlarının açıklamalarında da artık gizlenemiyor. Her şey bir yana son olarak açıklanan resmi Eylül ayı enflasyonu bile % 20’lere karşılık geliyor. TÜİK’e göre enflasyon Eylül ayında % 1.25 artarak yıllık % 19.58 olduğunu açıklarken Enflasyon Araştırma Grubu’na (ENAG) göre, Tüketici Fiyat Endeksi Eylül ayında % 2.89, 12 aylık artış oranı ise % 44.70 olarak gerçekleştiği belirtiliyor.

Faşizmin kendi rakamlarında bile enflasyonun bu kadar yüksek olması, hakim sınıfların çıkarlarını gözetken ekonomi politikaları nedeniyle döviz kurunun yükselmesi, Türk Lirası’nın değerinin düşmesi ve halkın alım gücünün azalmasına yol açıyor. Diğer bir ifadeyle halkın daha fazla yoksullaşması, nüfusun neredeyse yarısının açlık koşulları altında yaşam mücadelesi vermesine neden oluyor. Başta ücretli çalışanlar olmak üzere halkın geniş kesimlerinin alım gücü giderek daha da azalmakta, kitleler giderek daha da yoksullaşmakta, buna karşılık olarak ise zenginler daha da zenginleşmektedir. Böylelikle gelir dağılımındaki adaletsizlikte gitgide daha da artmaktadır. Bu gerçeklik ise ülkemizde sınıfsal çelişkilerin daha fazla derinleşmesine ve keskinleşmesine neden oluyor.

Halk derin bir yoksulluğa, açlığa ve işsizliğe mahkum edilirken, saray ahali-sinden halka “tasarruf önlemleri” yapılıyor. “İtibardan tasarruf etmeyen” Emine Erdoğan’ın 2015 yılında verdiği bir röportajda mutfakta tasarruf için “mangonun kurutulup saklanması” önerisi yapıldığı açığa çıkıyor. Dahası halktan toplanan vergiler, emperyalistler arası çelişkiden yararlanmak uğruna har vurup harman savurulmaktadır. En yakın örnek, Rusya’dan alınan S-400 savunma füzelerinin başına gelenleridir. AKP-MHP iktidarı, ABD’nin tepkisi ve yaptırım kararı karşısında milyarlarca dolarlık parayla satın aldığı füze-leri aktifleştirememiş ve hangarlarda çürü-

meye terk etmiştir.

AKP-MHP dış politikada iki emperyalist güç arasındaki çelişkilerden yararlanma siyasetini, tam bir kasaba tüccarı gibi ısrarla sürdürmektedir. Üstelik bunu yalanlarla gerçekleştirmektedir. AKP Genel Başkanı ve Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan, Rusya dönüşü gazetecilere yaptığı açıklamada da “ABD ya F-35’lerimizi verecek ya da parayı” 1.4 milyar dolar ödeme yaptığını belirtip eklemiştir: “*Biz elimizde bol para var da bunları etrafa saçan bir ülke değiliz. Bu paraları da kolay kolay kazanmadık, kazanmıyoruz.*” (30 Eylül)

R.T.Erdoğan’ın bu açıklamaları yaptığı ve bu vb. başlıklı haberlerin medyada yayımlanıp ABD’ye rest çekildiği aynı günde R.T.Erdoğan’ın 40 adet F-16 satın almak için Washington’a teklif mektubunu onayladığı öğreniliyor. (9 Ekim) TC’nin talep ettiği edilen F-16’lar ve modernizasyon kitlerinin değerinin yaklaşık 10 milyar dolar olduğu anlaşıyor.

Kısacası halk ekonomik krizin daha da derinleştiği koşullarda ekmeğe ve kuru soğana muhtaç hale gelirken, yarınımı nasıl çıkaracağım diye düşünürken Türk hakim sınıfları ve onların temsilcileri bir yandan halktan çaldıklarını yurtdışına kaçırırken diğer yandan ise kendi iktidarlarını korumak için emperyalistlere milyarlarca dolarlık silah siparişi veriyorlar. Öğrenci gençliğin barınma ve burs gibi en haklı ve meşru talebine yanıt olmayı bırakalım, onları terörist ilan ederek saldıran, atık kağıt işçilerinin çöpten kendi geçimlerini sağlamalarına bile tahammül edemeyen rejim sahipleri, bir kez daha ABD’nin kapısını çalmakta ve halktan soydukları milyarlarca doları emperyalist silah tekellerine peşkeş çekmektedir.

Türk hakim sınıfları ve onların temsilcileri iç politika da sıkıştıkça dışarda emperyalistlerden yardım istemekte, onlarla görüşmek için deyim yerindeyse kırk takla atmaktadırlar. Bunun yanında emperyalistlerin destek ve onayını almak içinde milyarlarca dolarlık silah siparişi vermektedirler. Türkiye nüfusunun yarıya yakınının açlık koşullarında yaşamak zorunda bırakıldığı koşullarda, bir avuç asalak halktan çaldıklarını yurtdışına çıkarıp servetlerine servet katarken, işçi sınıfı ve emekçi halk açlığa, işsizliğe, yoksulluğa mahkum edilmekte, sefalet koşullarında yaşamak zorunda bırakılmaktadır. İşte bu objektif gerçeklik gerçek terörizm hakim sınıfların saldırısı, gerçek teröristlerin ise hakim sınıfın her düzeyde temsilci olduğunu göstermektedir. Evine ekmek götüremeyen,

çocuğuna yeni pantolon almadığı için intihar eden, işsizlik ve yoksulluktan dolayı canına son verenlerin olduğu koşullarda gerçek katillerin, hırsızların, soyguncuların ve vurguncuların kim olduğu açık değil midir?

Direnişin sürdüğü koşullarda devrimci görevler

Koşulların giderek daha da ağırlaştığı durumda ise ağzını açının üzerine binlerce polisi yağmakta, yargı aracılığıyla tam bir terör estirilmektedir. Buna rağmen işçi sınıfının, emekçi halkın, kadınların, LG-BTİ+’ların, öğrenci gençliğin, köylülerin, Kürt ulusunun ve Alevi inancına mensup halkımızın alttan alta sürdürülen direnişi ise sürmektedir. Kitlelerin düzene ve kendilerine dayatılana öfkesi ve tepkisi, tıpkı Gezi İsyanı’nda olduğu gibi kitlesel ve yaygın bir başkaldırıya dönüşmemekle birlikte, damlalar birikmekte, fırtınaya dönüşme hazırlığı yapmaktadır.

Her itiraz edenin, her hakkını arayanın, her direnenin “terörist” ilan edildiği koşullarda, bütün “terörist”lerin mücadelelerini birleştirmekten ve faşizme karşı onun anladığı dilden yanıt olmaktan başka çare yoktur. Hakim sınıfların ve onların temsilcilerinin her ilki kliğinin birbirlerine yönelik “seçim” gündemli giderek yükselen politik dalaşına karşı, birleşik devrimci mücadele güçlerinin sürdürdüğü kampanyanın yerellerde daha fazla kitleye ulaşması ve dahası kampanyanın daha görünür olması gerekmektedir.

Özellikle reformist sol içinde, birleşik mücadele güçlerinin ilanı ve çıkışından sonra yaşanan gelişmeler, ortaya atılan tartışmalar ve dahası gözle görülür biçimde birleşik mücadele güçlerinin çalışmalarının yok sayılması, görmezden gelinerek sessizlikle geçiştirilmesi son derece anlamlı olduğu kadar dikkat çekicidir.

Birleşik mücadele güçleri tam da kitlelerin altan alta sürdürdüğü mücade- lenin ortak bir mecrada buluşması, birleşik devrimci bir direniş hattının örülmesi ve bu anlamıyla faşizmi gerçek anlamda zorlayacak bir kulvara sokulması gerekliliği ve bilinciyle kurulduğu, çalışmalarını bu doğrultuda sürdürdüğü bilinmiyor değildir. O zaman tüm yok saymalara, görmezden gelmelere karşı, fırtınayı yaratacak damlalarla daha fazla buluşmalı, dahası gelecek fırtınaya olabildiğince hazırlanmalıyız. Dünde devrimci görevimiz buydu, bugün de budur ve gelecekte olacak olanda budur.

“Emekten Yana Olan Herkesi Bu Mitingde Görmek İstiyoruz”

SÖYLEŞİ

Kutay Soybil

24 Ekim günü Kartal Meydanı'nda yapılması planlanan “**Ekmeğimiz ve Özgürlüğümüz İçin İşçi ve Emekçi Mitingi**”nin çalışmaları sürüyor. Mitingi örgütleyenler adına **Kutay Soybil** ile mitingin nasıl şekillendiğini, taleplerini ve çalışmalarını içeren bir söyleşi gerçekleştirdik. Soybil, mitingi “**direnişçi işçilerin bir kürsüsü**” şeklinde ifade ederek sınıftan yana olan herkese katılım çağrısı yaptı.

- 24 Ekim’de bir işçi mitingi gerçekleştireceksiniz. İlk olarak bu fikrin (işçi mitingi ismi de dahil) nasıl ortaya çıktığını, nasıl şekillendiğini anlatır mısınız?

İlk toplantı çağrısını direnişçi işçi arkadaşlar, Aldo-Plastik, Bayrampaşa Belediyesi işçileri, Bakırköy Belediyesi işçileri, Sinbo, SML direnişi yaptı. Hem direnişlerle birleştirilmesi hem de bütün emekçilerin, işçilerin seslerinin daha gür bir şekilde çıkması için çağrı yaptılar. O çağrıya 30 kadar kurum geldi, yeni katılım ve toplantılarla beraber bir miting örgütleme fikri çıktı. Ortak kanı güçlü bir mitingle bütün bu direnişlerin sesini İstanbul'un her yerine yayarak çalışma yapmak şeklinde oldu. İsim konusunda da aslında aynı düşünce hakimdi. İşçinin, emekçinin kendi sözü ve taleplerini ifade edemediği bir toplumsal zeminde, mitingin tüm çalışmalarına bu minvalde yaklaştığımız için ismi de "İşçi ve Emekçi Mitingi" olarak belirlemiş olduk.

- Talepleriniz aslında bildirilerinizde var ama bize biraz taleplerinizden bahsedermisin? Neler var bu taleplerin içerisinde?

Aslında Temmuz ayının ortalarından

bu yana tüm gündem krizin daha görünür olması meselesine dönüşmüş oldu. Arka arkaya birçok ürüne gelen zamlarla (doğalgaz, elektrik, motorin) yaşam zorlaştı. Bu gündemleri de içerecek bir şekilde işçi direnişlerinin talepleri bizim taleplerimiz şeklinde ele aldık. Mesela Sinbo Direnişi için özelde Dilbent Türker'in işe geri alınması, Aldo-Plastik'te arkadaşlarımızın sendikal haklarını savunması, Bayrampaşa Belediyesi işçilerinin kendi talepleri vb. Bunların dışında mitingin kendi talepleri de var. Örneğin 25/2 işten atmalar yasaklansın! Sadece KOD'larla ilerlemiyoruz, aslında 25/2 tartışılması gereken bir madde, çünkü 3 gün işe gelmeyen veya iş yerinde uyuşturucu kullananla sendikal örgütlenme yaparı aynı maddeden işten atıyorlar ve pandemi ile birlikte bu sınıfa dönük çok ciddi bir saldırı haline geldi. KOD-29 ve KOD-46 ile günde 500'ün üzerinde işçi atılıyor. İşten atılan bu işçiler "ahlaksızlık, onursuzluk" damgası ile atılıyor. Bu güvencesiz çalışmaya sebebiyet veriyor, merdiven altı atölyeler artıyor. Örneğin tekstilde merdiven altı atölyelerin çok yoğun bir afişi olmaya başladı. İşçi sınıfının tüm katmanlarının taleplerini dillendirmeye çalışan, mitingin ana taleplerinin dışında EYT'nin (Emeklilikte Yaşa Takılanlar) sorunlarının çözülmesine yönelik talepler var. İşçi avukatlarının kendi talepleri var. İMC Ev İşçileri Sendikası da mitinge katılacağını belirtti geçen hafta, onların talepleri var. Önümüzdeki süreçte yarım işçi olan öğrencilerin de talepleri var. Bu talepler üzerinden tüm işçi havzalarına ve mahallelere ulaşmaya çalışıyoruz.

**“Kürsümüz tüm işçi direnişlerine
açık!”**

- Biraz çalışmaları sormak istiyorum.

*Nasıl gidiyor, nasıl tepkiler alıyorsunuz?
Birçok yerde yeni yeni direnişlerde var.
Mitsuba direnişi başladı. Urfa'da Uğur
Tekstil'den sendikalı oldukları için işten
çıkarılan 300 işçi var.*

Şöyle, İstanbul'a yakın işçi mitinglerini kitlesel ziyaret edip mitinge davet edip onlara da kürsüde söz vermek istiyoruz. Aslında orada kürsüyü oluştururken de çalışmalardaki gibi işçilerin kendi sözünü söyleyebileceği bir kürsü oluşturmaya çalışıyoruz. Bu hafta sonu Çerkezköy'deki Bel-Karper ve Adko-Türk'e ziyarete gidilecek ve oradaki işçiler mitinge davet edilecek. Onun dışında bugün Alba Plastik ve Gebze hattındaki direnişte olanlar için ziyarete gidilecek. Geçen hafta Bakırköy Belediyesi işçileri ziyaret edildi. Tüm işçi direnişlerine kürsü açık, on açıdan. Onun dışında yerelerde, mahallelerde, işçi havzasının olduğu yerlerde bildiri dağıtımı devam ediyor. Bugün Terazidere ve İMES Sanayi Sitesi'nde, yine fabrika önlerinde yapılanlar olacak. Ve bu dönem İstanbul'un tüm havzalarına girmeyi hedefleyen bir dayanışma örülüyor şu an için.

- Bu miting amacı aslında işçi direnişlerinin tek kürsüde biraraya getirmek diyebilir miyiz?

Sadece işçi mitingi ile alakalı değil, işçi sınıfının merkezde olduğu, toplumsal mücadelenin tamamını kapsayan bir işçi emekçi mitingi. İşçi sınıfının yaşadığı problemler, tüm katmanlarıyla işçi ve emekçi mitinginde ifade edilebilir düzeyde. Dediğim gibi çok farklı katmanlar var, ev emekçisi kadınlardan, avukatlara kadar uzanan çok fazla katman mitingimizde biraraya gelebilecek, tabi bu çalışmayı nihayete erdirebilirsek. Henüz mitingin yapılmasına dair bir sorun da yaşamadık.

- *Kamuoyuna, işçi sınıfına, emekçi kesimlere nasıl bir çağrı yapmak istersiniz?*

Tertip komitesinde 7 arkadaşımız görev aldı. Onlar yasal süreci ilerletiyorlar ve sendikalarla birlikte çok fazla sayıda stant başvurusu yapıyor. Onların sonuçlanmasını bekliyoruz. Şöyle bir çağrısı var işçi emekçi mitinginin; Topyêkun bir şekilde işçi sınıfına saldırı oluyor, işten atma ile oluyor, sendikasız çalıştırmayla oluyor, güvencesiz çalıştırmayla oluyor, ücretsiz izin ile oluyor, örgütsüzleştirme ile oluyor ya da sendika mafyası eliyle oluyor. Satılan direnisler de

var. Tüm bunlara karşı, işçi sınıfının birleşik bir emek cephesine dönüp, mücadele sahnesine ağırlığını koyması gerektiği bir dönemdeyiz. Bu işçi emekçi mitingi bu derdi olan herkese yol açıyor. Herkesi çalışmaların başlamasından bağımsız herkesi halen davet ediyoruz. Deklarasyonu sadece 37 imza ile yapmış olduk. Sonrasında Tuzla Bölgesi'nde Imtech veya Mor Çepni'den kadınlar da katıldı. Avukat Dayanışması daha sonra katıldı. Halen katılımlar oluyor. Dolayısıyla bundan sonrası için de katılıma açık. Miting günü için de aynı şekilde, herkes pankartıyla, flamasıyla, dövizleriyle, sözleriyle tüm işçiler, işçi sınıfının yanında olanlar gelebilecek.

İstanbul'un her havzasında, Haramidere, İMES, Gebze, bütün işçi havzalarında ve yerelerde Sarıyer, Maltepe, Gülsuyu, Gazi, Sarıgazi ... 12 mahallede mitingin örgütlenme komiteleri örgütlenmek üzere. Buralardaki emekçilerin bu komitelere, buralardaki çalışmalara katılmalarını istiyoruz. Bütün emekten yana olanları, mücadeleci birçok sendikayı bu mitingde görmek istiyoruz.

Baldur İşçilerinin Direnişi Kazanımla Sonuçlandı

Baldur'da işten atılan işçilerin başlattığı direniş 335. günde, TİS hakkı için başlatılan grev ise 281. günde sona erdi. Kıdem, ihbar ve sendikal tazminatlarını alan işçiler, grevi sona erdirdi.

Sendika, “Grev sırasında hukuksuz biçimde işte çıkarılan 16 üyemiz ise aynı şekilde ihbar, kıdem ve açılmış işe iade davaları sonucu alacakları en yüksek tazminat tutarı olan 4+12 maaş ödeme alacak. Üyelerimizin tüm alacakları toplu sözleşme taslağımızdaki ücret artışı üzerinden hesaplandı” dedi.

Evrensel gazetesine konuşan grev-
cilerinden **Volkan Cimsit** ise, “281 gün
mücadele ettik. Buruk bir sevincimiz var.
Sendikamız bu süreç boyunca her zaman
arkamızda durdu. Bu bağ devam etmeli.
Bu süreçte en büyük kazancımız sendika-
yı tanımak oldu. Bizim için maddi kaza-
nılmalar önemli olmasa da bu anlaşma-
ya mecbur kaldık” dedi.

Zincir Market Denetimi: Sıkışmış Çaresizlik!

Tarım ve gıda ürünlerinde, son yıllarda yaşanan önüne geçilemeyen zam furyası, AKP iktidarı için tehlike çanlarının daha yüksek sesle çalmasına neden olmaktadır.

A'dan Z'ye tüm gıda ürünlerinin zamlanması, yoksul halkın alım gücünün zayıflamasıyla birlikte milyonlarca emekçinin sağlıklı, güvenli ve yeterli miktarda gıdaya ulaşması zorlaşmıştır. Türkiye'de cumhuriyet tarihi boyunca ekonomik krizler ve sonrasında ilk kez halkın kişi başına milli gelirden aldığı pay 7 yıl üst üste azalmıştır. Bu, 12 Eylül AFC'si sonrası bile olmamış büyüklükte bir krizdir.

Her yıl bir önceki yıla oranla halk daha fazla yoksullaşmış, alım gücü zayıflamıştır. Ekonomik çöküntünün gün geçtikçe derinleşmesi, iktidar içi klik çatışmalarını da artırmıştır. Erken seçim tartışmalarının ay-yuka çıktığı bugünlerde, özellikle tarım ve gıda ürünlerinde yaşanan topyekun zam furyası, AKP-MHP iktidarını göstermelik kimi adımlar atmaya zorlamıştır. Cumhurbaşkanı'nın ABD gezisi öncesi ve sonrası yaptığı açıklamalarda 5 büyük zincir marketi teşhir etmesi, bir anda gözlerin buralara çevrilmesine neden oldu.

R.T.Erdoğan'ın açıklamalarının ardından, Ticaret Bakanlığı'nın zincir marketlere müfettiş gönderip bu marketleri denetletmesi, orta oyunu olduğu kadar siyasi iktidarın sıkışmış çaresizliğini de göstermektedir. 2019 yılında köylüye, küçük esnafa ait depolar basılırken, ele geçirilen soğan ve patates baskınlarında bir tane bile büyük market deposu basılmamıştı. Şimdi buralara kameralar eşliğinde yapılan denetimlerin amacı; halkta, fahiş zamlarla mücadele ediliyor algısı yaratmak olsa da; müfettişlerin yaptığı işlem sadece raf fiyat etiketi ile kasada ödenen miktarın aynı olup olmadığının kontrol edilmesidir. Yani tüketici olarak adlandırılan halkın, ödediği para tutarının karşılaştırılması, yüksek fiyatların sorumlularının bulunması değil, rutin kontrol hepsi bu!

Oralarda meyve sebze gibi tüm gıda ürünlerinin fiyatının yüksek oluşunun sebebi aranmıyor. Çünkü müfettişleri gönderenler, zamların nedeninin ne olduğunu zaten biliyor. Bugün emekçilerin, en temel yaşamsal ihtiyacı olan gıda ürünlerine ulaşması zorlanmış ise bunun sorumlusu o kontrolleri yaptıran iktidarın ta kendisidir. Çok değil, 2021 yılının ilk aylarına bakılması bile oynanan oyunu gözler önüne serecek niteliktedir. Covid-19 pandemi önlemleri kapsamında sokağa çıkma yasakları, kısıtlamaları getirildiğinde köylünün tarlasına gitmesi, salgın önlemleriyle yasaklanmış; üreticiler tarlaya, bahçeye ulaşamamıştı. Yasakları binbir güçlükte aşıp bağına, bahçesine gidebilenler,

mahsulünü toplamayı başarsa bile hasatını yaptığı ürünler ellerinde kaldı; satacak kimse olmayınca çürüyüp çöp oldu. Çünkü sokağa çıkma yasakları; nakliyecileri, hal esnafını, pazarcıları da kapsıyordu. Köylünün ürününü pazara taşıyacak tüm ara faktörler, siyasi iktidar tarafından yasak kapsamına alınmıştı. Haftalarca piyasa sadece zincir marketlere terk edilmişti.

Dört bir yanımızı saran ahtapotlar...

Pandemi yasakları köylüleri, küçük aile işletmelerini, nakliyecileri, hal esnafını, pazarcıları, seyyar satıcıları içine alırken; kimler bu yasaklardan muaf tutulmuş, ayrıcalıklı haklar verilmişti? Cevabı verelim: AKP eliyle palazlandırılan komprador burjuvaziye ait olan büyük zincir marketler... Hatta Tarım Bakanlığı, tarım ürünlerinde tedarik sıkıntısı oluşmaması için zincir market patronlarıyla toplantı yaparak, patronlardan ürün stoklamaları istenmişti. Bu pervasızlığı yapanlar, şimdi aynı marketleri hedef gösteriyor.

Gerçekten de meyve sebze ve tüm gıda ürünlerindeki zammın sorumlusu zincir marketler midir? Bunun cevabı hem evet hem de hayırdır. Bu, zamların nedenlerinden sadece bir tanesidir. Meselenin özü; kapitalist-emperyalist neo-liberal serbest piyasa ekonomi programının Türkiye kırsal alanında uygulanmasıdır. Küçük aile işletmelerinin tasfiye edilmesidir. AKP iktidara geldikten sonra IMF, DB, DTÖ ve AB uyum programları kapsamında çıkarttığı "Tarım Kanunları" köylünün belini kırmıştır. Bu yasalardan sadece bir tanesi olan tohum yasası, kırsal alanda kapitalist tarım tekellerinin egemenlik gücünü genişletmiş; köylünün yüz yıllar içinde tarihin deneyiminden süzülüp gelen tüm birikimi deforme edilmiştir. "2006 yılından itibaren tohumculuk yasası ile birlikte yerel ve atalık tohum-

larımızın pazarlanması yasaklandı. Tohum takas edebiliyorsunuz; ancak satamıyorsunuz. Yerel tohumlarla yaptığınız üretimden destek de alamıyorsunuz. Destek alabilmek için sertifikalı tohumları gerekiyor. Bunlar da şirketlerin tohumları oluyor. Çiftçi elindeki tohumları kaybetmiş durumdadır; atalık tohumları kullanamıyor." (Ali Bülent Erdem, Birgün, 30.09.2021) Tohumda kontrolü ele geçirmek tarımsal üretim faaliyetinin ilk halkasını ele geçirmek olduğundan, halkımızın deyimiyile tarımsal alanda balık baştan kokmaya başlamıştır.

Küçük üreticiyi, tarım şirketlerinin, zincir marketlerin, tüccar-tefecilerin eline terk eden sistemin Tarım Bakanı bunca sorunu göz ardı ederek utanmadan sıkılmadan üreticilere; "Maliyetlerdeki artıştan endişe etmeyin, tohumu toprakla buluşturmaya devam edin" (03.10.2021) diyebilecek kadar rahat olabiliyor. Şu an birçok TV kanalında zincir marketlerin sözleşmeli tarım ile köylünün mahsulünün elinden nasıl alındığının reklamları dönüyor. Burjuva-feodal sistem, bir yandan yarattığı canavarı beslerken, diğer yandan ona karşı mücadele edemez. Tarım Bakanlığı'nın, 2019 Tarım ve Orman Şurası sonrasında her fırsatta sözleşmeli tarımın yaygınlaştırılacağı vurgulanması, kimin ve hangi sınıfın yanında yer aldığını gösteriyor. AKP, yarattığı bataklığı örtüleyerek sineklerle mücadele ediyor algısı yaratmaya çalışıyor. Bugün zincir market diye bir canavar var ise sorumlusu kuşkusuz AKP iktidarıdır. Türkiye'nin her köşesinde şubeleri bulunan zincir marketler, AKP'nin temsille görevli olduğu sermaye sınıfıdır. Bunların (BİM, MİGROS, CARREFOUR, ŞOK, A-101) patronlarının bazıları doğrudan AKP üyesi ya da yöneticisi; bazıları da AKP ile birlikte yol yürüten komprador burjuvazidir. Ortada AKP'ye rağmen oluşmuş sermaye birikim süreci bulunmuyor. AKP

öncesi de bu marketler vardı ama dört bir yanımızı ahtapot kolları gibi henüz sarmamıştı. Siyasi erk eliyle 20 yıl içinde en ücra kasabalara, köylere girilmiş, halkın nefes alanları ele geçirilmiştir.

İktidarın rıza üretme kabiliyeti zayıflıyor!

Mesele sınıf sorunudur. Kimin hangi sınıfın çıkarlarını koruyup geliştirdiği, onun için neler yaptığı sorunudur. Sınıflı toplumlarda her oluşum, odak, siyasi yapı, bir sınıfın temsili olarak doğar, büyür ve şekillenerek ekonomi-politik üretir. Bir siyasi parti temsil ettiği sınıfın ekonomik-politik çıkarları ile ters düşerse, uzlaşmazsa varlık zeminini de ortadan kalkmaya, çözülmeye, tasfiye olmaya başlar. AKP-MHP koalisyonunun, gıda zamlarına karşı biriken öfkeyi zincir marketlere yönlendirmeye çalışması, kendi sorumluluğunu üzerinden atmaya teşebbüs etmesi olsa da aynı zamanda sıkışmışlığın, çaresizliğin, duvarın dibine gelindiğinin de göstergesidir. AKP'nin geniş halk katmanları içinde rıza üretme kabiliyeti gitgide zayıflıyor. Burjuva egemen sınıflar için bir siyasi parti, toplumsal sınıf katmanları nezdinde sermaye sınıfının geleceği lehine rıza üretebiliyorsa önemlidir, değerlidir. Bu yapılamıyorsa o partinin a veya b partisi olması egemenler için bir anlam ifade etmez. AKP, bunun bilincinde olduğundan halk nezdinde varlık zeminini korumak için son çare olarak bindiği dalı kesme pahasına temsille mükellef olduğu bir sınıfın kliğini kendi gelecek çıkarları için hedef alması, içlerinde yaşanan klik çatışmasının da yansımasıdır. Siyasi iktidar erkleri yolun sonuna geldiklerinin farkındadırlar. Ekonomik krizin çöküntü hali, kara delik misali önüne çıkan tüm kütleleri çekmesi gibi AKP'yi içine çekiyor. Siyasi iktidarın varlık zeminini oluşturan; "bindiği dalı kesmesi" pahasına zincir marketleri hedefe koyması yolun sonunu işaret ediyor.

Bugün sadece tarım ve gıda ürünlerinde fahiş zamlanma yaşanmıyor. Milyonlarca emekçi yüksek kira bedelleri altında eziliyor. Barınamayan öğrenciler, en temel insan haklarından olan barınma ve beslenme hakkından yoksun oldukları için sokaklarda gür sesle taleplerini dile getiriyorlar. Ulaşımdan giyime, ev araç gereçlerinden A'dan Z'ye yaşamın her alanında sistemin yaratmış olduğu zam zorunu yaşanıyor. Sorun, kapitalist-emperyalist sistem sorunudur. Çözümü mevcut sistem içinde egemen sınıfların belirlediği kurallarla, kaidelerle olmayacaktır. Çözüm; birleşik mücadele ile demokratik halk iktidarıyla; onun onu gelişimini destekleyecek, büyütecek, dal budak sardırarak araç gereçlerle köylünün, işçinin üretim gücünün açığa çıkarılmasıyla olacaktır.

Gıda Zamları, İktidarın Politik Tercihidir

Gıda fiyatlarındaki fahiş zammın sorumlusu olan AKP ve Saray erkanı, yaşanan olumsuzluklarda hiçbir payları yokmuş gibi suçluyu başka yerlerde arayarak işçilerin, emekçilerin dikkatini dağıtmak istiyor.

AKP iktidarının yaratmış olduğu ekonomik kriz, yoksul emekçi halkın temel gıda ürünlerine ulaşmasını her geçen gün biraz daha zorlaştırıyor. AKP eliyle tarımsal kurumların, kamu iktisadi teşebbüslerinin özelleştirilmesi ve özelleştirilemeyenlerin de şirketleştirilmesinin ardından köylünün girdi maliyeti sürekli artmıştır. Özelleştirme ve kamunun tarımsal alandan çekilmesi, küçük üreticinin üretim maliyetinin altında ezilmesine neden olmuş, üretici sanayi şirketleri, zincir marketler ve tüccar için üretim yapan hale gelmiştir.

2002’de AKP’nin hükümete gelişinden 2021’e kadarki süreç içerisinde 3.5 milyon hektar tarım arazisi boş kalmış, üretim dışı bırakılmıştır. Buna karşılık 19 yılda ülke nüfusu 17 milyon artmıştır. Yani nüfus artarken tarımsal üretim yapılan alan azalmıştır! Basit matematikle bile arz-talep arasındaki makasın giderek açıldığını görebiliyoruz. Gıda fiyatlarındaki fahiş zammın sorumlusu olan AKP ve Saray erkanı, yaşanan olumsuzluklarda hiçbir payları yokmuş gibi suçluyu başka yerlerde arayarak işçilerin, emekçilerin dikkatini dağıtmak istiyor.

Oysa bugün yaşanan gıda enflasyonunun tek bir sorumlusu vardır, o da iktidarın uygulamış olduğu tarım politikasıdır. Yani küçük aile işletmelerinin tasfiye edilmesi programıdır.

Ezilen, yoksullaşan hep emekçiler oluyor!

Gıda enflasyonu TÜİK’in üzerinde oynanmış sipariş verilerinde bile artık gizlenemeyecek boyuta gelmiştir. TÜİK yıllık tüketici fiyat endeksini (TFE) yüzde 19.25, gıda enflasyonunu da yüzde 29 olarak açıklamıştır. (Birleşik Kamu-İş yıllık enflasyonu yüzde 40 olarak açıkladı.) Herkes biliyor ki, TÜİK’in açıkladığı veriler, hükümetin kamuoyuna açıklanmasını istediği rakamlardır. Halkın gerçek enflasyonu bunun çok daha üzerindedir. Çiftçinin, köylünün binbir emekle, alınteri dökerek yetiştirdiği ürün tarlada kalırken, para etmezken üç kuruşa köylünün elinden alınan mal pazar tezgahlarında, market raflarında çok daha yüksek fiyatlara satılmaktadır. Bir yanda yoksul halk gıda zamları altında ezilirken diğer yandan köylüler ürünleri para etmediğinden üretim maliyeti altında eziliyor. Her halükarda ezilen, yoksullaşan emekçi sınıf oluyor, bir avuç azınlık ise milyonlarca emekçi üzerinden servetine servet katıyor.

AKP-Saray yönetimi “Enflasyonu kontrol altına alarak raflardaki fahiş fiyat artışının önüne geçeceğiz” açıklaması yapsa da onlar da biliyor ki, bunun gerçekleşme ihtimali yoktur. Çünkü fiyat artışının, zammın müsebbibi bizzat kendileridir. AKP iktidarı, neden olduğu sorunları çözemez çünkü bu temsil ettiği sermaye birikim rejiminin inkarı olacağı için eşyanın tabiatına aykırıdır. Burjuva feodal partilerin sistem içindeki görevi, sermayenin çıkarlarını organize edecek fiili icraatları devlet mekanizması içinde yerinde getirmek ve onların sermaye birikimi için rıza üretmektir. Bunun dışına çıkması mümkün değildir. Her siyasi parti, temsil ettiği sınıfın çıkarlarını koruduğu sürece varlığını sürdürebilir.

Ne değişti?

Türkiye’de tarımsal alan dışarıya bağımlı hale getirilmiştir. Tarımsal üretim, uluslararası sermaye tarafından sınırları önceden çizilen kurallar ekseninde hayata geçirilmektedir. Yerli ve Milli Tarım Politikası denilen şey, uluslararası tarım tekellerinin küresel ölçekte bölgesel politikaları doğrultusunda yerel işbirlikçiler tarafından uygulanan üretim stratejisidir. Coğrafyamızdaki tarımsal üretim dün de bağımlıydı bugün de. Dünden bugüne bağımlılık ilişkisinde ne değişti de üretim modeli artık yönetilmesi güç sorunları peşi sıra doğurmaya başladı?

Her şeyden önce köy ve kent nüfusu aynı değil, ekolojik doğa dengesi aynı değil, iklim krizi-mevsim kaymaları-yağış rejimi aynı değil, ülkenin belli bölgeleri daha fazla yağış alırken, belli bölgeleri daha fazla kurak geçiyor, kırsal alanda sosyo-ekonomik denge bir bütün bozulmuş durumda. Birçok kronik sorun çözülmediği için artık kaldırılamaz hale gelmiştir. Türkiye kırsal alanın yüz yıllardır yapı taşını oluşturan küçük aile işletmelerinin tasfiye edilerek endüstriyel tarım şirketlerinin ve günümüzde ayriyeten zincir marketlerin sözleşmeli işçileri haline getirilmeleri, üretim halkasında kırılmalar yaratmıştır. Gıda fiyatlarının fahiş zamlanmasının nedeninin AKP’nin uygulamış olduğu neo-liberal serbest tarım politikası olduğunu yazının başında belirtmiştik. Şimdi uygulanan tarım politikasına yakından bakalım.

2002 yılından bu yana tarımsal ürün ithalatına 114 milyar dolar ödenmiştir. Tarımda ithalatın serbestleştirilmesinin ardından en kapsamlı dönüşüm, AKP dö-

neminde başlamıştır. 2002’ye kadar birçok üründe kısmi ithalat yapılırken AKP ithalatı, tarım ve gıdada genel bir uygulama haline getirmiş ve aynı zamanda bunu köylü\küçük aile işletmeleri üzerinden yaptırım aracı olarak kullanmıştır. “İlginç” bir ithalat stratejisini uygulayarak piyasa düzenlemesi için yapıldığı söylenen şeyler, piyasayı daha da bozarak her şeyin zamlanmasına neden olmuştur. İthalat uygulaması tarımsal girdi dengesini bozmuş köylünün üretimden kopmasına yol açmıştır. İthalat, tarımda tekelleşmeyi birlikte getirmiştir, piyasa birkaç tane şirketin belirlediği fiyat kurallarına göre hareket etmeye başlamıştır. Bunun en somut örneği, gübre fiyatlarının fahiş fiyatla zamlanmasında görebiliriz. TÜİK bile gübre fiyatlarındaki zammı gizleyemiyor, bir yıl içinde gübrenin yüzde 62 zamlanmış olduğunu açıklamak zorunda kalıyor. Gerçekte ise zam daha fazladır. Amonyum sülfat gübre yüzde 155, üre gübre yüzde 128, 20-20 gübre yüzde 132, DAP gübre yüzde 149 zamlanmıştır. (Kooperatif verileri Halk Tv)

Tarımsal üretim girdilerinin (tohum, gübre, zirai ilaç, mazot, elektrik, traktör, sulama ekipmanı vb. gibi tüm araç ve gereçler) ithalata bağlı olması, döviz kurunda yaşanan her dalgalanma köylüye\küçük aile işletmelerine zam olarak yansıyor. Tohum, gübre, zirai ilaç ve ithalat ürünü olması ve bunların ithalatının birkaç şirket tarafından yapılması tekel yaratmış ve fiyatları istedikleri gibi belirlemektedirler.

Üretimi belirleyen politikadır!

Tarım ve gıdada fiyatların düşürülmesinin yolu bellidir, bugüne kadar ne yapıldıysa tam tersini yapmak! Bunların başında da ithalatın dizginlenerek durdurulması gelmektedir. İthalat politikası değiştirilmeden tarım ve gıdada yaşanan fahiş fiyat artışı durdurulamaz. İthalat ülke içinde eksik olan malların dışarıdan temin edilmesi ve var olan eksikliğin giderilmesi şeklinde yapılmıyor. Tarımda ithalat yurt içinde üretilen ve ülke nüfusunun ihtiyaçlarını karşılamaya yeterli olacak ürünlerde yapılıyor. Son olarak 08. 09. 2021 tarihli Resmi Gazete’de yayımlanan hububat ve bakliyat ürünlerinde yıl sonuna kadar verginin sıfırlanması küçük üretici için piyasada şartlarında tarım tekellerine karşı zaten zayıf olan gücünü daha da zayıflatmıştır. Tarım ve Orman Bakanlığı, Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) neredeyse her ürün çeşidinde hasat zamanı ithalat yapması

küçük üreticinin zarar etmesine yol açıyor. TMO, arpanın tonunu köylüden bin 750 liraya satın alırken, aynı TMO arpanın tonunu 2 bin 500 liraya ithal ediyor. Buğday gibi ürünler için de aynısı geçerlidir. Köylüden maliyetin altında satın alınan ürün, kapitalist tarım tekellerinde daha pahalıya satın alınıp ülke içinde köylünün ürünü “zamlanmasın” enflasyon oluşmasını denilerek piyasaya sunulan mal kapitalist tekellerin kârına kâr katıyor.

AKP-MHP ittifakı, temel haklar içinde olan beslenme hakkını sürekli açlık sınırının altında tutacak politikaları uygulayıp bu politikalarla gıdaya ulaşımı her geçen gün zorlaşmasına sebebiyet verirken yine aynı manipülasyona başvuruyor. “Sorun bizde değil, marketlerde” diyerek enflasyondaki yükselmenin faturasını marketlere kesmeye, kendileri üzerine yönelecek sorgulamanın bir kısmını bu kesime yönlendirerek işin içinden en az zararlı sıyrılmaya bakıyor. Bu yaklaşım yirmi yıldır aynıdır. Bu denklem hiç bozulmuyor, aktörler değişiyor faiz lobisi, Yahudi lobisi, Gezi lobisi, terörist patates-soğan üreticileri vs. derken şimdi de enflasyonun sebebi market lobileri oldu! Ancak Birleşik Kamu-İş’in verilerine göre dört kişilik bir ailenin beslenme, gıda harcaması aylık 3 bin 589 lira. Aylık asgari ücret ise 2 bin 825 lira. Türkiye nüfusunun ezici çoğunluğu sadece gıda harcaması için gerekli asgari ücrete dahi ulaşamıyor.

Türkiye Kamu-Sen 5 bin 212 lira ücret alan bir memur ailesinin maaşının yüzde 41.88’ini gıdaya harcadığını açıklamıştır. Sadece Türkiye yoksulları değil, ortalama gelire sahip kesimlerde bu sorunu yaşar hale gelmiş durumda. Uygulanan ithalat-ihracat politikalarıyla üretmez, ürettiğini satamaz hale getirilen köylüler, bunların piyasaya yansması küresel emtiya fiyatlarındaki yükseliş, marketlerin fahiş fiyat uygulamaları, birkaç lobi ile açıklanamaz. Üretimi belirleyen politikadır, genel ekonomik standartlardır. Bunlardan sorumlu olan, bunları belirleyenler de siyasi iktidarlar, patronlar, sermaye kesimleridir, onların çıkarları, kârlarıdır. AKP-MHP ittifakı bu bileşimin yarattığı sonuçları ne kadar çarpıtmaya çalışırsa çalışsın nafiledir. Bu sömürücü güç odakları ve onların oluşturduğu bu sömürü çarkları dağıtılmadan bu sorunun çözülmesinin mümkün olmayacağı da ortadır. Bu sebeple sömürü ve zulümden kurtuluş demokratik halk devriminden geçer.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Temel Belirleyenimiz Kadın Mücadelesinin Politik, Pratik Birikimi

Kadın bedeni, emeği ve kimliği üzerinde tahakküm kurmanın çeşitli biçimlerinden biri olan cinsel şiddet, kadınların yaşamına çok yönlü etkilerde bulunuyor. Söz konusu şiddetin yaşandığı anda noktalanmamasının, yaşanan şiddeti büyütüp toplumsallaştırdığı ise başka bir gerçek. Toplumsal ele alışlar, erkekliğin devlet, yargı, aile vb. ile bütünleşerek kadınların yaşadığı şiddeti yine bu araçlar eliyle sürece yayarak gündelikleştiriyor aslında.

Öyle ki, erkek egemen sistem başka başka kadınların yaşadığı şiddet örneklerinden bütün kadınlara yetecek düzeyde bir şiddet üretiyor. Bunun nedeni ise çok açık. Erkek egemenliği, kadınların tekil olarak kendi bedeni, emeği, kimliği üzerinde kurulan iktidara karşı bilinç yükselmesinin yaşanmasını istemiyor. Parçalı görünen söz konusu hedefin alt metninde ise kadınların mevcut iktidar ilişkisini alaşağı edecek süreçte özneleşmesinin, örgütlenmesinin önlenmesi var.

Cografyamız erkek egemen devletin bu önleme hareketinin bizzat örneği. Toplumsal kodlar buna göre işlenmiş, “güvenlik güçleri”, yargı sistemi vb. buna göre dizayn edilmiş, erkek egemenliğinin kadınlar üzerindeki tahakkümünün sembolü olan ailenin yapısı bu önleme hareketinin ihtiyaçları paralelinde her gün güncelleniyor. Bunun sonucu olarak hangi kesimden olduğu fark etmeksizin kadınların yaşadığı şiddet ve sonrası aynlaşıyor.

Güncel örnekler olması bakımından oyuncu Ezgi Mola ve şarkıcı Ece Ronay örneklerinde açığa çıkan şiddete bakalım. Ezgi Mola, İpek Er’in katili olan Musa Orhan’a hakaret ettiği gerekçesiyle bir süredir yargılanıyordu. Geçtiğimiz günlerde dava sonuçlandı ve Mola’ya 65 günlük para cezası verildi.

Musa Orhan bir şiddet faili ve İpek Er’in şiddet beyanını adli tıp raporu da doğrulamıştı. Buna rağmen bu kadın düşmanı tutuklanmadı, oluşan kamuoyu sonucu bir süre sonra sadece görevinden uzaklaştırılmakla yetinildi.

Bu meselede, Musa Orhan kadınlara yönelik suç işleyen erkeklerle giydirilen dokunulmazlık zırhının sembolü, erkek devletin bütün kurumları ve araçları seferber edilerek aklanmak istenen erkekliğin küçük bir temsili, uzman çavuş olma durumuna yaslanarak kadına karşı suç işleme pervasızlığının yalnızca bir örneği olurken, Ezgi

Mola da kadınlara dönük işlenen suçların toplumsal sessizlik ve ikiye bölünlülükle üstünün örtülmesine karşı çıkan her türlü sesin kesilmesinin göstergesi, kadınların şiddet karşısında yalnızlaştırılmak istendiğinin yargı yoluyla karar altına alınmasının adı, şiddet karşısında sesini yükseltmek isteyen/isteyecek bütün kadınlara verilen bir tehdit mesajı oldu.

Sistematik ve sürekli tacizci olduğu gerçeği kamuoyuna pek çok kez yansımış olmasına rağmen, erkek egemenliğinin konfor alanında kalmayı başarmanın simge ismi olan, Mehmet Ali Erbil tarafından taciz edildiğini beyan ettikten sonra Ece Ronay’ın yaşadığı süreçte şiddetin pek çok yönüne ayna tutuyor. Bu örnekte tacizci önce inkar yoluna başvurdu, bunda tatmin olmayınca Ece Ronay’ın “makbul” bir kadın olmadığının ispatına, erkin bütün olanaklarını devreye sokarak “taciz edilebilir kadın” algısını güçlendirmeye yönelerek kendini kurtarma çabasına girişti. Ece Ronay’ın nişanlısı ile poz vererek de “biz bu işi erkek erkeğe halledelim” düşüncesine güç kazandırdı. Erkek şiddetinin ve işbirliğinin en kirli yönleri bu iki örnekte toplanmış gibi. Her iki örnekte de şiddetin başladığı yerde sonlanmadığını görüyoruz.

Bütün bunları aynı zamanda öğrencisini taciz eden akademisyenin soruşturma sürecinde, Yeldana’nın, Nadira’nın ölümlerinin sessizliğe gömülerek “devlet büyüğü” faillerin cezasızlığında, Kürdistan’da “güvenlik güçlerinin” sistematik cinsel saldırılarının yargılanamazlığında görüyoruz. Bunların aynısı sokakta “siz kimi kime şikayet edeceksiniz” diyen “sıradan” erkeğin pervasızlığında görüyoruz.

Kuşkusuz kadınların sessizliğinin bozulmasında kadın mücadelesinin yarattığı değerler belirleyen oldu. Kadınların kolay vazgeçmiyor oluşunun temel nedeni de bu olsa gerek. Hiçbir zaman temel belirleyen toplumsallık, hukuk, mahkemeler, şikayetler, başvurular, soruşturmalar vb. olmadı. Bütün bunlar kadın mücadelesinin ideolojik, politik ve pratik bakımdan güçlenmesine eşlik edenler olabilir. Yaşanan örnekler de bunu gösteriyor. Ve faillere dönük bu cezasızlık hali kadınları başka mücadele aracı, yöntemi geliştirmeye zorluyor. Kadınlar bu tablodan süzerek çıkarıyor, yöntem ve araçları, ilkeleri.

Şengül Karaca’nın katiline müebbet hapis

Beyoğlu’nda, 2017’de pencereden düşerek yaşamını yitiren Şengül Karaca’nın katili Hasan Aydın hakkında verilen beraat kararı bozuldu. Hasan Aydın, müebbet hapis cezası olarak tutuklandı.

İstanbul Beyoğlu’nda 4 Mayıs 2017’de Şengül Karaca evinin penceresinden şüpheli bir şekilde düşerek hayatını kaybetti. Karaca’nın ölümüne ilişkin tutuklanan Hasan Aydın, 7 Aralık 2018’deki duruşmada tahliye edildi. İstanbul 31. Ağır Ceza Mahkemesi, 15 Ekim 2019’da görülen karar duruşmasında ise sanık Hasan Aydın’ın üzerine atılı suçu işlediği sabit olmadığından beraatine karar verdi. Beraat kararı üzerine Şengül Karaca’nın ailesi, istinaf mahkemesine itirazda bulundu.

İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi, 1. Ceza Dairesi’nde ikincisi görülen duruşmada, Şengül Karaca’nın ağabeyi Yalçın Karaca, sanık Hasan Aydın ve taraf avukatları hazır bulundu. Sanık Hasan Aydın savunmasında, yerel mahkemedeki savunmasını tekrarlayarak, beraatini istedi.

“Merhametten maraz doğar, Hasan Aydın kadınlara şiddet uygular!”

Savcılık ve polis soruşturmaları aşamasında eksik soruşturma yapıldığını belirten Şengül Karaca’nın aile avukatı Meriç Eyüboğlu, olayın görgü tanıklarının dinlenmediğini hatırlattı. Av. Eyüboğlu şöyle devam etti: “Facebook kayıtlarının dosyaya intikalinin resmi kanallardan sağlanmasını istedik. Ancak bu yola da gidilmemiştir. Zira maktulesin olaydan kısa bir süre önce ‘Merhametten maraz doğar, Hasan Aydın kadınlara şiddet uygular’ şeklinde paylaşımı mevcuttur. Bu paylaşım sonrası maktule ile görüşen Kadir Yüce’nin dinlenmesini istedik. Bu kişi bu paylaşımından endişe etmiş ve maktuleyi arayıp yapabileceği bir şey olup olmadığını sormuştur. Kadın çıktığı duyduğunu söyleyen tanık dinlenmemiştir. Yine bu tanık, bir kadının erkek tarafından itildiğini gördüğünü söylemiştir. Kovuşturma aşamasında ölmesi sebebiyle dinlenememesi gerekçe gösterilerek bu tanığın ifadeleri yok sayılmıştır. Buna itiraz ediyoruz.”

ILO'nun 190 Sayılı Sözleşmesi Yürürlükte

İşçi kadınlar için önemli bir kazanım olan ILO 190 Sözleşmesi, cinsel istismar, taciz, tehdit ve takiplerin sona ermesi için yaptırım gücü taşıyor.

25 Kasım yaklaşırken hükümetin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesi ile şiddet artarken, kadınların katledilmesi ve kaybedilmesi politikası da artarak sürüyor.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ilk kez Haziran 2019 tarihinde toplanan Uluslararası Çalışma Konferansı'nda çalışma yaşamının en yakıcı sorunlarından biri olan şiddet ve tacizin önlenmesine yönelik, uluslararası standartları içeren 190 sayılı Şiddet ve Taciz Sözleşmesi'ni kabul etti.

Haziran 2019 tarihindeki Uluslararası Çalışma Konferansı'nda kabul edilen 190 sayılı Sözleşme, dönüm noktası oluşturan bir belge ve çalışma yaşamında şiddet ve tacizi ele alan ilk uluslararası çalışma standardı olarak değerlendirilmekte. Sözleşme, herkesin şiddet ve tacizden arınmış bir çalışma ortamına hakkı olduğunu teyid ediyor. Çalışma yaşamında şiddet ve tacize ilişkin ilk uluslararası sözleşme, Uluslararası Çalışma Konferansı (UÇK) tarafından kabul edilmesinden iki yıl sonra, 25 Haziran 2021'de yürürlüğe girdi.

2019 tarihli 190 sayılı Şiddet ve Taciz Sözleşmesi'ni bugüne kadar Arjantin, Ekvador, Fiji, Namibya, Somali ve Uruguay olmak üzere toplam altı ülke onayladı. Onaylayan ülkeler, onaydan bir yıl sonra Sözleşme hükümleriyle hukuken bağlı oluyor. 2019 tarihli ve 206 sayılı Şiddet ve Taciz Tavsiye Kararı ile birlikte, 190 sayılı Sözleşme, herkesin şiddet ve tacizden arınmış bir çalışma yaşamı hakkı olduğunu kabul ederek ve ortak eyleme yönelik

bir çerçeve çizmekte.

Bir sözleşme hazırlama fikrinin ILO'nun gündemine girmesinden başlayarak metnin oluşturulmasına kadar feministlerin, kadın örgütlerinin, uluslararası sendikaların kadın yapılarının yılları alan girişimi, çabası, kampanyaları ile ortaya çıktı.

Kutlama vesilesiyle ILO, onay ve uygulamanın yaygınlaştırılmasını hedefleyen küresel bir kampanya başlatacağını duyurmuş, kampanya temel olarak Sözleşme'nin ne olduğuna, kapsadığı konulara ve çalışma yaşamında şiddet ve tacizi ne şekilde ele aldığına dair bilgilendirmeyi sağlamayı amaçlamıştı. Küresel kampanyayı başlatan mesajında ILO Genel Direktörü Guy Ryder "Daha iyi bir çalışma yaşamının geleceği, şiddet ve tacizden arınmış olmalıdır" sözleriyle "190 sayılı Sözleşme, tüm ILO Üye Devletlerini, çalışma yaşamında her türlü şiddet ve tacizi ortadan kaldırmaya çağırıyor. Tüm ülkeleri Sözleşme'yi onaylamaya, işçi ve işveren örgütleriyle birlikte, herkes için onurlu, güvenli ve sağlıklı bir çalışma yaşamı inşa etmeye çağırıyorum" şeklinde çağrı yapılmıştı.

Dünyanın birçok ülkesinde iş yerlerinde şiddet ve taciz, çeşitli biçimlerde ve boyutlarda ve fiziksel, psikolojik, cinsel ve ekonomik şekillerde artarak devam ediyor. Sözleşmenin kabulünden bu yana, COVID-19 küresel salgını bu sorunu daha büyük ölçüde ortaya çıkardı; salgının başlamasından beri birçok ülkede, özellikle kadınlara yönelik cinsel saldırı ve şiddetin birçok biçimi rapor ediliyor.

Sözleşmeyi onaylayan ülkeler için bundan sonraki adım, bunun kendi iç hu-

kuklarına yansıtılması ve hayata geçirilmesi olacak. Türkiye onaylayan ülkeler arasında değil. Türkiye'nin sözleşmeyi onaylaması için mevcut siyasal iktidarın bu konuda bir girişimi olması gerekiyor. Sözleşmeyi onaylama yetkisi TBMM'ye ait. Ülkemizde kadınların çalışma alanlarına gelecek olursak kadınların yaşadıkları açısından durum pek farklı değil. Ücretsiz emek sömürsünün her gün biraz daha katlanması bir yana kadınlar ucuz iş gücü olmakla ve ilk işten çıkarılan olmak dışında işyerlerinde şiddetin ve tacizin birçok boyutu ile karşı karşıya kalmaktadır.

Fabrikalar ve farklı emek alanlarından çalışan milyonlarca kadın, evdeki-sokaktaki şiddetin ve tacizin benzerini yaşıyor. İstanbul Sözleşmesi kadına yönelik şiddet ve aile içi şiddetin önlenmesi için adım atmayıp sözleşme büyük oranda uygulayan TC devletinin sözcüsü AKP'li R.T.Erdoğan sözleşmeden çekilerek, kadınların daha fazla şiddete maruz kalmasına göz yummakta, erkeklere cesaret vermektedir. Fabrikalarda emekçi kadınların yaşadığı şiddet ve taciz ise neredeyse gündeme bile gelmemektedir.

Kadın işçi tarafından yapılan bir söyleşide KESK'in yaptığı araştırmadan bahsedilerek "Geçen yıl sendikanın düzenlediği bir araştırmaya katılan kadınların yüzde 48'inin işyerlerinde cinsiyetlerinden dolayı ayrımcılığa maruz kaldıkları belirlendi. Aynı zamanda fiziki-cinsel-sözlü taciz sorusuna yönelik olarak katılımcıların (çok açık belirtmeseler de) yüzde 34'ü bu konuda 'haksız duruma maruz kaldıklarını' iletiler" denilmekte. Bu alıntı durumu bir parça özetlemektedir. Aynı söyleşi de KESK, SES, DİSK, TÜMTİS gibi sendikaların kadın çalışmalarının gündeminde olduğu, çeşitli kampanyalar ile sözleşmenin geniş kadın kitlelerine duyurulmasına ve Türkiye'nin onaylanması dair çalışmalar olduğu dile getirildi. Kadın örgütlerin sendikalarla birlikte meselenin Türkiye cephesinden de gündemine alması önemlidir.

Kadınların haklarını koruyan ve geliştiren her türlü yasa ve sözleşmeye sahip çıkmaya devam etmenin özellikle emek cephesindeki kadınların yaşadıklarına daha fazla yüzünü dönmenin vesilesi yapılabilir.

Lerna Ekmekçioğlu | "Ermeni feminizmi ve 'Hay gin'"

Lerna Ekmekçioğlu'nun "Bir Milleti Diriltmek (1919-1933): Toplumsal Cinsiyet Ekseninde Türkiye'de Ermeniliğin Yeniden İnşası" adlı kitabı Aras Yayınları'ndan çıktı.

Ekmekçioğlu, kitabında, I. Emperyalist Savaş sonrasında işgal altındaki İstanbul'da hayatta kalan Ermenileri mercek altına alarak Ermenilerin hangi siyasi, ekonomik ve toplumsal adımlarla kendini yeniden inşa etmeye çalıştığını, bu süreçte toplumsal cinsiyet rollerinin hangi şekillerde yeniden üretilmesini araştırıyor.

Kitabın odağında ise dönemin kadın hareketinin önde gelen isimlerinden Hayganuş Mark tarafından 1919-1933 arasında aralıksız olarak yayımlanan ve birçok feministin yazılar kaleme aldığı kadın dergisi "Hay gin" var.

Aras yayınlarında çıkan tanıtım bölümü şöyle; "Lerna Ekmekçioğlu, uzun yıllara dayanan ödüllü çalışmasının ürünü olan Bir Milleti Diriltmek'te I. Dünya Savaşı'nın hemen sonrasında, önce işgal altındaki İstanbul'u, ardından Cumhuriyet'in ilk on yılını ve bu süreçte hayatta kalan Ermenileri mercek altına alıyor. Çalışma, 1915 ve sonrasında nüfusunun büyük bir kısmını ve aydın sınıfını kaybetmiş, ancak bir ulusal devlete sahip olma hayalleri de halen canlı olan bir milletin ne tür stratejiler ve yöntemlerle kendi kendini diriltmeye çalıştığını gösteriyor."

Amerika'da on binlerce kadın kürtaj yasağına karşı sokaktaydı

Teksa'sta kürtaj hakkını kadınlar aleyhine düzenleyen yasanın yürürlüğe girmesinin ardından on binlerce kadın eylem yaptı.

Amerika'da Eylül ayında Teksa'sta yürürlüğe giren kürtaj yasasına karşı kadınların tepkileri büyüyerek devam ediyor. Yeni yasaya karşı Washington dahil birçok kentte kadın yürüyüşü düzenlendi ve kürtajın yasal bir tartışma değil, kişisel bir tercih olduğu vurgulandı.

Ülke genelindeki yürüyüşü düzenleyenler arasında olan Kadınlar Yürüyüşü hareketi liderlerinden Rachel O'Leary Carmona açıklamasında, "Bu yürüyüş, anayasal hakkımız olan kürtaj hakkımızı güvence altına almak ve güçlendirmek için. Bu, bizim yanımda olmayan ya da gerektiği gibi acil adım atmayan Anayasa Mahkemesi hakimleri, eyalet milletvekilleri ve senatörlere karşı bir mücadele" ifadelerini kullandı.

Teksa'sta kabul edilen yasa, yaklaşık altı haftalık hamilelikten sonra kürtaj sağlayan veya kürtaja "yardım veya yataklık eden" herkesi dava etmelerini sağlıyor.

Devletin “Yasa Dışı” Katliamları, Kimyasal Silah Kullanımı...

Türk devleti, tarihsel bir düşmanlıkla Kürt halkına saldırmaya devam ediyor. Osmanlı’dan miras alınan ilhak ve işgalci politikaları yakaladığı her tarihsel fırsatta kendisini gösteriyor. Bu ilhak ve işgalci faşist saldırganlık, yarım asrın üzerindeki zaman dilimi boyunca Kürt halkı üzerindeki sayısız katliamla kendisini gösteriyor.

Kürt sorununun var olup olmadığı, asıl sorunun ne olduğu, sorunun kimler tarafından-nasıl çözüleceği tartışılırken net olan bir şey var; Türk sermayesinin genişleme güdümüyle harekete geçirilen bir devlet saldırganlığı ve onun Kürt halkının özgürlük isyanını şiddet ve kanla bastırma kodu.

Adına devlet denilen ve o tarihsel kesitin belli bir bölgedeki en güçlü örgütlenmesine sahip olan güç, bilinir ki, her şeyden azade olarak kendi başına hareket edemez. O, onu örgütleyen sermayenin gerçekliğine ve bu sermayenin kapitalist üretim ilişkileri içerisindeki genişleme zihniyetine uygun işleri bir bir hayata geçirmeye, sermayenin önündeki engelleri ortadan kaldırmaya çalışır. Asalak, yağmacı, talancı Türk sermayesinin ise önüne çıkan engelleri kaldırmasındaki biricik yol savaş ve saldırganlıktır. “Önündeki engel” demişken, onun her zaman düşman olarak bellediği, bölgenin ezilen, mazlum halk ve inançları olmuştur. Türk sermayesi, hiçbir zaman emperyalist güçlerin karşısında yer almamış, emperyalist güç dengeleri arasında, bazen o yana bazen şu yana yakın, hep tutunmaya çalışmıştır.

Türk devletinin, bugün Kürt halkına dönük katliam politikalarının, bir devrimle o, yıkılamadığı sürece, onun tarafından nereye kadar vardırılabileceği yakın ve uzak bir tarihsel okumayla açıktır.

Osmanlı’nın hızla genişlediği dönemlerde Aleviler, çöküş ve TC’ye geçiş döneminde Ermeniler ve Rumlar, “örgütlenme güçleri kalmayana dek” katliama uğratılmış, sürgünlere maruz kalmışlardır.

Bugün Türk devletinin Kürt ulusuna ve onun örgütlü güçlerine dönük saldırılarının boyutunun ölçüsü, direnen son Kürt’ün öldürülmesine kadardır.

Devletin karşısında direnen herkesin terörist olduğu kadar direnen her Kürt bir PKK’lidir.

Şengal’e güya PKK var diye saldırılıyor, Rojava’ya PYD-PKK birliği olduğu için saldırılıyor ve güya ABD, eğer PKK Rojava’dan ayrılırsa Türk devletinin Rojava’ya dönük saldırılarını bitirebileceğini açıklıyor. Peki Türk devleti açısından Rojava’da PKK’nin olmasının gerçekçi karşılığı nedir? Elbette burada direnen hiçbir gücün, öznenin kalmamasıdır. Yani teslimiyet. Bu da olmayacağı için, Türk devleti ilhakçı işgalci politikalarıyla bağlantılı olarak bir bekâ sorunu olarak gördüğü Kürt sorununu çözmek için katliama yönelecektir. Bu katliamlar öyle yasal sınırlarla çerçevelenmiş katliamlar da değildir.

Kimyasal silah, kazan bombaları, suikastlar...

Türk devleti aylardır Başur’daki askeri saldırılarında kimyasal silah kullanarak

Avaşin’e Werxelê ve Girê Sor alanlarında 23 Nisan’da başlatılan askeri operasyonlarda Türk devleti tarafından çeşitli zehirli gazlar kullanıldı. Werxelê ve Girê Sor’da, savaş tünellerinde direnen gerillalara karşı her türlü yöntemle saldırılıyor.

katliamlara yöneliyor.

Avaşin’e Werxelê ve Girê Sor alanlarında 23 Nisan’da başlatılan askeri operasyonlarda Türk devleti tarafından çeşitli zehirli gazlar kullanıldı. Werxelê ve Girê Sor’da, savaş tünellerinde direnen gerillalara karşı her türlü yöntemle saldırılıyor. Türk devleti, gerillanın yeni bir savaş tekniği olarak kullandığı savaş tünellerine yüzlerce kiloluk kazan bombalarıyla ve kimyasal silahlarla saldırıyor.

ANF’de yer alan ve BİM tarafından açıklanan bilgilere göre Werxelê alanında 8 Haziran’dan beri aralıksız olarak kimyasal ve zehirli gaz kullanıyor.

Saldırıların başladığı ilk iki aylık süre içerisinde Werxelê savaş tünellerine dönük yaklaşık 100 defa gaz kullanıldı. Bunu izleyen süreçte bir ayda 157 kez kimyasal silah kullanıldı, 2 Eylül’deki çatışmalarda 7 kez kimyasal silah kullanıldı. 8 Ekim tarihinde aynı bölgedeki savaş tünellerine dönük Türk devletinin kimyasal silahla saldırması sonucu 5 HPG’li ölümsüzleşti.

Ancak Türk devleti nasıl ve ne kadar saldırırsa saldırırsın, bu bölgedeki direnişi kıramıyor.

Bugün Türk devletinin, kimyasal silah kullanımı gerillayı, direnen güçleri teslim almaya dönük, imha etmeye dönük her türlü faşist yönetime başvurabileceğini göstermektedir. Nitekim direnişi kırmak ve tasfiye etmek için bugün sıklıkla başvurduğu kimyasal silahların yanında doğrudan suikastlara da yönelmektedir.

Kürt ulusal özgürlük hareketinin deneyimli kadrolarından Şükrü Serhad, Irak Kürdistanı’nın Süleymaniye şehrinde katledilmişti.

Şengal’de ise 16 Ağustos’ta şehitlerin anıldığı bir etkinliğin ardından Türk devletinin suikast saldırısı sonucu YBŞ Komutanı Seid Hesen ve savaşçı İsa Xwedê’da ölümsüzleşmişti.

Tüm bu saldırılar, Türk devletinin

Kürt ulusal özgürlük hareketine dönük saldırıların boyutunu ve bölgedeki direnişlere karşı ne kadar faşistleşebileceğini ortaya koymaktadır. Gerillaya karşı kimyasal silah, sivil yerleşim alanlarına kazan bombaları, suikastlar... Faşist devletin özgürlük direnişi karşısında atmayacağı adım yoktur. Bu onun tarihsel gerçekliği içerisinde her defasında yinelenmektedir. Ancak burada sorun, onun ne kadar zalimleşebileceği sorunu değildir. İçinde yaşadığımız sistemin bizzat kendi varlığı ölüm, katliam ve sömürü üzerine yükselmektedir.

Sorun, ona karşı etkili bir mücadelenin nasıl inşa edileceği sorunu olarak yaşanmaktadır. Bu açıdan, Türk devletinin anda, tam da en gaddar yöntemlere başvurduğu, kimyasal silahları kullandığı bölgelerdeki yükselen direniş mücadelesine ruhumuz olmalıdır.

Türk devletinin en büyük avantajı, başarabildiği esas şey, saldırırken düşmanını yalnızlaştırmayı başarabilmesidir. Ermeni halkı, 1915’te soykırım saldırılarına uğradıkları süreç boyunca yalnız kalmıştır, daha önce Alevilerin yalnız kaldığı gibi.

Bugün Türk devletinin ABD ortaklığıyla KDP’yi getirdiği, getirmeye çalıştığı çizgi de Türk devletinin bu yalnızlaştırma siyasetinin bir parçası olarak KDP’nin işbirlikçileştirilmesidir.

Bu açıdan, başta komünist güç olmak üzere bölgedeki tüm direniş odakları, tarihsel olarak geçmişte düşülen hatalara yeniden düşmemelidir. Bu, sisteme karşı kazanımımızı sağlayacak birkaç temel noktadan biridir. Birlikte mücadele, ortaklık, safların parçalı değil tek vücut duruşu ve düşmanın saldırıldığı yeri merkeze alarak kenetlenmek, onun her türlü saldırısını boşa çıkartmaya yetecektir.

Nitekim, bugün düşmanın saldırılarına karşı birlikte karşı koyuş belki de tarihsel anlamda yakalanabilmiş en iyi yeredir...

TC'nin Kuzey Doğu Suriye Halkına Karşı Özel Savaşı

Rojava Devrimi üzerinden geçen zaman dilimi, TC'nin devrime yönelik bitmez tükenmez saldırılarına sahne olmuştur. Efrin, Serekaniye ve Gre Spi işgali ile bu saldırılar doruk noktasını yaşarken, diğer yandan ekonomik ve toplumsal alan çelişkilerini kullanarak da saldırılara yeni boyutlar eklenmiştir.

Özel ve psikolojik harp, Osmanlı'dan bu yana tarihsel deneyimleri bulunan TC devletinin en sıklıkla başvurduğu savaş yöntemidir. Özellikle komünist, devrimci ve yurtsever gerilla güçlerine yönelik son 40 yılda önemli deneyim elde ettiğini de kabul etmek gerekir. Her türlü teknik donanımın gerçekleştirilen saldırılara karşı direnen bir halkın nihai olarak yenilmeyeceğini, özel savaş yöntemlerine bilhassa ideolojik, politik, psikolojik alanda da saldırıların yapılması gerektiğini TC devleti uzun yıllardır kavramış durumda. Bu amaçla, Kürdistan coğrafyasına yönelik özel savaş konseptini gün gün yenileyerek geliştirmekte ve uygulamaya sokmaktadır. Emekli askerlerin/bürokratların, devşirilmiş kaleşörlerin denetiminde kurulan onlarca strateji kurumunun temel amacı, TC'nin bölgedeki yayılmacılığını sağlamak, işgal edilen bölgelerde iktidarını kalıcı hale getirmektir.

9. yılını geride bırakan Rojava'da 20 Ocak 2018 tarihinde Efrin, 9 Ekim 2019'dan bu yana ise Serekaniye ve Gre Spi işgal altındadır. Ancak Rojava halkının direnci kırılabilmiş değildir. TC, bu noktada başarısızlığını görmekte ve özel harp yöntemlerine iyiden iyiye sarılmaktadır. TC'nin özel savaş konsepti birkaç noktada paralel yürütülmektedir.

İnançlar arasındaki çelişkiler...

Birincisi; TC'nin özel savaş anlamında en yoğunlukla başvurduğu yöntemlerden birisi halklar arası çelişkilerin kullanılması olmuştur. Özellikle Rojava'da yaşayan Hristiyan halkların (Ermeni, Asuri/Süryani, Keldani vs.) yaşam alanlarının kısıtlanması, toplumsal alanda örgütlenmelerinin engellenmesi, sayıca üstün Müslüman olan Arap ve Kürtlerin, Hristiyanlara karşı kışkırtılması amaçlanmaktadır.

Bu amaç her ne kadar görece uzun bir süreci kapsasa da elde edeceği sonuç bakımından oldukça yıkıcı bir yanı bulunmaktadır. Buna dair Ortadoğu'da yeterince tecrübe bulunmaktadır. Son olarak DAİŞ zihniyetinin yarattığı yıkım, hafızalarımıza kazınmıştır. Kiliselere ve tarihi mirasa yönelik saldırılarla halkların ortak değer ve hafızası yok

edilmek istenmektedir. Bu mirasın yerine tekçi, ümmetçi ve faşist/gerici zihniyetle bezemmiş bir toplum yaratılmak istenmektedir.

Bu anlamda yaratılmak istenen tekçi zihniyete karşı toplumda ciddi anlamda karşı bir mücadelenin geliştiğini herkes gibi faşist TC devleti de ajan ve provokatörleri aracılığıyla gözlemlemekte ve buna dair örgütlenme geliştirme eğilimine girmektedir. Gerici çete örgütlenmelerinin bugün bile yaptıkları eylemlerle başvurdukları en temel yöntem, bir camiye kendi bayraklarını asmak olmaktadır. Kuzey/Doğu Suriye halkının Müslüman kesiminin dini değerlerini kendi siyasi amaçlarına yedekleme çabası görülmektedir. Örneğin Serekaniye şehri, farklı din ve mezheplerin birarada yaşama kenti olarak bölgede önemli bir yerde durmaktaydı. TC'nin işgali ile, bu birlikte yaşamın önüne geçilmiş, gerici çetelerin yerleştirilmesi ile demografik yapı parçalanmıştı.

Kadın devrimi hedefte!

İkincisi; özel savaş politikası ise kadın devriminin geriletilmesi, kazanılan en temel hakların yaşam hakkı bulmamasını sağlamaya çalışmadır. Afganistan'da Taliban'ın iktidara getirilmesinden sonra yaşananlara bakıldığında, ciddi anlamda bir zeminin varlığı karşımıza çıkmaktadır.

Devrimin toplumsal alanda kök salmasının en temel dayanağı kadın örgütlenmelerinin geliştirilmesidir. Bunun da temelinde kadın ordulaşması, kadınların faşist/gerici zihniyete karşı en önde savaşma cesaretini göstermesi yatmaktadır. TC'nin toplum içinde gerici zihniyetin baş temsilcilerini destekleme gayreti son zamanlarda sıklıkla gözlemlenmektedir. Yanısıra kadın ajan/provokatörlerin eğitimine özel önem vermekte, kadın örgütlenmelerini yıpratmak, geriletecek yeni adım ve taktikler geliştirmektedir.

Ekonomik alanda saldırılar...

Üçüncüsü; ekonomik alanda uygulanan şantaj ve tehdit politikalarının en başında Rojava'ya yönelik ticari, coğrafik ve siyasi ambargonun sıklaştırılması, uluslararası alanda tecrit edilmesi, Rojava ve Arap coğrafyasının en temel su ihtiyacı olan Fırat, Dicle ve Habur nehirlerinin su kapasitesinin kısıtlanması vb. pratiklerdir.

Ambargo ve suların kesilmesi meselesi, TC'nin en fazla yoğunlaştığı saldırılardır. Fırat suyunun kısılması defalarca yaşanmış ve gelecekte daha fazla yaşanacak olan bir meseledir. Habur nehrinin kesilmesi ile tarım ve hayvancılığa darbe vurulmak istenmiştir. Kesintilerden kaynaklı Rojava halkı önemli

sorunlar yaşasa da Özerk Yönetim ile bağlarının zayıflatılamaması TC'nin politikasının boşa çıkartıldığını göstermektedir.

Ancak önemle kaydetmek gerekir ki; TC'nin bu politikası, başta bölge halkının en temel ihtiyaçlarından olan sağlıklı suya erişme hakkının gasp edilmesi olmak üzere, tarım alanlarının sulanamaması, kıtlık, sağlık vb. sorunlara yol açmaktadır. Kelimenin tam anlamıyla TC'ye biat etmeyen ve teslim olmayan halk cezalandırılmaktadır. TC'nin su üzerinden gerçekleştirdiği bu politika, savaş suçu olduğu kadar insanlık suçudur da.

Kürt ulusunun içindeki çelişkiler...

Dördüncüsü; Kürt ulusunun Barzani'ye yedeklenmesi TC ve emperyalist güçlerin arzuları bir durumdur. Bu amaçla ENKS ve özellikle Yekiti Partisi TC tarafından desteklenmekte, yaşanan her sorunda ENKS cesaretlendirilmektedir.

Halkın kışkırtılması yönlü birçok pratiği bulunan ENKS'nin en temel siyaseti, Rojava'yı işbirlikçi Barzani çizgisine yedeklemek ve devrimin kazanımlarını emperyalistlere peşkeş çekmektir. Bu politika boşa çıkarılsa da özellikle geri unsurların toplumda zemin bulmasını beraberinde getirmektedir.

Kuşatma siyaseti altında bulunan Özerk Yönetim'e karşı ENKS'nin fırsatçılık politikası, Kürt halkı nezdinde şimdilik itibar bulmasa da TC'nin bu yönlü çabalarına çanak tutmaya devam edeceği aşikardır.

Ajan provokatör saldırıları...

Beşincisi; ajan/provokatörler vasıtasıyla TC, Kuzey/Doğu Suriye Özerk bölgesi içerisinde huzursuzluk ve kaos yaratmak, halkın günlük sürdürülen yaşam güvenliğini zedeleyecek adımlar atmak; sabotaj, suikast, bilgi devşirmek gibi saldırılarla Rojava'yı

adeta "yaşanılmaz" bir yer olarak gösterme gayreti içindedir.

Ajan/provokatörler bu amaçla özel olarak eğitilmekte, büyük kentler üzerinde, çelişkilerin daha etkin olduğu yerlerde uygulamaya sokulmaktadır. Önemli saldırı noktası özellikle önder güçlere yönelik olmaktadır. Cephe hatlarında, toplumsal alan çalışmalarında öncü ve komutan pozisyonda olan kişilere yönelik suikast eylemleri bu süreçte üzerinde en çok durulan yöntem olmuştur.

Buna paralel, özellikle işgal alanlarında ve bu alanlara yakın yaşayan halka işbirliği dayatılmaktadır. Göçmen halkın evleri talan edilirken, telefon ve sosyal medya vasıtası ile ajanlık ve rüşvet teklif edilmektedir.

Rojava pratiği gerek yurtsever güçler açısından gerekse de bölgenin devrimci güçleri açısından önemli bir deneyim alanıdır. Devrimin yarattığı kazanımların savunulması ve geliştirilmesinde, yeni yöntemlerin pratiğe uyarlanması atılan adımların geleceğe dair bir birikim sağladığı görülmelidir. Her toplumsal kazanımın içinden doğan yeni çelişkileri görmek, yaşamak ve bu çelişkilerin giderilmesi için zamanında çözüm geliştirmek, dünden daha acil olmaktadır. Egemenlerin tarih boyunca halka yönelik bitmez tükenmez saldırıları ile şekillenmiş bir halk ve sınıf gerçekliğini iyi tahlil etmek, geleceğe dair ortak yaşamı ve egemenlere karşı ortak mücadeleyi inşa etmek anın devrimci görevleri arasındadır.

Unutulmaması gerekir ki; devrimci ve yurtsever güçlerin bu yönlü çabalarına paralel olarak Rojava'ya düşman siyaseti güden TC'nin kaleşörlerinden devletin her kademesine kadar faşist, işgalci siyasetine karşı her daim devrimci uyanıklığı elden bir an olsun bırakmamak gerekir.

Devrimci Zor ve Burjuvazinin Terör kavramı

Devrimci zor, her ülkenin kendi koşulları içinde farklı biçimler alabilir. Paris Komünü'nde devrimci zor, barikat savaşları; Ekim Devrimi'nde kitle ayaklanması; II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda partizan savaşları...

Marks, “zor, yeni bir topluma gebe eski toplumun ebesidir” derken tam ve eksiksiz bir şekilde şiddet olmadan burjuvazinin devrilemeyeceğini ifade etmiş oluyor.

Dünyanın hiçbir yerinde burjuvazi kendi iktidarını “barışçıl” yoldan teslim etmemiştir. “Barışçıl bir yol” olarak iktidarların teslim edildiği bir dönemden söz edilecekse bu da sosyalizmden geriye dönüşlerde komünist parti içinde palazlanan yeni burjuvazinin proleter iktidarı adım adım önce revizyonistleştirerek sonra da sosyal faşist ya da sosyal emperyalist bir iktidara dönüştürerek “barışçıl yoldan” gasp etmesidir.

Sosyalizmden geriye dönüşü yaşayan tüm eski sosyalist ülkelerde bu böyle olmuştur. İşçi sınıfı zor kullanarak yıktığı ve büyük bedeller ödeyerek kurduğu proleterya iktidarını “ses” çıkarmadan yeni burjuvaziye teslim etmiştir. Sosyalizmin sorunları ve geriye dönüşlerin yaşandığı tüm ülkeler açısından bu mesele incelemeye değerdir. İktidardaki işçi sınıfı, proleterya diktatörlüğünün elinin altından kayıp gitmesine neden sesiz kalmıştır, neden ayaklanmamış, “rıza göstermiştir”? Bunun ideolojik ve örgütsel nedenleri, tarihi dersler ışığında mutlaka incelenmelidir. Örneğin Çin’de 1966’da Mao Zedung, bu tehlikeyi gören ve kitleleri kapitalist yolculara karşı Büyük Proleter Kültür Devrimi’yle ayaklandıran tek önder olmuştur. Ancak bu, devam ettirilememiş ve 1978’de Mao’nun ölümünden sonra Çin’de de sosyalizmden geriye dönüş olmuştur.

Konumuz bu olmadığı için şimdilik bu kadarla yetinip asıl konumuza; sınıf mücadelesinde zor ve bu zordan burjuvazinin ürettiği “terörizm” kavramı üzerinde durmak istiyoruz.

Biz komünistlerin nihai hedefi sömürünün, şiddetin ve savaşların olmadığı bir dünya kurmaktır. Böyle bir dünyayı kurmanın önündeki en büyük engel ise kapitalist- emperyalist sistemdir. Dünyanın her karış toprağında hakim olan emperyalist kapitalistler ve onların yerli uşakları sahip oldukları bu dünyayı zor kullanarak korumaktadırlar. Kapitalist, emperyalist,

gerici ve faşist ülkelerde burjuvazi, kendi iktidarını zor olmadan koruyamıyor. Polis, ordu, mahkemeler ve hapishaneler vb. karşı devrimin zor aygıtları emekçi sınıflar üzerinde sürekli bir devlet terörü olarak bulunmaktadır.

Kapitalist ülkelerde demokrasi her zaman göreceli olmuştur. Burjuvazi yarı-sömürgelerinden elde ettiği kârdan kitlelere bir miktar sus payı verip, buna bir de “demokrasi” yaftası asarak toplumun verilenle yetinerek devlete biat edip, yaşamasını istemektedir. Kitleler başkaldırdığında ise devletin zoru gecikmeden devreye girmektedir.

Kapitalist-emperyalist, gerici ve faşist ülkelerde patlak veren her kriz döneminde ve sonrasında, artan işsizlik ve yoksulluğa karşı işçi sınıfının, halk kitlelerinin düzene başkaldırmasıyla burjuvazi kendi “zor”unu uygulamaktan geri kalmaz. Devlet terörü, toplumu her yönden sarmalayıp başkaldırı ve hak arama eylemleri şiddetle bastırılır.

Çok uzağa gitmeye gerek yok; 2008 krizinden bu yana en “demokratik” görülen ülkelerde devlet şiddetinin/terörünün yol açtığı sonuçlar bilinmektedir. ABD, Almanya, İngiltere ve Fransa’da grev ve hak arama eylemlerine yapılan saldırılarda onlarca insan hayatını kaybetti. Fransa’da Sarı Yelekliler’in eylemleri yasaklandı. Almanya’da polise tanınan yeni yetkilerle gösterilerin yasaklanması, poli-

sin şiddet uygulaması yasal hale getirildi ve buna yenileri eklenerek devlet terörü yasallaştırıldı.

Savaşlar ancak devrimci savaşla önlenir!

Emperyalistler yeni pazarlar elde etmek için bölgesel savaşlar çıkartmakta, gerçekleştirdikleri işgallerde, yaptıkları saldırılarda (emperyalist terörle) milyonlarca insanı katletmektedirler. En büyük şiddet ve terör emperyalist saldırganlar tarafından uygulanmıştır.

ABD Vietnam’ı işgal ettiğinde emperyalist işgale karşı ulusal kurtuluş savaşında yüz binlerce Vietnamlı katledildi. Fransa, Cezayir’i işgal ettiğinde binlerce Cezayirliyi kurşuna dizdi.

Yakın tarihte baktığımızda çok daha acımasız emperyalist katliam ve şiddetle tanık olduk/olmaya devam ediyoruz. ABD’nin Irak işgalinde yüz binlerce Iraklı, ABD askerlerinin terör ve şiddeti sonucu hayatını kaybetti. Suriye iç savaşında, yüz binlerce Suriyeli hayatını kaybederken, binlerce Kürt, TC devletinin terör ve şiddeti sonucu katledildi/yerlerinden edildi.

Türk devleti Şengal ve Rojava’da uyguladığı şiddet sonucu yüzlerce Kürdü katletti. Bu saldırılar ülke içinde (Türkiye’de) de devlet terörü olarak acımasızca sürdürülmektedir. Kürtlere uygulanan devlet terörü ile ulusal soykırım uygulanıyor. TC faşizmi bu şiddeti süreklileş-

tirdiği faşizmle uyguluyor. İşçi sınıfı, kadınlar, LGBTİ+lar ve gençlere uygulanan şiddet devam ediyor.

Komünist Manifesto’daki “Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşları tarihidir” belirlemesi yukarıda dile getirdiklerimizin özeti niteliğindedir. Savaş (şiddet), politikanın başka araçlarla devamıdır. Burjuvazi açısından da karşı devrimci politika savaşlarla sürdürülmektedir. Proletarya ve birleşikleri açısından da politika, devrimci zoru ifade eder. Komünistler için devrimci zor kaçınılmazdır. Bu çok istediğimiz için değil, burjuvazinin şiddetine karşı koymak ve iktidarı zor yoluyla alma zorunluluğundan ileri gelmektedir. Bu aynı zamanda tüm savaşların yine devrimci zorla sona erdirilmesi ve tarihin çöplüğüne atılarak bir daha geri gelmemek üzere yok edilmesidir.

Devrimci zor, her ülkenin kendi koşulları içinde farklı biçimler alabilir. Paris Komünü’nde devrimci zor, barikat savaşları; Ekim Devrimi’nde kitle ayaklanması; II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda partizan savaşları ve gerilla savaşı biçimlerini alan devrimci zor, 21. yy’da da aynı içerik ve çeşitli biçimlerde devam etmektedir.

Bugün dünyanın savaş ve çatışma olmayan bölgesi yok gibidir. Dünya, savaş ve çatışmalarla kaynıyor. Emperyalistlerin işgal ettikleri her yerde direniş var. Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları, kapitalist emperyalist burjuvazinin şiddetine karşı, devrimci direnişle (zor biçimiyle) karşılanıyor.

Gerçek terörist emperyalist kapitalistlerdir!

“Terör” kavramı burjuvazi tarafında zihinlerde “korku, dehşet, şiddet” olarak yaratılmıştır. Bu, burjuvazi tarafından bilerek ve bilinçli olarak kullanılmaktadır. Burjuvazi terör söylemiyle ezilen mazlum halkları ve komünist partileri amaçsız olarak göstererek kendi baskı ve şiddetini “terör yaftasının arkasına sığınarak gizlemeye çalışıyorlar.

“Terör” kavramının ilk olarak telif edilmesi Fransız Devrimi sonrasında denk gelir. Devrim sonrasında bu kavram, 1793-94 yıllarındaki devlet şiddetini tanımlamak için kullanılmıştır. İlk olarak burjuva devletin şiddetini ifade

etmek için kullanılmasına karşılık, “dışlayıcı” bir ifade olarak kullanılan terör kavramı, 1920-1930’lardan itibaren parça parça kimi bireysel (siyasal hedefi olmayan) şiddet eylemleri için kullanılırken; kavram, günümüzdeki tanımına yakın bir anlamını 1970’lerden sonra buluyor. Özellikle ’70 ve ’80’li yıllardan itibaren devletler, muhalif ulusal kurtuluş hareketlerini (devrimci ve komünist hareketleri y.n.) terörist organizasyonlar ve gruplar olarak tanımlıyor. (Dr. Ayhan Işık.)

Emperyalistler, her ne kadar terör kavramını şiddeti meşrulaştırmak için kullansalar da gerçek yüzlerini bir türlü gizleyemiyorlar. Afganistan buna son örnektir. ABD ülkeyi işgal ettiğinde gerekçesi “Usame Bin Laden’in Taliban tarafından kendilerine teslim edilmesi” idi. Bunun sadece bir bahane olduğu Usame Bin Laden’in ABD tarafından bir operasyonla öldürülmesinden sonra daha net olarak anlaşıldı. ABD’nin asıl amacının Afganistan’ı işgal etmek olduğu biliniyordu. 20 yıl sonra ABD’nin Afganistan’dan çekilmesi ile bu gerçek tam ve net olarak bir kez daha anlaşılmış oldu.

ABD, Rus sosyal emperyalizminin Afganistan’ı işgali döneminde Taliban’ın öncüsü Mücahitlerle işbirliği yapmış ve onları RSE’ye karşı kullanmıştı. Afganistan işgal ettikten sonra Taliban, birdenbire “terör” örgütü oldu. “Cani ve barbar olan Taliban’ı yok edip, Afganistan’a özgürlük götürecekleri”nin propagandasını yapan ABD, Fransa, Almanya ve İngiltere 20 yıldır bitiremedikleri bu terör örgütüne Afganistan’ı teslim edip geri çekildiler. Yeniden Afganistan’a girip bu ülkeyi kendi pazar alanına dönüştürmek için, Taliban’ın artık terör örgütü olmadığına propagandasını yapan bu güçler, Taliban’ın diyalog kurulması gereken “meşru bir güç” olarak Afganistan’ı yönetebileceğini kabul etmişlerdir. Bununla da kalmadı; ABD başkanı J. Biden, Fransa Cumhurbaşkanı E. Macron ve Almanya Başbakanı A. Merkel, arka arkaya Taliban propagandası yapıp durmaktadırlar. Emperyalist ülkelerde TV’ler düzenledikleri tartışma programlarında Taliban’a güzellmeler yaparak kendi kamuoyunu ikna etmeye çalışıyor. Amaç, kitlelerin bu ülke askerlerinin 20 yıldır Afganistan’da ne işleri olduğunu sormalarının önüne geçmektir.

Emperyalistlerin “terör” belirlemesi sadece Afganistan’la da sınırlı değildir. Yakın tarihte Filistin, Güney Afrika ve daha yakın bir tarih olarak Libya’daki İslami hareketler emperyalistlerce “terör” örgütleri olarak görülüyordu. Yaser

Arafat yıllarca “terör örgütü lideri” olarak yaftalandı. Keza N. Mandela, 22 yıl “terörist” olduğu gerekçesiyle hapiste tutuldu. Ancak hem Arafat hem de Mandela öldüklerinde cenaze törenlerine koşan yine bu emperyalist şer odaklarının devlet ve hükümet temsilcileri oldu. Mandela’nın kendi halkı tarafından devlet başkanı yapılması, Filistin davasının haklılığının tüm dünya da kabul görmesi ile dize gelen emperyalistler, bu örgütlerin temsilcilerini ve sonradan devlet başkanı olan insanları meşru temsilciler olarak kabul etmek zorunda kaldılar.

Emperyalistler sahte olarak ürettikleri “teröre karşı mücadele”yi sadece işgaller yaparak, savaşlar çıkartarak, katliamlar yaparak vermiyorlar. Kendi ülkelerinde gelişen sınıf mücadelesinin önünü kesmek için, çıkardıkları yasalarla “teröre karşı” mücadele adı altında devrimci ve komünist örgütleri ezip yok etmek istiyorlar. ABD, Fransa, Almanya, İngiltere, Rusya, Japonya vb. tüm ülkelerde “terör yasaları” en ağır biçimde uygulanmaktadır.

11 Eylül saldırısı sonrası emperyalist ülke hükümetlerinin üzerinde anlaştıkları en önemli konulardan biri de “anti-terör yasalarının” yürürlüğe sokulması oldu. Bu yasa, polise geniş yetkiler tanıyan bir içeriğe kavuşturuldu. İstinasız tüm ülkelerde polis istediği zaman ev ve iş yerlerine izinsiz baskınlar düzenleme, kişilerin mali gelirlerini kontrol altına alma, internet erişimine yasak getirerek yazışmaları izleme, yargılamaları kolaylaştıran yasalarla ceza yasaları defalarca değiştirilip genişletildi.

Alman emperyalizmi en sert terör yasaları ile bilinen ülkelerden biridir. RAF

üyelerinin 1983 yılında hapisanedeki kadrolarının bir gecede nasıl infaz edildiği hala hafızalardadır. Almanya’da 129/a ve 129/b yasası yerli ve göçmen devrimci ve ilerici örgüt ve kişilere uygulanan en ağır ceza maddeleri olarak hala yürürlüktedir. 129/b ceza yasasıyla Türkiyeli ve Kürdistanlı onlarca devrimci ve yurtsever yargılanmış ve yüzlerce yıl cezalara çarptırıldılar.

İtalya’da “terör yasına” dayanılarak Kızıl Tugaylar örgütü üyelerinin en ağır şekilde hapisanelerde tutulduğu, yıllarca izolasyona tabi tutularak toplumdan tecrit edildiği bilinmektedir. Ev hapsi ve göçmenlerin kolayca sınır dışı edilmesi yasalarla genişletildi. Yunanistan’da 17 Kasım örgütü üyeleri, yıllarca hapisanelerde izolasyona tabi tutuldular. Hala içerde tutulan 17 Kasım örgütü üyelerinin bazıları aileleriyle dahi görüştürülüyor. İspanya’da ETA örgütünün bağımsızlık savaşı verdiği yıllarda, gördükleri yerde infaz edilmeleri, yakalananların yıllarca hapisanede izolasyona tabi tutularak toplumdan tecrit edildikleri yakın tarihin bıraktığı izler olarak hafızalarda yerini korumaktadır. Fransa terör yasasının en ağır uygulandığı bir diğer ülke olarak, göçmen devrimci ve ilerici örgütlere karşı ağır cezalar veren ülkelerin başında geliyor. Ülke içinde grev ve gösterilerde acımasız davranan Fransa polisine verilen yeni yetkiler genişleyerek devam ediyor. Onlarca eski ETA üyesi Fransız hapisanelerin de izolasyona tabi tutulmaya devam ediyor. Fransa’da 1986’dan bu yana “terörle mücadele”yi kapsayan İç Güvenlik Kanunu’nu güçlendirmek amacıyla 20’den fazla yeni yasa kabul edildi. İsviçre, doğrudan demokrasiyle övün-

düğü kadar, devrimci ve ilerici örgütleri izleme, faaliyetlerine sınırlama getirme de bir o kadar anti-demokratik bir ülke konumundadır. Öyle ki, İsviçre terör yasası adı altında ceza yasaları 12 yaşındaki çocuklar için bile geçerlidir.

Hakim sınıfların terör yalanına karşı devrimci şiddet meşrudur!

Peru, Hindistan ve Filipinler’de sınıf mücadelesinin bastırılmasında terör yasalarına dayanılarak binlerce devrimci ve komünist katledildi. Hindistan hükümetinin hala devam eden “Yeşil Av” operasyonlarında onlarca Hindistanlı komünist ve kabile üyesi katledildi.

Faşist iktidarlara açık bir savaşın olduğu ülkelerde terör kisvesiyle en ağır cezalar uygulanmakta, yargısız infazlarda yüzlerce insan katledilmektedir. Türkiye bu ülkelerin başında geliyor. Ulusal ve sınıfsal mücadelenin en keskin ülkelerinden biri olan Türkiye’de, başa gelen her hükümet mücadeleyi bastırmak için onlarca kez “Terörle Mücadele” kanunları çıkartmıştır.

12 Eylül öncesi devrimci ve komünistlerin 141 ve 142 diye anılan ceza maddesiyle yargılanmaları en bilinen ceza yasalarıydı. Bu iki madde sonradan değiştirilerek genel bir “Terörle Mücadele Kanunu”na dönüştürülerek en ağır cezaların uygulandığı yasalara çevrildi. 1990’dan 2000 yılına kadar 17 bin devrimci ve Kürt yurtsever kaçırılıp katledilmiş, yaklaşık beş milyon Kürt köylüsü göçe zorlanmış ve binlerce insan hapisanelere doldurularak esir olarak tutulmaktadır.

2001 yılından bu yana iktidarda olan AKP hükümeti, defalarca değiştirdiği “terör yasası”yla en ağır cezaları yürürlüğe koyarak, oluşturdukları özel tim, koruyucu ve paramiliter güçlerle yüzlerce devrimciyi katletti. Esir alınanlara ise en ağır cezalar verilmektedir.

Devrimciler dünyanın neresinde olursa olsun burjuvazinin zoruna karşı zor kullanmışlardır/kullanmaya devam ediyorlar. Bu, meşru ve kaçınılmaz bir durumdur. Burjuvazi kitleleri yanıltmak ve kendi terörünü meşrulaştırmak için devrimci ve komünist örgütleri sadece “koru ve şiddet” uygulayan örgütlermiş gibi gösterse de devrimci zorun artık meşru bir karşı koyuş olduğu gerçeği, kitlelerde kabul edilir bir düzeye gelmiştir. Bunu tüm emperyalist burjuva devletler ve onların kuklası faşist yönetimler gayet iyi biliyorlar.

Ezen ve ezilenler arasında mücadele sürdüğü müddetçe devrimci zor meşru bir yol olarak devam edecektir!

Konut sorunu dediğimiz şey yeterli ev olmamasından doğan bir sorun değildir. Bugün örneğin İstanbul’da içinde kimsenin yaşamadığı binlerce boş ev bulunabilir. Hal böyleyken konut fiyatlarındaki artışı fiili olarak gerçekleştirmiş bir talep ve bunun karşısındaki sınırlı bir arz belirlemez.

Yüksek Kiralar ve Barınma Sorunu Üzerine

“Konut sorununun çözümü ile aynı zamanda toplumsal sorunun çözümü değil, ama toplumsal sorunun çözümü ile, yani kapitalist üretim biçiminin ortadan kaldırılması ile ancak konut sorununun çözümü mümkün olmaktadır (...) konut sorununun, ya da işçilerin yazgısını etkileyen herhangi bir başka toplumsal sorunun tek başına çözümleneceğini ummak budalalıktır.” (F. Engels, Konut Sorunu)

Kapitalist gelişime uygun olarak sınıai sermayesi ile rekabet edemeyen kır sermayesi sahip olduğu işgücünü de şehirlere kaptırmakta, bütün dünya genelinde şehir nüfusunda artış yaşanmaktadır. Öyle ki, tahminlere göre 2050 yılında tüm dünyada nüfusun % 65’inden fazlası şehirlerde toplanmış olacaktır. Elbette şehirlere yönelen nüfus göçü bir dizi sonucu da doğurmaktadır, ki bunların başında konut sorunu gelmektedir.

Esasen konut sorunu sadece işçi sınıfına özel bir sorun değildir; aksine küçük burjuvazinin de bir sorunudur ve çoklukla işçilerin kötü koşullarda yaşamak zorunda kalmaları ya da işçi olarak ücretleri ile konut kiralari arasındaki farkın işçinin aleyhine olması durumuy-

la gündeme gelmez daha ziyade küçük burjuvazinin yaşadığı konut sorunu ile gündeme gelir. Bundan neredeyse 150 yıl evvel; 1872’de F. Engels “Konut Sorunu” üzerine önemli değerlendirmeleri içeren makalelerini kaleme aldığı da bu durum böyleydi.

Bugün Türkiye’de işçi sınıfı ve emekçilerin yaşadığı konut kiralariının yüksekliği, sağlıksız koşullarda yaşamak zorunda kalmaları hususu da tıpkı o günkü gibi işçilerin yaşadıkları bu durum nedeniyle değil küçük burjuvazinin yaşadığı ortak sorun üzerinden gündeme gelmekte ve yine sorunun bu eksende kavranıp, tartışılmasından hareketle konut sorunu bir tür “yurt sorunu” ya da “öğrenci evi sorunu” olarak algılanmaktadır.

Konut sorunu yaşadığımız genel tüm sorunlar gibi kapitalizmin kendisine içkin bir sorundur ve sistemin işleyiş yasalarından ve yasaların doğurduğu zorunluluklardan ayrı ele alınamaz. Kapitalist sistemi niteleyen temel özellik artan oranda kâr elde etme eğilimi olduğuna göre, şehirlere yönelik artan göçün kapitalistler açısından en iyi şekilde değerlendirilmesi gereken bir kârlılık

enstrümanı olarak algılanmakta olduğu/ olacağı açıktır. Şehirlerdeki yoğunlaşma öncelikle şehir merkezlerinin sonrasında şehir içerisinde pek çok yerde oluşan yeni merkezlerin işçi-emekçiler açısından kirası karşılanabilir, buralarda barınılabılır yerler olmaktan çıkması ile sonuçlanır ve işçiler giderek şehirlerin daha dış mahallelerine sürgün edilirler. Çünkü şehir merkezleri, toprak üzerinden doğan mutlak rantın en yoğun olduğu, birim metrekare toprak ücretlerinin ve buna bağlı olarak da konut fiyatlarının en yüksek olduğu yerlerdir ve buralarda yaşamak işçiler açısından karşılanabilir bir durum değildir.

Türkiye’de son yıllarda, tarımın emperyalist sermayeye hediye edilmesi, klasik şehirleşme sürecini hızlandırırken önemli oranda nüfusun şehirlere göç etmesine neden olmuştur. Bugün İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Antalya gibi birkaç büyük şehirde toplam nüfusun 50 %’si yaşamaktadır. Toplam yüzölçümüne kıyasla nüfusun dar bir alanda, sadece birkaç büyük şehirde toplanması buradaki arsa fiyatlarının ve dolaysız olarak da konut fiyatlarının astronomik oranda artışını beraberinde ge-

tirmiştir. Örneğin İstanbul’da metrekare arsa fiyatı 6.942.00 TL’ye ulaşmıştır. (Kaynak TÜİK)

Arsa fiyatları; elinde önemli oranda arsa bulunduran ve buradan elde ettiği gelirle yaşayan bir dizi asalak rant kapitalisti, banka (finans) sermayesi, en küçükü emlakçılar olan spekülâtörler, kimi hükümet görevlileri ve bürokratlar tarafından kasıtlı olarak yukarı çekilmekte, yaratılan rant kapitalistler arasında paylaşılmaktadır.

Bu tabloda durumu en kötü olan işçi sınıfıdır. İşçiler hızla artan arsalar üzerinde yükselen binaları inşa ederken buralarda yaşamının ellerine geçen aylık ücretlerle gerçekleştiremeyeceğini bildiklerinden buna ilişkin hayal dahi kuramazlar. İşçiler için yapılan TOKİ vb. projeler de arsaların içerdiği mutlak rantın yoğunluğuna göre değişkenlik göstermekte ve mutlak rantın yüksek olduğu yerlerde TOKİ de işçiler için değil konut almak için daha fazla sermayeyi elinde bulunduran orta burjuvazi için konut yapmaktadır.

Arsa fiyatlarının belirlenmesinde etken olan nüfus yoğunluğu mutlak rantın da belirlenmesinde etkindir demiştik. Bundan hareketle diyebiliriz ki; konut sorunu olarak tanımlanan ve konut fiyatlarının yüksekliği sorunu ev sahiplerinin iyiliği ya da kötülükleri ile açıklanabilecek bir olgu olmayıp kapitalist sistemin özü ile ilgilidir. Kesinlikle küçücük, güneş dahi almayan evlerin yüz binlerce lira etmesi adil değildir; ancak sistemde adil olan ne vardır ki?!

Kapitalist sistemin kendisi bizatihi adaletsiz bir işleyiş üzerine kuruludur. İşçiler aslında ücretlerine karşılık gelen üretimi iş gününün küçük bir kısmında gerçekleştirdikleri halde kalan daha büyük sürede kapitalistin kârı için çalışırlar. Bu kısım ödenmemiş emeği oluşturur ve kapitalist sistemin adaletsizliğinin temeli de burasıdır. Diğer bütün adaletsizlikler bu adaletsizliği ya da bu çelişkiyi takip eder ve bu çelişkiden bağımsız tek bir çelişki de adaletsizlik de bulunmamaktadır.

Konut sorununda işçi ev satın almak istediğinde bir miktar sermaye sahibi bir alıcı gibi davransa da işçinin ev sahibi ile olan ticaretini belirleyen genel yasa-

lar az önce değindiğimiz emek-sermaye çelişkisini ortaya çıkaran yasalardan bağımsız değildir. Dolayısıyla işçi ev satın almak istediğinde ya da kiralamak istediğinde salt işçi olduğu ve bu nedenle küçümsendiği, dışlandığı için satın alma ya da kiralama olanaklarından yoksun bırakılmaz; hayır, onu daha az kaliteli evlerde yaşamaya mecbur bırakan elindeki sermayenin gücü ya da güçsüzlüğüdür. Bu bağlamda işçinin uzun yıllar çalışmasına karşın sağlıklı barınma koşulları elde edememesi emek sermaye çelişkisinin ve kapitalizmin temel yasalarının dolayım sal sonuçlarındandır.

Tarımsal ürün fiyatlarındaki artışın nedeni

Arsa fiyatlarındaki mutlak rantın yoğunluğu sadece konut fiyatlarının artışın da kendisini göstermez ama aynı zamanda tarım ürünlerinin fiyatları da incelendiğinde konut fiyatlarının artışına paralel bir grafik çizdiğini görürüz. Bunun altında yatan gerçeklik; bir üretim aracı olarak toprağın artan arsa fiyatları uyarınca değeri artıyorken burada hala tarım yapılması üretilen ürüne mutlak rantın aynı oranda yansması sonucunu doğurur.

Açıklayıcı olması açısından; civardaki tüm arsaların tarım arazisi olmak-tan çıkıp kârlı konut arsasına dönüş-tükleri yerde, üzerinde tarım yapılmaya devam edilen toprak da konut arsaları gibi mutlak ranttan etkilenir ve bu etki burada üretilen tarım ürünlerine dahil olur. Birçok girdinin yanında, mutlak rantın tarım alanlarını kuşatan bu halini de tarımsal ürünlerin fiyat artışına dahil

etmek gerekir.

Tıpkı ev sahibinin uzun ömürlü bir meta olarak evinden uzun seneler içinde tekrar tekrar kiralamak yoluyla pazarın genel artış eğilimini kiraladığı mülke her seferinde dahil etmesi gibi gübre, mazot, tohum, işçilik, nakliye girdileri dışında mutlak rant da tarımsal ürünün fiyatına dahil olur.

Tarım arazisi olarak toprağın az ya da sınırlı olduğu bir yerde yapılan tarımla elde edilen ürünle diğer tüm girdiler sabit olduğunda mutlak rantın daha az olduğu yerde yapılan tarım sonucu elde edilen ürün arasındaki farkı belirleyen mutlak ranttan başkası değildir.

Şu halde görüyoruz ki; ne evini kiraya veren ev sahibi ne bir üretim aracı olarak küçük ya da büyük toprak sahiplerinin kişisel olarak iyi ya da kötü niyetli olup olmaları değil; onları çevreleyen kapitalist sistemin kötülüğüdür söz konusu olan.

Barınma sorununun nedeni sistemdir!

Konut sorunu dediğimiz şey yeterli ev olmamasından doğan bir sorun değildir. Bugün örneğin İstanbul’da içinde kimsenin yaşamadığı binlerce boş ev bulunabilir. Hal böyleyken konut fiyatlarındaki artışı fiili olarak gerçekleşmiş bir talep ve bunun karşısındaki sınırlı bir arz belirlemez. Başta da belirttiğimiz gibi artan nüfus yoğunlaşması bu yoğunluğa koşut olarak mutlak rantın oranını yükseltir ve evlerin boş kalması pahasına ev fiyatları yükselirken, bu yükselmenin dayanak olduğu kalabalık emekçi kitlelerinin ise fiyatı artan bu

evlere yönelik bir talep dahi doğuramamasını beraberinde getirir. Görüleceği üzere mutlak rantın konut sorununda yoğunluğunu ortaya çıkarak olgu fiili durumdan ziyade spekülasyonlardır.

İşçi sınıfının yaşadığı konut sorununun kapitalist sistemde çözülmesi mümkün değildir. Çünkü kapitalizmi ayakta tutan tam olarak bu tür çelişkilerdir. Örneğin bir tarafta aç milyonlar varken yiyecek fiyatlarını düşürmemek için denize dökülen gıdalar, milyonlarca ihtiyaç sahibi varken ücretsiz satmayı bırakalım indirimde dahi yanaşmadan kapitalist tarafından imha edilen giyecekler kapitalizmin müsrif ve irrasyonel doğasından ileri gelmektedir.

Buradan hareketle konut sorununda da yeterli ya da sağlıklı barınma koşullarını diğer bütün meselelerden, kapitalizmin içerdiği tüm çelişki ve sorunlardan ayrı ele almak hatalı bir yaklaşımdır.

Türkiye’de yukarda belirtilen konut fiyat artışının bir sonucu olarak tıpkı işçiler gibi küçük burjuvazi de bu sorundan etkilenmektedirler ve yine başta belirttiğimiz gibi sorunun gündeme gelmesi de işçilerin yaşadıkları sorundan değil küçük burjuvazinin yaşadığı sorunlara birlikte gerçekleşti.

Konut sorunu kapitalizmin yarattığı bir sorun gibi değil de, örneğin AKP’nin siyasal İslamcı politikasının ürünü olarak üniversite öğrencilerini tarikat yurtlarına yönlendirmesi çabasının ürünü olarak ortaya çıkan bir sorun olarak ortaya konuldu ve devamında da sadece küçük burjuvazinin “yurt” ya da “öğrenci evleri” talepleri arasına sıkıştırıldı. Halbuki yukarda da açıkladığımız gibi sorunun kendisi kapitalist sistemin bütün işleyişine aittir ve toplumsaldır.

Konut sorunu kapitalizmin ortaya çıkardığı bütün sorunlar gibi kapitalist sistem ortadan kaldırılmadan çözülemez. Ne öğrenciler için yurt yapılması ne birilerinin ya da kimi kurumların öğrencilere kapılarını açması konut sorununun nihai çözümünü sağlayabilir. Bu sorunu diğer bütün sorunların önüne koymak değil ama bunu da kapitalist sisteme karşı işçi sınıfının devrimci mücadelesinin bir parçası haline getirmek üzere sorunu emekçi semtlerinde ajitasyon propaganda çalışmasının araçlarından birisi haline getirmek; öğrenci gençliği de yaşadıkları bu sorun ekseninde politikleştirip sorunun sistem sorunu olduğunu kavratmak hedeflenmelidir.

DİSK-AR İşsizlik ve istihdamın görünümü raporu: TÜİK ve İŞKUR’un İşsizlik Verileri Arasında Uçurum Var!

DİSK-AR İşsizlik ve istihdamın görünümü raporuna kayıtlı işsiz sayısı artarken geniş tanımlı işsiz sayısı 7,9 olarak kayıtlara geçti.

TÜİK ve İŞKUR’un İşsizlik Verileri Arasında Uçurum Var!” şeklinde sıralandı. Raporda, “TÜİK Ağustos 2021 Hanehalkı İşgücü Araştırması sonuçları yayımlandı. Mevsim etkisinden arındırılmış dar tanımlı işsizlik oranı yüzde 12,1, mevsim etkisinden arındırılmış geniş tanımlı işsizlik oranı (âtlı işgücü) ise yüzde 22 seviyesinde gerçekleşti.

TÜİK’e göre Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştaki kişilerde işsiz sayısı (mevsim etkisinden arındırılmış) 2021 Ağustos ayında bir önceki aya göre 11 bin kişi artarak 3 milyon 965 bin kişi oldu. DİSK-AR tarafından TÜİK verilerinden yola çıkarak yapılan hesaplama göre mevsim etkisinden arındırılmış geniş tanımlı işsiz sayısı ise Ağustos 2021’de 7 milyon 855 bin kişi olarak gerçekleşti.

TÜİK’in istihdam verilerinde Temmuz 2021 ve Ağustos 2021 aylarında büyük dalgalanmalar yaşandı. Ağustos 2021’de istihdam edilenlerin sayısı bir önceki aya göre toplam olarak 14 bin kişi azaldı. İstihdam tarım sektöründe 26 bin kişi, sanayi sektöründe 217 bin kişi, inşaat sektöründe 83 bin kişi artarken, hizmet sektöründe ise 341 bin kişilik düşüş yaşandı.” denildi.

Rapor, Temmuz 2021’de 506 bin artan işsiz sayısının Ağustos 2021’de sadece 11 bin artması; Temmuz 2021’de 287 bin azalan sanayi istihdamının Ağustos 2021’de 217 bin artması; Temmuz 2021’de 454 bin artan hizmet sektörü istihdamının Ağustos 2021’de 341 bin azalması izahı zor bir dalgalanma olduğunu vurgulayarak, “Bir ayda işgücü piyasalarında bu kadar zıt gelişmeler yaşanması olağan değil. TÜİK’in aylık hanehalkı işgücü verilerinden işgücü piyasasındaki gelişmelerin izlenmesi zorlaşmaktadır.

TÜİK ve İŞKUR’un işsiz sayıları arasında uçurum var. İşsiz sayılmak için TÜİK tarafından kullanılan en önemli kriter aktif iş arama kanallarından birini kullanmaktır. İŞKUR en yaygın kullanılan iş arama kanalıdır. Ancak İŞKUR kanalını kullanan 200 bin işsiz 189 bini TÜİK verilerine yansıtmamıştır” denildi.

Kahrolsun Taliban İslam Emirliği!

Taliban, grubun eski ve yeni liderlerinden ve komutanlarının yer aldığı ve tamamı din adamları ve erkeklerden oluşan bir kabine ilan etti. Taliban başlangıçta “kapsayıcı bir hükümet” kurma sözü vermişti. Bu nedenle eski kukla rejimin kalıntıları ve Taliban’a inanan emperyalist ve gerici güçler havalı kırıklığına uğradı. 11 Eylül’de yapılması planlanan açılış töreni, davetlilerin katılmak istememesi nedeniyle iptal edildi. Taliban, bir yandan dar görüşlü ve aşırı ideolojilerine bağlılıkları ile diğer yandan uluslararası meşruiyet kazanmak arasında mücadele ediyor gibi görünüyor; ayrıca parçalanmış bir toplumun karmaşık sosyal sorunlarını çözmekten acizler.

Taliban için “kapsayıcı hükümet”, siyasi gücü savaş ganimeti olarak gören liderleri, komutanları ve çeşitli sınıfları arasında güç paylaşımı anlamına geliyor. Bir Taliban sözcüsü düzenlediği basın toplantısında, “kapsayıcı hükümetin”, Taliban’ın Afganistan’ın tüm halkına “hizmet edeceği” anlamına geldiğini belirtti. Taliban, İslam yolunda fedakarlık yaptıkları için kendilerini savaşın galipleri ve siyasi iktidarı, tekellerine aldıkları bir hak olarak görüyorlar. Taliban’ın iç bölünmeleri ve çelişkileri de kabinesinin bileşimini belirlemede önemli bir rol oynamış görünüyor. Pakistan’ın İstihbarat şefi Faiz Hamid, iç anlaşmazlıklarını çözmek için müdahale etmek zorunda kaldı. Pakistan’ın Taliban’ın iç anlaşmazlıklarına açıktan katılımı ve Faiz Hamid’in Kabil’e gelişi, 2014 yılında Eşref Ghani ile Abdullah Abdullah arasındaki anlaşmazlığı çözmek için ABD Dışişleri Bakanı John Kerry’nin müdahalesine benziyordu. Taliban liderlerinin ve komutanlarının iktidar tacirliği hırsları, karşılaştıkları bir diğer sorundur. Önceki kukla rejimde, siyasi elitin siyasi iktidardaki payları için tavizleri ve talepleri, nihai çöküşüne katkıda bulunan baskın yönetim tarzı haline gelmişti. Gerici sınıfların diğer tüm güçleri gibi Taliban da bir istisna değildir ve aynı zamanda üst katmanlarında acımasız güç hırslarına saplanmıştı.

Taliban’ın bölgesel ve uluslararası destekçileri, Taliban hükümetinin siyasi izolasyonu ve tamamen ekonomik çöküşünden endişe duyuyor, ancak bu ülkelerin baskı ve tavsiyeleri, Taliban’ı sembolik olarak dahi “kapsayıcı bir hükümet” kurmaya ikna edemedi. Aşırılıkçı, şovenist ve gerici görüşleri ve en önemlisi Taliban’ın iç ve aşiret çekişmeleri, bugünün dünyasının asgari standartlarına uymalarına ve dünya ve bölge ülkeleriyle normal ilişkileri sürdürmelerine izin vermiyor. Mevcut dünya sisteminde, Taliban hükümeti aşırılıkçı ve sıra dışı bir hükümettir. Bu nedenle Taliban’ın siyasi ve ekonomik

izolasyondan kurtulması zor görünüyor.

Taliban’ı siyasi izolasyona sokan bir diğer konu da Taliban’ın bölgedeki El Kaide ve diğer aşırı İslamcı gruplarla olan bağlantıları. Taliban rejiminin en önemli askeri kanadı, El Kaide ile işbirliği ve bağlantı geçmişi olan ve Birleşmiş Milletler ve ABD hükümetinin kara listesinde bulunan insanlarla dolu. ABD emperyalistlerinin desteği olmadan, Taliban rejimi izole kalacak ve çoğu ülke tarafından tanınmayacaktır. Hükümet harcamalarının yüzde 80’inin dış yardıma bağlı olduğu Afganistan’daki ekonomik durum göz önüne alındığında, ABD ve Avrupa’nın Taliban rejimine uyguladığı yaptırımlar nedeniyle ekonominin çökme olasılığı mevcut. Taliban kabinesinin açıklanmasıyla birlikte sadece Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupalı müttefikleri Taliban hükümetini tanımak için acele etmediklerini duyurmakla kalmamış, hatta Taliban’a yakın ülkeler, yani İran ve Türkiye bile kapsayıcılık eksikliği nedeniyle Taliban hükümetini tanımadıklarını açıkta ifade etmişlerdir. Çinli Sosyal-Emperyalistler, Taliban’a desteğini açıklarken, onlara dünya ile ilişkilerini geliştirmeleri tavsiyesinde bulundular. Taliban’ın yakın destekçileri olan Pakistan ve Katar, Taliban’ı henüz tanımadı ve Taliban’ı kapsayıcı olmayan hükümetlerinin sonuçları konusunda uyardı. Tüm bunlara rağmen mevcut durumda tüm gerici ve emperyalist güçlerin Taliban’a karşı bir alternatifleri yoktur. Panjshir’deki Taliban karşıtı “direnişi” destekleme eğiliminde olan Fransa ve Tacikistan dışında, ABD dahil dünyanın diğer ülkeleri baskı ve tavizler yoluyla Taliban’ı “ılımlılaştırmaya” çalışıyor. Emperyalistler tarafından beslenen Taliban, ABD emperyalistleri de dahil olmak üzere emperyalist ülkelerle ilişkiler kurmak istiyor. Taliban rejimi, iktidara geldikten sonra bile ekonomik bir plana sahip değil ve tamamen dış yardıma güveniyor.

Taliban, Şeriat yasasına dayalı katı bir teokrasi kurmaya yönelik ideolojik taahhüt ile dış mali desteğe duyulan ihtiyaç arasında sıkışmış durumda. ABD emperyalistlerinin Afganistan Merkez Bankası’nın yardımlarını kesmesi ve varlıklarını dondurmasıyla, Taliban’ın mali gücü tamamen aşınmış ve neredeyse tüm eski sivil ve askeri yönetimler felç olmuştur. Bunun kısa vadeli sonucu, ekonomide ciddi bir durgunluk ve uzun vadede ekonominin tamamen çöküşüdür. Birleşmiş Milletler, uluslararası finans kuruluşları ve emperyalist ülkeler bir yandan ekonominin tamamen çökmesinden ve bunun Afganistan’daki sonuçlarından endişe duyarken, diğer yandan Taliban’ı ehlileştirmek için finansal ve ekonomik araçlar ve baskılar kullanıyor.

Taliban esasen bir savaş makinesidir ve bu nedenle tüm toplumsal kargaşa ve çatışmalara yanıt vermek için öncelikle güç ve şiddete güvenir. Bunun nedeni çoğunlukla Taliban’ın bir halk hareketi değil, iktidara gelmiş bir askeri milis olmasıdır. Bu nedenle bu grup, askeri arenada işgalci güçlere ve kukla rejime zayıf ve askeri yenilgi vermede ve şehirleri fethetmede başarılı olduğu kadar, sayısız iç sosyal sorunu çözmekte ve küresel işlerle etkileşimde bulunmak konusunda da zorluklarla karşılaşmaktadır.

Taliban, Afganistan’daki parçalanmış ve kırılmalı iç sosyal sorunları çözmekten acizdir. Tek etnik gruptan ve yalnızca erkeklerden oluşan tek partili dini hükümet, Afganistan’ın toplumsal krizlerinin ve bölünmelerinin şiddetini artırıyor. Bununla birlikte, Taliban sayısız sosyal meseleyi çözümediği oranda daha fazla baskı ve şiddete başvuracaktır.

Afganistan halkı, özellikle kadınlar, başından beri Taliban’ın vaatlerine aldanmamış ve onlara karşı çıkmak için sokaklara dökülmüştür. En başından beri, Taliban kadınlara saldırdı; kadınlar çalışma ve sosyal statü haklarını kaybettiler. Taliban son derece kadın düşmanıdır ve kadınların medyada, devlet dairelerinde, okullarda ve üniversitelerdeki varlığını kısıtlamıştır. Katı cinsiyet ayrımcılığını dayatmak, Taliban teokrasisinin önemli bir sosyal gündemidir. Ayrıca, Taliban, ezilen uluslara düşmanca davranmakta ve topraklarında işgalci güçler gibi davranmakta, onlara tepeden bakmakta ve bu il ve ilçelerin idaresini kendi komutanlarına devrederek, ezilen uluslar arasında hoşnutsuzluk yaratmaktadır.

Halk kitleleri kıtlık ve insani felaketle karşı karşıya. Giderek artan yoksullaşma, ülke halkının çoğunu etkiledi. Birleşmiş Milletler, özellikle önümüzdeki kış aylarında Afganistan’da şiddetli bir kıtlık olacağı konusunda uyardı. BM’ye göre, “yoksulluk sınırının” altındaki nüfusun oranı yüzde 70’ten yüzde 95’e çıkacak. Afganistan halkları, özellikle işçiler, köylüler, kadınlar ve ezilen uluslar için, Taliban gerici emirliğine karşı savaşmaktan başka seçenek yoktur. Kadınlar ve emekçi gençler, Taliban’a karşı mücadelelenin ön saflarında yer alıyor ve kadınların Taliban’a karşı yiğitçe mücadelesi sadece toplumun diğer kesimlerini etkilemekle kalmıyor, aynı zamanda dünya halklarının mücadelesine de güçlendirdi. Afganistanlı kadınların mücadeleleri, çağın en kadın düşmanı siyasi güçlerinden biriyle karşı karşıya oldukları için ilham verici.

Kadınların mücadelesi dar liberal taleplerle sınırlandırılmamalı ve gerici sınıfların çıkarlarına hizmet etmek için kötüye kullanılmamalıdır. Bunun yerine kadın hareketi

kitlesel, demokratik ve devrimci bir yönetime sahip olmalıdır. Partimiz, sarsılmaz desteğiyle kadın mücadelesini savunmakta, yanında durmakta ve devrimci bilinci örgütleyerek ve geliştirerek kadın mücadelesini güçlendirmeye çalışmaktadır. Mevcut durum, tüm ilerici ve devrimci gruplar ve örgütler için ciddi bir sınav anıdır.

Eski kukla rejimin üst tabakaları büyük ölçüde ülkeyi terk etti. Batı eğitilmiş teknokratik hizip Avrupa, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada’ya geri döndü. Bu insanlar sosyal taban ve örgütlenmeleri olmadığı için artık hiçbir şey yapamıyorlar. Bunlar, işgalci güçlerle birlikte ülkeye girdiler ve gittiklerinde ayrıldılar. 2001 yılında işgalci ve işgalci güçler için piyade rolü oynayan, son yirmi yılda iktidar akışını ve sermaye birliğini paylaşan rejimin savaş ağısı kanadı da ülkeyi terk etti. Ancak bu insanlar hala kendi paylarına düşen gücün peşinden koşuyorlar. Eğer Taliban bunu karşılayamazsa, Taliban’ın toplumsal krizlerin yoğunlaşması nedeniyle bocalayan gücüyle, siyasi örgütlenmeleri ve toplumsal tabanı olan bu güçler, Taliban rejimi için sorun yaratabilir ve bu kesimlerin çabaları dış destek de alabilir. Ancak eski rejimin gerici burjuva-feodal komprador sınıfları, cihatçı partiler, şovenistler, bazı yerel iktidar sahipleri, din adamları ve toplumun geri kesimleri için Taliban ile uzlaşma ve gizli anlaşma seçeneği mevcuttur. Taliban rejimi devam ederse bu insanlar can ve mal güvenliğini sağlayacak olan Taliban rejimine hizmet edeceklerdir.

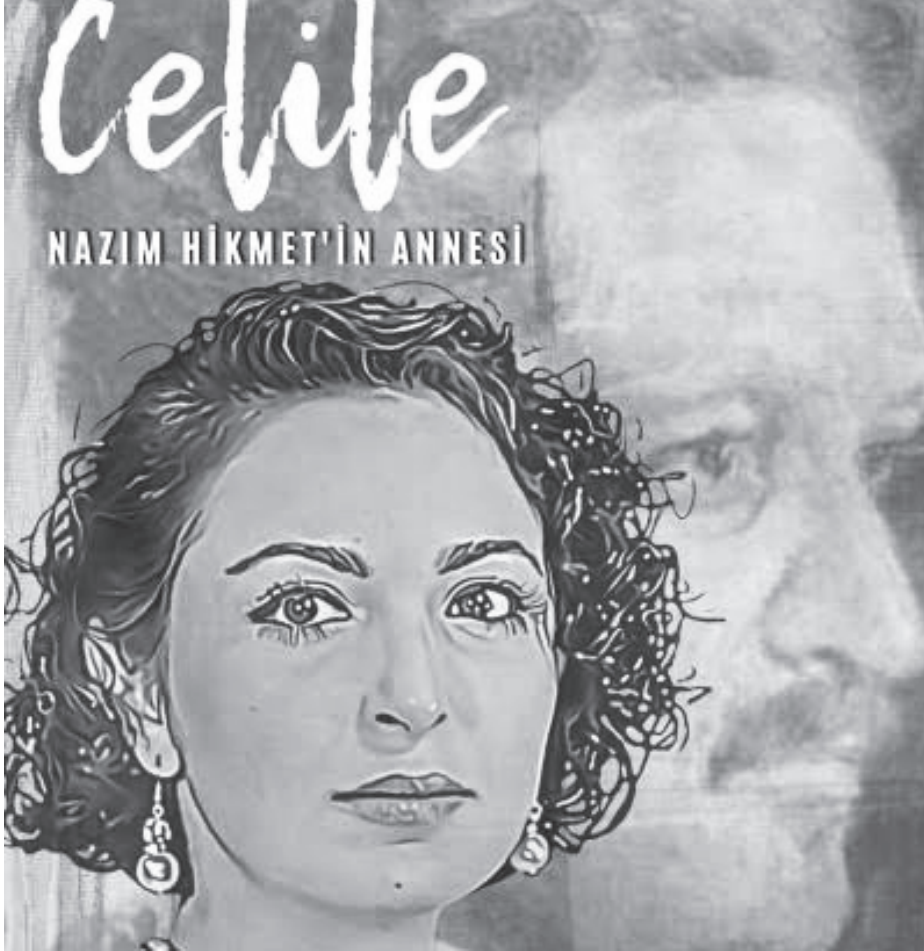
...

Amerika Birleşik Devletleri emperyalistlerinin ve müttefiklerinin Afganistan’daki sömürge projesi başarısız olduğuna ve ülke halkı bir kez daha Taliban teokrasisinin boyunduruğu altına girdiğine göre, artık Afganistan halkının emperyalist-kapitalizm ve İslamcı köktencilikten kurtuluşunun tek yolunun sosyalist ve komünist yönelimli Yeni Demokratik Devrim olduğu her zamankinden daha açıktır. Bu önemli görevin yerine getirilmesi, emekçi yığınların devrimci bir program ve devrimci öncü parti etrafında birlik ve dayanışmasıyla mümkündür. Bu nedenle, mücadelenin acil ihtiyaçlarına cevap verebilmek ve Afganistan’daki Halk Savaşı’nın hazırlanmasına, başlatılmasına ve ilerlemesine doğru ilerleyebilmek için partinin ideolojik-politik ve örgütsel olarak büyütülmesi ve güçlendirilmesi için çaba göstermeliyiz.

Afganistan Komünist (Maoist) Partisi
Eylül 2021

***Çevirinin tamamı sayfamızda yer olmadığı için gazetemizin sitesin eklenecektir.**

“Ürettikçe Varız! Sahneye Çıktıkça Varız!”

SÖYLEŞİ Ayşegül Yalçın

Kadıköy Halk Tiyatrosu oyuncularından Ayşegül Yalçın ile son olarak rol aldığı Celile oyunu; pandemi koşullarında tiyatro emekçilerinin yaşadığı zorluklar, **Türkiye koşullarında** sanata ve sanatçıların **özgür sanat** yapabilme taleplerine dair bir **röportaj gerçekleştirdik**.

Kadıköy Halk Tiyatrosu oyuncusu Yalçın: “Sahneye çıkamamak çok acı veren bir süreçti. Ama sonra bu umutsuzluk ve depresif ruh haliyle yaşama devam edemeyeceğimize karar verdik. Çünkü üretmezsek yok oluruz. Ürettikçe varız” dedi.

- Öncelikle kendinizi **tanıtarak başlar mısınız? “Celile Hanım” kimdir ve sizde ilgi uyandıran özelliği nedir?**

Ben Ayşegül Yalçın. İstanbul doğumluyum. Yaklaşık 15 yaşından beri tiyatro yapıyorum. Bu da 1999 yılından beri durmadan tiyatro yapmama tekabül ediyor. Kadıköy Halk Tiyatrosu’nu 2016 yılında Ali Yalçın’le birlikte kurduk. Sosyal derdi olan oyunlar yapmayı tercih ediyoruz. Yıllardır özel tiyatrolarda çalıştım. Ve sonunda kendi anlatmak istediğim hikayeler olduğunu fark edip Kadıköy Halk Tiyatro’sunu kurmaya karar verdim. Celile Hanım’ı tanımlarken Nazım Hikmet’in annesi diyoruz. Ya da Yahya Kemal’in sevgilisi diyoruz. Hani hep bir erkek üzerinden tanımlamaya gidiyor. Çünkü Celile Hanım’ı çok fazla insan bilmiyor maalesef. Celile Hanım kimdir? İlk Türk ünlü kadın ressamıdır. Çok cesur bir kadın. Yani zamanına göre çok ileride bir kadındır. Cesur olması, oğlu için her şeyle, sistemle mücadele etmesi, güçlü olması ilgi mi çekti açıkçası.

- **Celile Hanım’ın size kattığı deneyim hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz?**

Deriz ya; bir roman okudum, hayatım değişti, bir film izledim hayatım değişti diye ama bir oyun için; bir oyunu oynadım ya da bir karakteri canlandırdım ve hayatım değişti olgusunu çok düşünemiyorum. Sadece benim için, bir kadın oyuncu olmak, kadın hikayelerinin ön plana çıkması açısından çok değerlidir. Bana kattığı şey derken; bir kadını dillendirmek sahne üzerinde, canlandırmak... İlk başlarda çekindim açıkçası; çünkü Nazım severler ya da tarihe dair araştırma yapmış insanlar belki ön yargıyla yaklaşır diye. Ama oynadıkça, sahne üzerinde insanların sahne üzerinde tepkisini gördükçe iyi ki Celile’yi tercih etmişiz diyorum.

“Pandemi süreci özel tiyatrolar için çok zordu!”

- **Bir yılı aşkın bir süredir pandemi koşulları devam ediyor. Bu koşullardan tiyatrolar ve tiyatro oyuncuları da etkilendi. Bu noktada düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?**

Pandemi, bütün dünya için çok zor bir süreç. Ama özel tiyatro yapan insanlar için çok daha ağır bir süreçti. Etkileri geçmiş de değil henüz. 2020 Mart’ta başladı ve biz bir anda ne yapacağımızı bilemez bir hale geldik. Özel tiyatro yaptığımız için sahneye çıktıkça para kazanıyoruz. İşin maddi bir boyutu ve manevi boyutu var. Sahneye çıkmamak çok acı veren bir süreçti. Ama sonra bu umutsuzluk ve depresif ruh haliyle yaşama devam edemeyeceğimize karar verdik. Çünkü üretmezsek yok oluruz. Ürettikçe varız. Sahneye çıktıkça varız. Ve Celile’yi bütün pandemi koşulunun getirdiği zorluklara rağmen sahneye koymaya karar verdik. Prova aşamasında “oynayacak mıyız, ne kadar oynayacağız, ne zaman sahneye çıkacağız” vb. bunların hepsi benim açımdan bilinmez bir haldeydi. Ama yine de “o karakteri yaratmam lazım, sahne üstünde olmam lazım” motivasyonu ile devam ettim. Sonrasında Kasım 2020’de Celile’nin prömiyerini yaptık.

Kısıtlamalar geldi, sokağa çıkma yasakları geldi ve bunlardan ötürü oyun programımızı gerçekleştiremez duruma geldik. Çünkü saat kaçta ben oyun koyacağım, normalde saat 20.30’da oyun ve hafta sonu sokağa çıkma yasağı var gibi sıkıntılar baş gösterdi. Ardından üç farklı kamerayla online gösterime özel bir çekisiim yaptık. Onu bölüp film gibi montajını yaptık. Ve o online gösterimlerle hayatımıza devam ettik. Oradan satılan biletlerle yani. Çünkü tiyatrodan başka bir mesleğimiz yok. Duvara toslamış bir haldeydik. Sonrasında kısıtlamalar geçti; aşı geldi ve biz tekrar sahnelerle döndük. Kapalı sahnelerde de, açık hava sahnelerinde de oynuyoruz. Bir taraftan şöyle hissediyorum; seyirci kapalı alana girmekten korkuyormuş gibi. Ama insanlar emin olsun ki, tiyatro salonları AVM’den ya da uçakla seyahat etmekten daha sterildir. Ona göre havalandırma yapılıyor örneğin.

Pandemi sürecini birçok meslektaşım çok ağır yüklerle geçirdi; kimisi yeni oyun yapamadı ve online gösterim de yapamadı. Bu hakikaten çok can sıkıcı bir süreç. Umarım bir an önce etkileri geçer ve bizler yine kendi özgürlüğümüzle yaşamaya devam edeceğiz.

“Yaptığımız işin sansürü olmaması lazım!”

- **Türkiye’de sanat ve sanatçıların genel durumu, oyuncuların sendikalaşma ve özgür sanat yapabilme talepleri hakkında bir değerlendirmede bulunabilir misiniz?**

Türkiye’de tiyatrocuların birleşmesi, bence solun birleşmesi kadar imkansız. Çünkü tiyatroculara farklı bir ayrımcılık söz konusu. Kimisi kendisini tiyatro gurmesi ilan ediyor, “en iyi tiyatroyu ben yapıyorum” diyor; kimisi popülist bir yaklaşımla ilerliyor, televizyonda dizi oyuncuları ve mankenlerin sahneye çıktığı projeler yapıyor; kimisi alternatif tiyatro yapıyor, yüksek sanat yapıyor, “en iyisini ben yapıyorum” anlayışıyla yaklaşıyor. Böyle olduğu için sendikalaşma ve birleşme çok da olası görünmüyor maalesef.

Keşke herkes iyi niyetli yaklaşabilse ama kötü niyetli meslektaşlarımız da var. Mesele, “yaptım oldu ve ben mükemmeli yapıyorum zaten” olmamalıdır; “hep daha iyisini yapmalıyız ve birbirimizi geliştirmeliyiz” olmalıdır. Herkes kendi yaptığı işi yapıyor olabilir ama şu algıdan uzaklaşmak gerekiyor bence; “Kimse kimsenin rakibi değil yani ben bir iş yaparken sadece seyircinin kalbine, aklına ulaşmayı hedefliyorum. Benim derdim, daha çok insana ulaşmak.” “Bu işi en iyi ben yapıyorum” algısıyla yaklaşmayı doğru bulmuyorum hiçbir zaman. Sendikalaşma keşke olsa. Bir takım sendikalar var evet; Oyuncular Sendikası, Sine-Sen ve DİSK’in sendikası vardı. Ama insanlar biraz bireysel yaklaştığı için sendikalaşma da iyiye gitmiyor. Ufak bir örnek vereyim; mesela bir sette kamera arkası çalışma koşullarından muzdarip ve o koşulların iyileştirilmesi için greve gidiliyor, iş bırakılıyorlar, set durduruluyorlar ama sonrasında yapımcı, “bu ekip gitsin, yeni ekip gelsin” diyor. Yani herkesin bir alternatifi var.

Sanatın özgürleşmesi de nasıl olur? Birey olarak özgürleşmemizle olur bence. Ben “daha çok para kazanma odaklı olmalıyım” düşüncesinden çıkıp gerçekten “bu işin özü ne ve daha çok insana nasıl ulaşabilirim” üzerinden düşünmeyle olmalıdır. Maalesef ki zaten ülkede baskı almış başını yürütmüş. Müthiş bir korku da var. İnsanlar adının çıkacağından ya da mimleneceğinden korkuyor. Bu baskı dolayısıyla bir daha iş yapamayacağından, iş bulamayacağından korkuyor. Halbuki yaptığımız işin sansürü olmaması lazım. Sanatçılar tarafından kendi kendimize oto-sansür uyguluyormuşuz gibi hissediyorum. Gerçek düşüncemizi, gerçekten yapmak istediğimizi şeyleri değil de piyasa üzerinden ne isteniyorsa onu yapıyoruz gibi hissediyorum bazen. Bu çok acı.

PUSULA

Devlet Halkın Değil, Egemenlerin Devletidir!

Egemen sınıf klikleri arasındaki çatışmalara kaynaklık eden ana neden, sınıfların çıkarlarıdır. Bu çıkarlar elbette ki devletin çıkarlarıyla, sömürü ve talan politikalarıyla çelişmez. Yine bu çatışmalar, klikler arasında söylem düzeyinde farklılıklar içerse de özü itibarıyla hepsinin amacı mevcut sistemi korumaktır. Bu nedenle burjuva parlamentosunda farklı kliklerin sözcülerinin değişime dair ortaya koydukları söylemler öze ilişkin değildir. Çünkü klikleri doğuran sınıfsal güçlerdir. Dolayısıyla hükümet veya iktidar oldukları zaman onlar için öncelikli olan sistemin ve temsil ettikleri kliğin çıkarlarının korunmasıdır.

O halde başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin egemenler arasındaki iç çatışmalarda taraf olmaması gerekir. Bunun sağlanması için de devrimci ve sosyalist güçlerin etkin tarzda propaganda/ajitasyon silahını kullanmaları gerekir. Bu durumu karanlıklar içinde gerçeklere ışık tutmak olarak da tarif edebiliriz.

Türkiye’de faşizmi AKP iktidarının bir süreciyle tarif etmeye kalkmak en basit deyimle gerçekleri tersyüz etmektir. Bu türden yanlış bakış açıları küçük burjuva düşünüşün ürünüdür. Bu vb. yaklaşımlarla nesnel durumu doğru tanımlayamayız. Devlet ve devrim sorununu doğru anlayamayız. Tüm bunların doğru anlaşılması faşizm, demokrasi, özgürlük vb. sorunların sınıfsal bir zeminden kopararak ele alınmasının sonucudur.

Bilindiği gibi Türkiye’de parlamento hep göstermelik oldu. Burjuva demokrasilerinde olan parlamentolarla TC parlamentosu arasında bir ayrım söz konusudur. Dün istedikleri zaman açıp kapattıkları parlamento, bugün R.T.Erdoğan’ın oyunağı durumuna gelmiştir. R.T.Erdoğan bu oyuncak aracılığıyla

kimi zaman dünyaya “demokrat, modern” bir ülke görünümünü vermeye çalıştıysa da gerçek bu değildir. Nitekim R.T.Erdoğan ve çetesi, iktidarlarını sağlamlaştırdıkça bu görüntüyü de ortadan kaldırarak gerçek kimliklerini açığa vurdular. Yani yeni olan, kimi güçlerin iddia ettikleri gibi faşizmin kurumlaşması değil, faşizmin artık demokrasi maskesine ihtiyaç duymamasıdır. Tıpkı darbe süreçlerinde olduğu gibi faşist terörün açıktan uygulanmasıdır. Aradaki tek fark göstermelik parlamentonun kapılarına kilit vurulmasıdır.

Türkiye gibi burjuva anlamda dahi demokratik devrimin yapılmadığı, yani tüm demokratik görevlerin çözüm beklediği yarı-sömürge ilişkisinin korunduğu bir ülkede faşizm gelip geçici bir olgu değildir. Bilakis bir devlet biçimidir. Faşizm AKP iktidarından önce de vardı. Değişen şey yukarda da dikkat çektiğimiz gibi faşist klikler arasında süren iç iktidar mücadelesinde AKP’nin temsil ettiği kliğin iktidarda hakimiyetini sağlamasıdır. Yani yeniden tesis edilen faşizm değil, AKP iktidarındır. Hiç kimse, 1990’lar ve sonrası Türkiye’inde faşizmin olmadığını iddia edemez. Binlerce insanın kaybedildiği, köylerin yakılıp yıkıldığı, on binlerce insanın gözaltına alındığı veya tutuklandığı bir süreçten söz ediyoruz.

Evet, emperyalizmin ürünü olan faşizm, baskı ve terörle ölçülemez ama faşist diktatörlüğün uygulandığı dönemlerde de belli farklılıklar yaşanabilir. Diğer bir ifadeyle uygulamalarda ton farklılıkları olabilir. Bu ton farklılıkları ne belli bir dönemde faşizmin olmadığını kanıtı sayılabilir ne de devrimciler, komünistler bu ton farklılıkları arasında bir tercih yapabilir.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Cuma Polat: 5 Mart 1960 Sivecek doğumlu Cuma Polat, liseden mezun olduğunda Proletarya Partisi saflarında mücadeleye başlar. Çalışma yürüttüğü Siverek’te hem düşmanın hem de Bucak Aşireti’nin hedefi haline gelmiştir. Cuma Polat (Kito), burada 22 Ekim 1979 tarihinde Bucak çeteleri tarafından pusuya düşürülerek katledilir.

M. Kemal Alpınar: 1959 yılında Afyon’da dünyaya gelen Mustafa Kemal Alpınar, çocukluk yıllarını hem okuyarak hem de babasının yanında çalışarak geçirdi. Proletarya Partisi militanı olan Mustafa Kemal Alpınar, 18 Ekim 1979’da 40-50 kişilik faşist bir grubun saldırısında alçakça katledildi.

Hasan Yaşar: Dersim Mazgirt doğumlu Hasan Yaşar, Proletarya Partisi militanlarıyla, çalışmak için gittiği İzmit’te tanıştı. İzmit Gebze arasındaki otobanda, otoban yapım şantiyesi olan Bahattin Gören firmasında puantör olarak işe başladı. Burada işçi temsilcisi seçilen Yaşar 24 Ekim 1979 tarihinde muhasebe odasında başına vurulan darbelerle katledildi.

Mehmet Yeşil: 1980 yılında devrimci yaşamına TKP-ML Hareketi saflarında başlayan Yeşil, 12 Eylül AFC koşullarında Proletarya Partisi saflarında yerini aldı. Proletarya Partisi ileri militanı olan ve Halk Ordusu milisi olan Yeşil 24 Ekim 1993’te PKK gerillalarınca katledildi.

Özgür Kemal Karabulut : 1974 yılında Yozgat Çekerek’e bağlı Kırkdilim köyünde doğan Özgür Kemal Karabulut, 1989 yılında Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle tanıştı. 20 Ekim 1997’de bir görevini yerine getirirken Amasya’nın Taşova ilçesinde ihbar edilerek bir yoldaşı ile birlikte kuşatılır. Düşmanın “teslim ol” çağrılarına silahıyla yanıt verir ve çıkan çatışmada şehit düşer. Bakış şehit düştüğünde Proletarya Partisi aday üyesiydi.

Ercan Eser: 20 Şubat 1973’te

Dersim Mazgirt’te dünyaya geldi. Proletarya Partisi militanı olan Ercan Eser, 22 Ekim 1998 tarihinde İstanbul Kağıthane yolu üzerinde asfalt kamyonunun içinde bulunduğu minibüse arkadan çarpması sonucu hayatını kaybetti.

Şahverdi Şehtileri

Cengiz İçli : 1 Ocak 1982 Mersin doğumlu Cengiz İçli (Ünal), 1999 yılında lisede okurken başladığı örgütlü yaşamını 16 yıl boyunca sürdürmüştür. 2010 yılında Komsomol’a yönelik bir operasyonda tutuklanan Ünal, hapishaneden çıktıktan sonra görevlerine devam etmiştir. 2013 yılında gerillaya katılan Ünal, 21 Ekim günü iki yoldaşıyla birlikte Ovacık’a bağlı Şahverdi köyünden çıkıp Mercan Vadisi’ne doğru ilerlerken pusuya takılırlar. Çatışarak pusudan çıkmaya çalışırken Hakan Çakır ve Özgüç Yalçın’la beraber şehit düşmüştür.

Hakan Çakır: 23 Ocak 1986 tarihinde Gümüşhane Kelkit’e bağlı Şorak (Güllüce) köyü doğumludur. Ailesi Kürt Alevi kökenli olan Yurdal Parti isimli Hakan Çakır, Erzincan’da lise yıllarındayken Komsomol saflarında faaliyet yürütmüştür. Bir operasyonda tutuklanmış çıktıktan sonra katılım sağlamıştır. 21-22 Ekim 2015’te Şahverdi Köyünde Cengiz İçli ve ve Özgüç Yalçın’la beraber şehit düşmüştür.

Özgüç Yalınç: Artvin Hopa Yoldere köyünden olan Sefkan parti isimli Özgüç Yalçın, 1987 yılında Ankara’da doğup büyümüştür. Ailesi, Ermeni Hemşin kökenlidir. Sefkan, Ankara Hacettepe Üniversitesi’nde Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’nü okurken siyasi faaliyetlerinden dolayı okuldan uzaklaştırılmıştır. Partiyle 2010 yılının sonlarında ilişkilenen Özgüç Yalçın yoldaş 7 Temmuz 2011 tarihinde gerillaya katılmıştır. 21-22 Ekim 2015’te Şahverdi Köyünde Cengiz İçli ve ve Hakan Çakır’la beraber şehit düşmüştür.

Proleter Büyük Ekim Devrimi'nin 104. Yılı

Vesilesiyle; Ekim Devrimi ve Stalin

Bu yıl Ekim Devrimi'nin 104. yılını kutluyoruz. Bu yazıda Ekim Devrimi'nin uluslararası alanda işçi sınıfı ve ezilen halklar için oynadığı tarihsel rolü ve uluslararası burjuvazi için nasıl bir yıkım olduğunu değil onu Stalinsiz düşünemeyeceğimizi kısaca anlatacağız.

Ekim Devrimi'nden söz ederken Stalin'den söz etmemek; Stalin'i yok saymak, devrimin kazanımlarını ve öğretilerini yok saymaktır. Bunu başaranlar(!) var ve de Stalin'siz bir Ekim düşleyenlerin olduğu da bir o kadar gerçek. Özellikle de burjuvazi ve onun beşinci kolu gibi çalışan Troçkistler. Burjuvazi her zaman komünizmin ve komünizmin teorik ve pratik önderlerinin bir numaralı düşmanı olmuştur. Onları, işçi sınıfının ve ezilen halkların gözünden düşürmek için bütün olanaklarını seferber etmiştir ve etmeye devam ediyor.

Marx ve Engels düşmanı burjuvazi, Lenin, Stalin ve Mao Zedung düşmanı olmayı sürdürmüştür. Çünkü bu bir sınıf mücadelesidir ve burjuvazi kendi saltanatına karşı çıkan, kapitalist sistemin çürümüşlüğü, tarihsel materyalizmin bilimselliği temelinde teorik olarak ortaya koyan ve pratikte sandalyesini altından çekenlerin her zaman düşmanı olagelmıştır.

Daha Ekim Devrimi arifesinde, burjuvazi ve onunla kol kola yürüten küçük burjuva oportünizmi ve revizyonizmi, Lenin'i teşhir etmeye başlamıştı. Burjuvazinin tüm olanaklarını kullanarak ve onlarla kol kola, omuz omuza yürüyerek; Bolşevikleri ve Lenin'i teşhir ve tecrit etmek için bütün güçlerini harcamışlardı. Rus işçi ve emekçileri ise Lenin'i ve onun görüşünü sahiplendiler.

Lenin'in görüşleriyle kitlelerin çıkarları bütünleşmişti. Rusya sokaklarında, köylerindeki ve savaş cephelerine zorla sürülen emekçilerin çıkarları Lenin'in, "İktidar Sovyetlere" belgesinde ete kemiğe bürünmüştü. Teori, salt teori olarak kalmamış, pratikle bütünleşmiş, kitlelerin çıkarlarıyla ortaklaşmış ve onların eylem sloganı haline gelmişti. Bu, düşüncenin maddileşmiş haliydi ve sosyalist devriminin diyalektiği.

Bütün emperyalist basın ve radyolar, Lenin'in diktatörlüğünden dem vurmaya başlamışlardı. "Demokrat Rus Çarlığı"nı yıkan diktatör Lenin! Burjuva basın bunu yazıyordu. Salt burjuva basını değil, işçi ve emekçilerin özgürlüğü karşısında onunla dost olan küçük burjuva oportünizmi için de Lenin "diktatör"dü... Marx ve Engels'in, Paris Komünü için söylediklerini, Lenin,

açıktan yazmıştı "beyler, bu bir proletarya diktatörlüğüdür!"

Kokuşmuş sistemin temsilcisi çarlığın yıkılışına ağıt yakanların Lenin'i diktatör ilan etmelerinin kitlelerin gözünde hiç önemi yoktu. Çünkü Lenin, ezilenlerin önderi ve dostuydu. Köhnemiş burjuva diktatörlüklerin ise keskin kılıcıydı.

Lenin'in erken ölümü, Ekim Devrimi'nin de onunla birlikte (emperyalist burjuvazinin iç düşmanların beklentilerinin aksine) ölmesini getirmemişti. Tersine, dünya proletaryasının ve ezilen halkların ilk ve tek sosyalist ülkesi, Stalin önderliğinde her geçen gün güçleniyor ve enternasyonal proletarya ve ezilen halklara güven ve cesaret vermeye, ışık olmaya devam ediyordu.

İşte bu aşamadan sonra, emperyalist burjuvazi dışta ve içte Troçkistler ve yandaşları eliyle tecrit, teşhir ve yıkıma başladı.

Stalin önderliğindeki genç sosyalist devlet için dış düşmanı alt etmek, saldırıları ve yıkımlarını savuşturmak kolaydı. Çünkü onlar açıktan savaşıyorlardı. Ama onların beşinci kolu olan Troçkist ve diğer küçük burjuva oportünist muhalifler "sosyalizm savunuculuğu" adı altında, burjuvazinin yıkımına içeriden katılarak destek veriyorlardı.

Önce "İşçi Muhalefeti" olarak ortaya çıktılar. Ancak, kısa süre içinde teşhir edildiler. Lenin tarafından, ileri sürdükleri teoriler çürütüldü ve bu teorilerin sosyalizmin yıkıcılığı olduğu teorik olarak ispatlandı. İşte bu "muhalefet", 1930'lardan itibaren emperyalist burjuvazinin sosyalist ülke içindeki beşinci kolu durumuna geldi. Başını, Troçki çekiyordu.

Troçkizm, sosyalizm yıkıcılığı ve sosyalizme karşı emperyalist burjuvazi ile işbirliği yapan bir akım olarak 2. Emperyalist Savaş döneminde daha net olarak ortaya çıkmıştır. Bu aşamadan sonra işçi sınıfı içindeki oportünist bir muhalefet değil, karşı devrimin hizmetindeki bir örgütlenme olarak varlığını sürdürmüştür.

Emperyalist burjuvazi, sosyalizmi dışardan müdahale ile yıkamayacağını daha devrimin ilk günlerindeki üç yıllık iç savaşı destekleyerek ve bizzat katılarak öğrenmişti. İçerden "Sosyalizm Savunucuları" adı altında muhalif yaratarak bu işi başaracaklarını düşündüler. Bu nedenle de tüm sosyalizm karşıtı ya da o yönde gelişecek eğilimleri desteklediler.

Burada hedef Stalin'di. Stalin'in, teşhir ve tecrit edilmesi ve yıkılması, sosyalizmi

yıkma ile eş anlamlı hale gelmişti. Stalin, burjuva basında her gün, "kıyıcı", "kitle katliamcısı", "ülkesinin insanlarını açlığa mahkum eden", "demokrasiyi yok eden bir diktatör" olarak gösterilirken, Troçki ise aynı basında, "mağdur" ve "demokrat" olarak yer alıyordu. Troçki ve Troçkistler bu burjuva övgülerden çok memnundular.

Dünyayı kana bulayan emperyalist burjuvazi, SSCB içinde yaşayan halklar için "gözyaşı" döküyordu(!) Troçki ve diğer karşı-devrimci iç düşman haline dönüşen küçük burjuva oportünizmi, emperyalist burjuvazinin, bu sosyalizm düşkünü "hümanist" elini boş bırakmadılar. Bütünüyle onların sosyalizm düşmanı taktiklerini uygulamakta bir beis görmediler. Çünkü, ideolojik ve siyasal olarak burjuvaziyle özdeşleşmişlerdi. Bu özdeşleşme 1930'ların kaçınılmaz "temizliğini", proletarya diktatörlüğünün (sosyalist ülkenin) önüne koymuştu. Lenin çok açık yazmıştı. "Oportünizme karşı savaşılmadan emperyalizme karşı savaşılamaz."

1930'lar, SSCB'de, oportünizm artık işçi sınıfı içinde bir muhalif olmaktan çıkarak, karşı-devrimci bir örgütlülük olarak sosyalizmi yıkmayı önüne esas görev olarak koymuştu. Sosyalizm kendini savunmak durumundaydı ve öyle yaptı.¹

Ekim ile iktidara gelen işçi sınıfı, SSCB'yi korumak ve sosyalizmi ilerletmek için ya burjuvazinin içerdeki beşinci kolunu temizleyecekti ya da hızla hazırlığı yapılan 2. Emperyalist Savaş'ta, emperyalist burjuvazinin esas hedefi olan SSCB yıkılacaktı.

Her şeyi kendi koşulları içinde değerlendirmeye yoksunu olanlar, ne yazık ki, Stalin'e, burjuvazinin gözlüklerinden bakıyorlar. Büyük Ekim Devrimi'ni Stalin'sizleştirdikleri gibi, dünyanın ilk sosyalist ülkesini de Stalin'sizleştirme çabaları içine giriyorlar. Bunu, özellikle, emperyalist dünya burjuvazisi ve onlarla el ele yürüten Troçkistler yapıyor. Hiçbir zaman Marksizm ile uyumlanmış olan Troçkist ideoloji, "sosyalizm savunuculuğu" adı altında enternasyonal proletaryanın ve ezilen halkların ilk sosyalist devletini ve onun kazanımlarını Stalin şahsında yıkmayı hedeflemiştir. Burjuvaziye beşinci kol olma teorik zemini, kendini buradan besliyor.

"Aşlında devrim Şubat'ta oldu ve çarlık otokrasisini çökertti. Devrim Şubat'ta oldu ve Ekim (1917) Bolşevik Parti devleti ele geçirdi"² gibi küçük burjuva zırvallıkların, nasıl karşı devrimciliğe dönüştüğü SSCB içinde görülmüştür. Bu tür zırvallıkların Ekim Dev-

rimi aşamasında Rus burjuvazisi ile nasıl kol kola girdiğine tarih tanıklık etmiştir. Ve bu anlayışların kolayca beşinci kol durumuna gelebildiği, 1940'ların ortasında enternasyonal proletaryanın ilk sosyalist ülkesinin yıkım çabalarında tarihe kaydedilmiştir.

Küçük burjuva liberal sol entellektüelleri, büyük teorik çalışma adı altında, hemen hemen enternasyonal proletaryanın bütün önderlerini birbirine karşı kullanmaya, birinin diğerini karşıtı gibi ahmakça ve bir o kadarda burjuvazinin, proletaryanın saflarını bölme ve bulandırma ideolojik ve teorik çabaları içine girmekten kendilerini alamamışlardır.

Sadece Lenin ve Stalin'i değil, Marx ve Engels'i de birbirinin karşıtı gibi gösterme gayretlerini terk etmemişlerdir. Bunlar, özünde, dünyayı değiştirme çabalarının karşısında yer aldıklarının ayırımında olamayacak kadar ideolojik ve teorik olarak körleşmişlerdir.

Küçük burjuva liberal sol, Engels'in ölümünden sonra Marx ve Engels arasında da bir ayırım yaratma çabaları içine girmiştir. Marx'ı Engels'ten, Engels'i Marx'tan ayırmak için, küçük burjuva çıkarları doğrultusunda, proletaryanın bu büyük önderlerini birbirine karşıt gibi gösterme budalalıkları içine girmişlerdir.

Bu çaba sonlanmış da değildir. Burjuvazinin karşı devrimci saldırıları devam ettikçe, küçük burjuva oportünizminin burjuvazinin teorik çöplüğünde didinmesi de devam edecektir.

Kuruşçev'in Stalin ölümünün hemen arkasından, 1956 yılında yapılan 20. Kongre'de, Stalin'i hedef alması, özellikle 2. Emperyalist Savaş sonrası ABD'nin önderliğinde bütün emperyalist burjuvazinin Stalin şahsında anti-komünist saldırıları, SSCB'yi teşhir, tecrit ve yıkmaya savaşılarının arkasından gelmiştir. Yani Kuruşçev'in modern anti-komünist karşı-devrimci saldırısı, emperyalist burjuvazinin SSCB içindeki doğrudan karşı-devrimci saldırısının devamı olarak ortaya çıkmıştır.

SSCB içindeki karşı devrimci saldırı, moral gücünü emperyalist burjuvaziden almıştır.

Stalin savunulmadan sosyalizm savunulamaz!

Ekim Devrimi'nin teorik önderi Lenin ise pratik önderi de Stalin'dir. Ancak Stalin'i salt pratik önder olarak görmek ya da göstermek de eksik kalır. Stalin, aynı zamanda enternasyonal proletaryanın teorik önderler-

den biridir. Bu, devrimden önce de Lenin'in ölümünden sonra üstlendiği görevler açısından da böyledir.

Stalin, tüm yaşamı boyunca sosyalizm düşmanlarına karşı ideolojik ve siyasal olarak mücadele etmiş ve aynı zamanda uluslararası proletaryanın önderliğini yapmıştır. Bunu inkar etmek, sosyalizmin tüm kazanımlarını yok saymaktır. Burjuvazinin istediği, ayakları havada bir sosyalizm ülküsünün yaratılmasıdır. Bu nedenle de öncelikle Stalin yokedilmelidir.

Yaşamı, Bolşevik partisinin örgütlenmesinde ve önderliğinde geçen Stalin'in, devrim günlerinde en önde yer alması ve en zorlu görevleri üstlenmesi ve Lenin'in ölümünün ardından Bolşevik Parti'nin, Lenin'in yerini alacak kişiyi Stalin olarak göstermesi ve seçmesi, Stalin'in Ekim Devrim öncesi ve sonrasındaki rolü ile doğrudan bağlantılıdır.

Ekim Devrimi'nin önderi Bolşevik Parti, Lenin'in yerine, güven vermeyen, sürekli yalpalayan Troçki'yi partinin başına getiremezdi. Bunun bir intihar olduğu daha o zamandan biliniyordu. Çünkü o, "Brest Litovsk Anlaşması"ndaki tavrıyla, "İşçi Muhalefeti" adı altında sosyalizm yıkıcılığıyla, "sendikalar"daki anlayışıyla, NEP karşıtlığıyla, "tek ülkede sosyalizm yaşanamaz" anlayışını, sosyalist devleti yıkmaya dönüşen ve bu açıdan emperyalist burjuvaziyle çakışan pratiği ile görülmüştü.

O, sosyalizmin yaşaması için zorunlu olarak (nesnel koşullardan dolayı) başvurulması gereken soluklanma taktiklerinin karşısında yer almıştır. Troçki'nin önceki yaşamı, "yalpalama" üzerine inşa edilmişti. Bolşevikler ve işçiler bunu biliyordu. Ekim Devrimi'nden önce rolü neyse, sosyalizmin inşasında da rolü aynıydı: Bozgunculuk ve yıkıcılık!

Stalin döneminin sosyalizmini eleştirenler (Troçkist, anarşist ve burjuvalar hariç), sosyalizmin kapitalizm ile komünizm arasında bir geçiş süreci olduğunu gözardı ediyorlar. Sosyalizm kurulunca (bütün dünya kapitalist ve tek bir ülkede sosyalizm yaşatılmaya çalışıldığı gerçeği varken), her şeyin güllük ve gülistanlık olacağını var sayıyorlar. Daha ötesi, emperyalist burjuvazinin yoğun saldırı ve yok etme çabası ise görmezden geliniyor. Ve ilk sosyalist ülkenin birçok hata yapacağını ve hatalar içinde doğruları bulabileceği (yoğun kuşatılmışlık altında) gerçeğini akla getirmeyenlerin, sosyalizmi inşa gerçeğini anlayabilmeleri de zor oluyor.

Stalin önderliğinde işçi ve emekçiler yani sosyalist inşayı yapanlar ve yürütenler, SSCB'de hiçbir burjuva ülkesinde olmayan haklara sahiplerdir. İşçi ve emekçiler,

en geniş demokratik hak ve özgürlüklerin sahibi ve yaratıcısı olmuşlardır. Proletarya diktatörlüğü en geniş sosyalist demokrasiye sahiptir. Kadınların, çocukların ve tüm işçilerin yaşam ve özgürlüğü kendi elleriyle günden güne geliştirilmiş ve zenginleştirilmiştir.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve özgürlükleri, tarihte ilk defa bu denli barış içinde ve özgürce kullanılmıştır. SSCB, zoraki değil, barış içinde ve gönüllü birlikteliğin ürünü olmuştur.

Toplumsal mülkiyetin alanı, üretici güçlerin ve üretimin gelişmesine koşut olarak genişlerken, kitlelerin refah düzeyi günden güne yükselmiştir.

SSCB, elbette salt emperyalist burjuvazinin saldırısı ve kuşatmasıyla yıkılmamıştır. Emperyalist ülkeler bunu Ekim Devrimi günlerinde ve daha sonra ise 2. Emperyalist Savaş döneminde doğrudan saldırarak denemişler ama yıkamamışlar, tersine, Stalin'de dediği gibi; 1917-1920 arası (iç savaş) saldırılarına karşılık daha fazla ülkenin SSCB katılmasına neden olmuşlardır ve eğer yeniden saldırılsa (2. Paylaşım Savaşı öncesi bir açıklama) daha fazla ülkenin sosyalist olmasına neden olacaklardır. Ki, bu doğrulanmıştır.

Sosyalizm, daha çok kendi hataları ve içerden küçük burjuvazinin saldırısı ve bürokratlaşmanın gelişmesi üzerine yıkılmıştır. Küçük burjuva meta üretimi, kapitalizmi yeniden ve yeniden doğurmuş ve üst yapıda bürokratizmin gelişmesi ve kökleşmesine olanak hazırlamıştır. Stalin'in dediği gibi; "komünist bürokrat, bürokratin en tehlikeli tipidir." Modern revizyonizm, "sosyalizm" adı altında en tepelere yerleşmiş ve devlet organlarına çöreklenmişlerdir. Merkezi Kontrol Komisyon'un da ortadan kaldırılması ve de işlevinin önemsizleştirilmesiyle birlikte, bürokratik yapının yıkıcılığının önü de açılmış oldu.

Elbette burada Stalin'in de sorumluluğuyla birlikte, SSCB'yi yöneten yapının kolektif bir yapı olduğu gözardı edilmemelidir. Stalin, SB Komünist Gençlik Birliği VIII: Kongre'sindeki (16 Mayıs 1928) konuşmasında, "Tabandan Kitlesele Eleştiriyi Örgütleyin" dedikten sonra devam ediyor:

"İkinci sorun, bürokratizme karşı mücadele görevi, eksikliklerimizin kitlesele eleştirisinin örgütlenmesi görevi, tabandan kitlesele denetimin örgütlenmesi görevi ile ilgilidir.

İlerlememizin en kötü düşmanlarından biri bürokratizmdir. O bütün örgütlerimizin –gerek parti örgütlerinin gerek Komünist Gençlik Birliği örgütlerinin, gerek sendikal örgütlerin gerekse de ekonomik örgütlerin

içinde yaşar. ... Yeni bürokratlar sözkonusudur, yoldaşlar, Sovyet iktidarına sempati duyan bürokratlar sözkonusudur ve nihayet komünist saflardan bürokratlar sözkonusudur."

Ve Stalin, bürokratizme karşı mücadele yöntemini de ortaya koyar:

"Şimdi esas mesele, genelde bürokratizme karşı, özelde çalışmamızdaki eksikliklere karşı, tabandan geniş bir eleştiri dalgasını harekete geçirmektir.

"... Tabandan eleştiriye, tabandan denetime, başka şeylerin yanı sıra, milyonlarca kitlenin bu deneyimlerinin yitip gitmemesi için, bunların gözönüne alınması ve hayata geçirilmesi için gereksinimimiz var.

Partinin acil görevi bundandır: Bürokratizme karşı müsamahasız mücadele, tabandan kitlesele eleştirinin örgütlenmesi, eksikliklerimizin giderilmesi üzerine pratik kararlarda bu eleştirilerin gözönünde tutulması."

2. Emperyalist Savaş'ta 26 milyon vatandaşını kaybeden SSCB'nin, savaş sonrası toparlanması ve sosyalist ekonomiyi geliştirme çabaları içinde, bürokratik yapının gelişmesini önleyemediği gibi bunu görememiştir de. Küçük burjuva revizyonist anlayışlara karşı ideolojik ve pratik mücadele küçümsenmiştir.

Parti içi temizlik, "artık buna gerek yok, sosyalizm bütünüyle yerleşti" (G. Malenkov'un sunduğu XIX. Parti Kongresi Raporu-1952 Ekim) anlayışı, parti içi bürokratların temizliğini engelleyen bir yaklaşımdı. XVIII. Kongre'den sonra parti üye sayısı hızla artıyor. Aday üyelerle birlikte yaklaşık 2.5 milyon olan üye sayısı XIX. Kongre'ye gelindiğinde yaklaşık 7 milyona çıkıyor. Savaş sırasındaki büyük kayıplar dikkate alınınca, savaş sonrası bu hızlı artışın, beraberinde bir sürü komünist olmayanların da parti saflarına katıldığını ortaya koyuyor. Stalin'in katıldığı son kongre (XIX.), bu yılın ideolojik yozlaşmayı doğurabileceğini göremedi.

Stalin'in 1928 yılında ortaya koyduğu, "tabandan eleştiri ve denetim", özellikle 1945 sonrası, emperyalist savaşın yıkımlarını giderme çabası içinde önemli ölçüde geri planda kaldı. Bürokratizm, hiçbir zaman gitmemiştir ama eskiden daha fazla uyanıklık ve taban denetimi varken, savaş sonrası taban denetimi ve bürokratizme karşı ideolojik mücadele ve pratik önlemler ikinci plana düştü.

Her şeye karşın, Ekim Devrimi Stalin'siz, Stalin ise Ekim Devrim'siz ve SSCB'nin inşa sürecinin dışında ele alınamaz ve sosyalizmin savunulması Stalin'in savunulmasıyla birlikte olabilir.

Nasıl ki, sosyalizm ve komünizm Marx, Engels, Lenin ve Mao'suz ele alınamazsa, aynı şekilde Stalin'siz de ele alınamaz. Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao, uluslararası proletaryanın büyük öğretmenleridir. Onlarsız proleter sosyalist devrimler ve proleter enternasyonalizm düşünülemez. Onların yok sayılması; enternasyonal proletaryanın varolduğu günden beri burjuvaziye karşı verdiği o muazzam mücadelesi ve buna bağlı olarak geleceğe ışık tutacak sınıf mücadelesi deneyimlerinin yok sayılmasıdır.

Yani, enternasyonal proletaryayı dünü ve bugünü ile hafızasız bırakarak yarının komünist inşasını önlemektir.

Stalin, enternasyonal proletaryanın bir büyük öğretmeni ve Ekim Devrimi'yle birlikte SSCB'nin inşasında yer alan ve önderlik eden bir komünist. Onu savunmak Ekim'leri, sosyalizmi ve komünizmi savunmaktır. Onu savunmak, işçi sınıfı ve emekçilerin sosyal kurtuluşunu, ezilen halkların emperyalizme karşı mücadelesini savunmaktır.

Burjuvazi ve onun ideolojik çöplüğünden beslenen kesimler, Stalin'i (en azından kitlelerin bilincinde) yıktıkları zaman sosyalizmi yıkacaklarını bildikleri için, Stalin'e karşı büyük bir karşı-devrimci saldırı cephesi açmışlardır. Bu karşı-devrimin anti-komünizm cephesidir. Emperyalist burjuvazi, Stalin'i yıkarak-öldürerek, işçi sınıfı ve emekçilerin tarihsel sosyalizm deneyimlerini, sosyalist mücadele belleğini ve bilincini yok etmeyi hesaplamaktadır.

Buna müsaade edilemez. Bu nedenle, Stalin'i savunmak, kapitalizmi yıkıp sosyalizmi inşa etmeyi savunmaktır.

1) 1934-38 arası karşı-devrimci örgütlülüğün yıkımına katılanların mahkemeleri bütün kamuoyuna (yabancı elçilikler, yazarlar vs.) açık yapılmıştır. Bir çok yabancı gazeteci, yazar, elçilik görevlileri, eski anlı şanlı "komünistler" ile görüşmüşlerdir. Ve bunların hepsi sosyalizme karşı suç işlediklerini kabul etmişlerdir. Hiçbiri yaptıklarının doğruluğunu savunmamış, savunmamıştır. Ve bu yargılanmaların tüm belgeleri o günün gazetelerinde günlük yayınlandığı gibi, 1956'ya kadar kamuya açıktı. Kurşev revizyonizmi belgeleri ortadan kaldırmıştır. Bu yargılanmalar, burjuvazinin anti-komünist, anti-Stalinist propagandalarına rağmen, tarihin en açık en demokratik yargılanmaları olmuştur. Örneğin; liberal Alman yazar Lion Feuchtwanger; 1937 mahkemelerine katılmış ve Karl Radek ile görüştürülmüştür. L.Feucht Wanger'in kitabı; 1937 Moskova, sf. 141 (almanca, PDF olarak ulaşılabilir)

2) Fikret Başkaya, Özgür üniversite, 09.11.2017

3) Stalin, Eserler, C. 11, sf. 68-71, İnter Yayınlar

ESAS-DER| “Bilimi Mahalleye Götürüyoruz, Çünkü Bilim ve Sanattan Herkes Faydalanmalı!”

Esenyurt'ta çalışma yürüten ESAS-Der Başkanı **Yusuf Sulu** ve derneğin kurucusu ve hocası olan **Ali Yıldırım** ile biraraya gelerek, derneğin kuruluş süreci ve çalışmaları üzerine konuştuk. Dernek, Esenyurt'ta tiyatro, heykel, resim, müzik, gitar, bağlama, keman, piyano vb. alanlarda alternatif çalışmalar yapıyor.

- Merhaba, bize dernekle ilgili bilgi verebilir misiniz? Kuruluş sürecinde nasıl bir çalışma yürüttünüz?

Yusuf Sulu: Derneğimizin adı, Esenyurt Alternatif Kültür Sanat Derneği (Esas-Der). 2019 Mart'ında kuruldu. Aslında çalışma çok daha önceden başlamıştı. Birbirini farklı disiplinlerden tanıyan insanlar olarak Esenyurt'ta bir şeyler yapılması gerektiği üzere fikir birliğine vardık. Hepimizin ortak kaygısı, esas derdi-tasası Esenyurt'taki koca binaların arasında, yoksulluğun ortasında kaybolmuş gençliği, kadınları, çocukları yani tüm kitleyi yozlaşmadan, yanlışlardan uzaklaştıracak bir ortam yaratmaktır. Esas-Der fikri buradan çıktı. Biraraya gelişlerimizde ortaya çıktı bu düşünce. Daha öncesinde de kente dair panel yaptık, kahvelere gidip sohbetler yaptık.

- Belediye bünyesinde mi derneğinin yoksa bağımsız mı?

Y. Sulu: Bağımsız, evet. Daha önceki yerimiz Tabela Meydanı'nda idi. Orada bina sahibi tadilat yapınca bir buçuk yıl sonra buraya geçtik. Belediye Kültür Merkezi'nin içersine geçtik. Esas-Der'e bağımsız bir dernek diyebiliriz. Tabela'da olduğumuz sürede de Nazım Hikmet ve Deniz Geçmişlerin anması burada Nazım Hikmet Parkı'nda oldu. Bu parkta simgelerin olması, Deniz Gezmişler adına daha önceden dikilmiş fidanların olması, Nazım Hikmet heykeli olmasından kaynaklı sokaktan talep bulmaya çalıştık. Alanımızı çok geniş tuttuk. Çocukların resim derslerinden tutun da etüt derslerine kadar hepsiyle, halkla haşır neşir olduk. Bu sürede tabi işin sanatsal boyutunu hocamız anlatacaktır. Derneğin kuruluşundan önce Şeyh Bedrettin oyunumuz vardı. Maddi olarak da biraz onun üzerinden şekillenmeye çalıştık. Bu oyunlarla derneğin kuruluşunu sağlamaya çalıştık. AKP döneminde de Belediyenin sahnelerinde Şeyh Bedrettin'i oynadık.

- Çalışmalarınızın sokak ayağı da var değil mi?

Y. Sulu: Evet. Sokak ayağı olmalı zaten. Biz kültür ve sanata iki ayaklı bakıyoruz. Birincisi işin sanatsal boyutunu örgütlemek ve nitelikli işler çıkarmak. Geçen dönem çocuk oyunlarımız sahnelendi sahnelerde. Ali ho-

camız yine sahne yönetmenliği yaptı. “Kara-gözün Rüyası” vb. oyunlar oynadık.

Şeyh Bedrettin sahnelendi. Öte yandan zaten fabrikalar bölgesi, sanayinin çok yoğun olduğu aynı zamanda çokça işçi direnişinin olduğu bir yer. Etkinliklerimiz ile gidip sahiplenmeye, destek olmaya çalışıyoruz. Kadınlarla ilgili çalışmalar yürütüyoruz. Temel düsturumuz olan “Yozlaşmaya ve Yalnızlaşmaya Karşı Mücadele” şiarıyla mücadele yürütüyoruz.

“Dayanışma içinde olursak güçlü olabiliriz!”

- Sizinle de derneğin sanatsal bakışını, yaptığı çalışmaları ve nasıl tepkiler aldığını konuşalım.

Ali Yıldırım: Yola çıkış amacımız Esenyurt'ta emekten yana, demokrasiden yana, özgürlüklerden yana bir bakış açısı ile sanat yapmak. Bu alanda mücadele eden herkese alan açmak... Yani kim olursa olsun, “ben bu alanda mücadele etmek istiyorum, toplumun değişimine katkı sunmak istiyorum, değişime önderlik etmek istiyorum” diyen kim varsa herkese alan açmak istiyoruz. Zaten derneği kurduğumuzda çağrı da yaptık, “buyrun gelin arkadaşlar, burada bir iş yapacağız, gelin hep birlikte yapalım, sokaktan başlayalım” dedik. Esenyurt gerçekten yoksulluğun çok fazla olduğu bir yer, sokakta uyuşturucunun çok olduğu bir yer. Aslında bizler bu potansiyeli, bu dinamizmi devrimci mücadeleye dönüştürebiliriz. Bunu başarabiliriz, yapabiliriz. Bunun için sokaktaki insanlara ulaşmamız lazım.

Biz de çağrımızı bu temelde yaptık ve sanata bakış açımızı da bu doğrultuda yönlendirdik. Ve de bugüne kadar geldik. Hemen hemen sanatın her dalı burada var. Tiyatro,

bağlama, gitar, halk oyunları aklınıza ne geliyorsa... Kim ne talep ediyorsa, neye ihtiyaç duyuyorsa biz onlara sunmaya çalıştık. Hayata ve sanata bakış açımız bu. Önemli olan “Hayatı Sanatsallaştırmak”. Eğer gerçekten hayatımızı sanatsallaştırırsak, o sanatın bize vermiş olduğu dünyayı öğrenme perspektifini kavrarız. Bizim toplumumuzda eksik olan bu. Sadece sıradan insanlar değil, okumuş-yazmış, kendisine ben “şucuyum bucuyum” diyen arkadaşlarımızda da eksiklik var. Ve bu nedenle, bu bakış açısıyla yola çıktık, bugünlere kadar geldik. Başarılı mıyız? Pandemi dönemi girmemiş olsaydı daha görünür sonuçlar alabilirdik. Pandemi birçok şeyi baltaladı. Çok ciddi bir potansiyel yakalamıştık aslında.

- Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

A. Yıldırım: Pandemi sürecinde boş durmadık. Farklı biçimlerde dayanışmaların içinde yer aldık. Örneğin sanatçılarla oluşturduğumuz “dezenfektan ekibi” içerisinde yer aldık, gıda dağıtımında yer aldık, mahalledeki çalışmaların içerisinde yer almaya çalıştık. Mültecilerle ilgili Kent Konseyi'nde bulunuyoruz. Burada bir aktivist arkadaşımız Mülteci Meclisi örgütlenmesinde yer alıyor. Çocuk Meclisi oluşturduk.

Bu dönemi hazırlık dönemi olarak geçirdik ama boş da durmadık. Bilim Atölyesi kuruyoruz, orada çocukları bilimle, resimle tanıştırıyoruz. Biz İBB'den talepte bulunuyoruz, kütüphane geliyor, gezici kütüphane ile kitap dağıtıyoruz. Yani mümkün olduğu kadar yapıyoruz bunları. Esenyurt, 56 ilden büyük bir ilçe. Her mahallesi bir ilçe kadar neredeyse. Bütün zamanını orada harcaysan bile yeterli olmuyor. Mahalleler artık buraya gelmiyor çünkü biz oralara gitmeye başladık.

Orada çocuklar sinemaya gitme şansı bulamıyor. Belki bazı semtlerdeki çocuklar şanslı olabilirler. Bilimsel malzemeleri görüp, onlarla deneyler yapmış olabilirler ama buranın çocukları maalesef daha malzemelerini bile görmemiştir. Çünkü buradaki okullarda sınıflar 65 kişilik. Burada eğitim bir garabet. Kent yaşamı da aynı.

Birkaç noktadaki büyük park tamamen insanların gezip gidebileceği bir yer. Lakin çocuklar için örgütlenmiş bir park alanı bile yok. Bir çocuğun yaşayabileceği, bir insanın nefes alacağı, gençlerin dayanışma geliştireceği hiçbir alan yok. Biz burayı, buradaki faaliyetler üzerinden yapmaya çalışıyoruz. Bilimi mahalleye götürüyoruz. Biz bilimin ve sanatın belirli bir zümrenin ulaşabileceği, orada faydalanabileceği, kendi kişisel gelişimine katkı sunacağı bir olgu olarak görmüyoruz. Bilimin de, sanatın da yoksul çocukların, yoksulların ulaşabileceği düzeyde olması gerektiğini düşünüyoruz.

Olanaklarımız var. Bunları farklı biçimlerde dayanışarak, mahallenin muhtarı ile bazen farklı bir kurumun çalışmasıyla, başka ilçelerden arkadaşlarımızın dayanışması ile bilimi ve sanatı o mahallere götürmeye çalışıyoruz. Esenyurt halkının da bu mücadeleye omuz vermesini bekliyoruz. Pandemi sürecinde şunu çok iyi gördük ki; biz yoksullar ne kadar yalnızlaşırsak, ne kadar birbirimizden uzaklaşırsak, daha kötü duruma düşüyoruz. Bireysel bir kurtuluşun olmadığını aslında bu pandemi sürecinde gördük. Dayanışma içerisinde olursak güçlü olabiliriz. Ne merkezi hükümetler ne de yerel hükümetler bu tür süreçlerde halkın yanında olmuyor. Halk ancak kendi dayanışması ile yarasını sarıyor.

Biz bu bilinçle faaliyetlerimize devam edeceğiz. Bu yeni sezonda dediğimiz gibi oyunlarımız hazır. Sezon açılır açılmaz sahnelenmeye başlayacak. Esenyurt halkını gösterilerimizi izlemeye davet ediyoruz. Bu koca-yüksek binaların arasında kaybolup gençlerin ve halkın kültürünün kaybolmasına izin vermeyeceğiz. Bunun için çabalayacağız. Bu mücadelede, dayanışmada herkesi yanımızda görmek istiyoruz. Çünkü bizim öyle alışlagelmiş bir durumumuz yok. Biz her disiplinden, her kesimden insanın, derdi dünyayı değiştirmek, dönüştürmek olan, başka bir dünyanın mümkün olduğuna inanan herkesin bu zeminde buluşabileceğini düşünüyoruz. Yerelde bizim gibi derneklerin önemli olduğunu düşünüyoruz. Her alanda çalışmalarımıza devam edeceğiz. Takip etmenizi tavsiye ediyoruz.

Enflasyon Artıyor, Halk Yoksullaşıyor!

Pandemi ile birlikte derinleşen ekonomik kriz, dünyada milyonlarca insanın temel gıda ürünlerine erişimini zorlaştırdı. Gıda ve sağlığa erişimin zorlaşmasının yanına bir de kitlesel işsizlik eklenince milyonlarca insan daha fazla yoksullaştı. Pandeminin ilk gününden itibaren kendi halkına en az destek veren ülkelerin başında gelen Türkiye, bunun yanında ekonomik krizin en fazla etkilediği ülkelerin de başında gelmektedir. Bu durum Türkiye halkının en az destekle en kötü koşullara karşı mücadele etmek zorunda kaldığını göstermektedir. Giderek artan fiyatlar, genişleyerek yayılan işsizlik halkın daha fazla yoksullaşmasını beraberinde getirmektedir. İnsanlar yaşamlarını devam ettirmek için gerekli olan en temel tüketim maddelerine dahi ulaşmakta zorlanmaktadır.

İktidar yıllardır Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) eli ile rakamlarla oynayıp artan fiyatları gizlemek için elinden geleni yapmaktadır. Lakin hayat karşısında rakamlarla oynamanın bir karşılığı bulunmamaktadır. Artan fiyatlar karşısında alınan ücretler giderek düşmekte, bu durum ciddi boyutlarda yoksul bir kitle yaratmaktadır. Dünyadaki sermaye temsilcilerini yatırım yapmaya davet ederken tek vaadi ülkesinin ucuz ve nitelikli iş gücü cenneti olduğu olan iktidarın bu politikalarının karşılığını, halk daha fazla yoksullaşarak almaktadır.

Hemen hemen her gün doğalgaz, elektrik, su gibi en temel ihtiyaçlara gelen zamlar, yoksullaşan halkın belini daha fazla bükmektedir. Artan vergiler, yapılan zamlar, düşük ücretler halka dayatılırken, sermaye sınıfına daha fazla imkân açılmaya çalışılmaktadır. İşçiler ve emekçiler daha

fazla işsizlik, yoksulluk ve güvencesizlikle pençeşmesine bir de yükselen fiyatlar karşısında alım güçlerinin düşmesi sonucu açlık ile karşı karşıya bırakılmaktadırlar.

Halk, vergilerin altında ezilirken zenginler vergi cennetlerine paralarını kaçırarak, sürekli af ve yapılandırma ile, kazandıklarının yanında çok küçük bir miktar olan vergiden bile kaçınmakta, iktidar sahipleri buna göz yummaktadır.

Enflasyon artmaya devam ediyor!

R.T.Erdoğan'ın fahiş fiyatlarla ilgili yaptığı bir konuşmada, "Zincir marketlere yönelik gerekli operasyonların yapılacaktır. 5 tane zincir market bütün ürünü toparlıyor, piyasalar alt üst oluyor" demesi fiyatların artışını kabul etmekle birlikte nedenini kendi koruyup kolladığı marketler olarak açıkladı.

R.T.Erdoğan'ın açıklamalarının hemen akabinde, Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) Eylül ayı enflasyonunu açıkladı. TÜİK'e göre tüketici fiyat endeksi

(TÜFE) geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 19.58 arttı. Eylül'de enflasyon bir önceki aya göre ise yüzde 1.25 yükseldi. Yurt içi üretici fiyat enflasyonu ise (Yİ-YÜFE) aylık yüzde 1.55, yıllık ise yüzde 43.96 oldu. TÜİK'in enflasyon sepetinde yer alan 415 maddeden 51'inin ortalama fiyatı düştü, 46 maddenin fiyatında değişim olmadı. 318 maddenin ortalama fiyatında ise artış gerçekleşti. Bu durum yıllardır rakamlarla oynayarak enflasyonu düşük gösteren TÜİK'in artık daha fazla rakamları manipüle edemediğini göstermektedir. Yıllardır rakamlarla oynamalarının tek sonucu güvenilmez bir kurum ortaya çıkması idi. Artık TÜİK bile enflasyonun arttığını kabul etmek zorunda kaldı. Tabi ki bu kabul etme makul bir seviyede olmalıydı. Elbette gerçek rakamların açıklananın katbekat üstünde olduğunu herkes bilmektedir.

TÜİK rakamlarında çok R.T.Erdoğan'ın Tarım Kredi Kooperatifi Satış Mağazası'ndan, kurutulmuş meyveler, mantı, gevrek, kuruyemiş, şalgam ve meyve suları, çikolata, bisküvi, kurabiye, gofret ve cips alışverişi yapması ve market çıkışındaki "fiyatlar gayet uygun" şeklindeki açıklaması bizlere enflasyonun gerçek resmini ve halkın yoksulluğunu göstermesi açısından net veri sunmaktadır. R.T.Erdoğan temel gıdaların olmadığı atıştırmalık aldığı alışveriş sepetine 1.002 TL ödeme yaptı ve bu fiyata gayet uygun dedi. Milyonlarca kişinin asgari ücret ve asgari ücretin daha da altında ücret aldığı koşullarda uygun denilen atıştırmalık fiyatı 1.002 TL. 2.825 TL alan bir asgari ücretlinin R.T.Erdoğan'ın aldığı atıştırmalıklara maaşının üçte birinden fazlasını vermesi gerekmektedir. Uygun denilen fiyat buna

tekabül etmektedir. Devam eden süreçte Tarım Kredi Kooperatifleri Genel Müdürü Fahrettin Poyraz'ın 180 bin lira maaş aldığı iddiaları ortaya atıldı. Fahrettin Poyraz, o kadar almadığını huzur haklarıyla birlikte 62 bin 500 lira maaş aldığını söyledi. Sanırız R.T.Erdoğan'ın uygun demesinin altında bu maaş yatmaktadır.

Zenginlikleri bizden çaldıklarıdır!

R.T.Erdoğan'ın hedef aldığı iddia edilen 5 zincir marketten ikisi olan ŞOK ve BİM'in pandemi karları açıklandı. ŞOK pandemi sürecinde 71, BİM ise 25'lik kâr oranını açıkladı. Hemen akabinde Mağaza Market-Sen kârın kaynağını açıklayan bir bildiri yayımladı. Mağaza Market-Sen; pandeminin başladığı günden bu yana market sektörü durmadı. Kısıtlama saatlerinde bile kapalı market kapılarının ardında işçiler raf dizdi, sayım yaptı. Zincir marketlerin bu karı, işçilerin kölece çalıştırılması, ucuzluk marketlerinin tekelleşmesi, envanter açığının işçiye ödetilmesi ve bozuk ürünlerin işçiye satılmasıyla elde edildiği vurgulandı. Bir yanda 71 kâr eden zincir market patronlarının, diğer yanda ise az 71 saat çalışan, 71 TL harcamayla dolabına yemek koymaya çalışan emekçi halkımızın olduğunu vurgulayan Mağaza Market-Sen; bu uzlaşmaz çelişkinin değiştirilmesi için birlik olunması çağrısı yaptı.

Pandemi başından itibaren zenginler zenginliklerine zenginlik kattılar. Dünyada en çok kazanan sermaye kesimi pandemi döneminde kat kat fazla kazandılar. Mağaza Market-Sen'in açıklaması tam olarak bu zenginliğin nereden sağlandığını açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

İktidarın yoksulluğu örtmek için yaptığı her girişim anında boşa düşmektedir. Ne kadar yoksulluk yok diye söyleseler de barınamayan öğrenciler, geçinemeyen işçiler, zam yağmurları her geçen gün artan işsizlik, açlık tüm gerçekliğiyle yüzlerine çarpmaya devam etmektedir. İktidar çizmeye çalıştığı pembe tabloların arkasında işsizlik, açlık, yoksulluk saklanmaktadır. Çizilen her pembe tablo arkasında daha fazla işsizliği, yoksulluğu açlığı işaret etmektedir.

Tüm bunlar bizlere emperyalist-kapitalist sistemin halkı yoksullaştırmasının yanında, kendi zenginliklerinin de bu yoksullaşmaya bağlı olduğunu göstermektedir. Bu sistemin değişmesi Mağaza Market-Sen'in çağrısındaki gibi birlikte mücadeleden geçmektedir.

10 Ekim Katliamı Dört Bir Yanda Lanetlendi

İSTANBUL

* İhlamurkuyu

Ankara Gar Katliamı'nda yaşamını yitiren 5 kişi İhlamurkuyu Mezarlığı'nda, mezarları başında anıldı. Anma patlamasının yaşandığı saat olan 10.05'te saygı duruşu ile başladı.

Anma yaşamını yitirenlere verilen mücadele sözünün ardından Suruç Katliamı'nda yaşamını yitirenlerin mezarlarının ziyaret edilmesi ile sonlandı.

* Gazi Mahallesi

Aralarında Birleşik Mücadele Güçleri'nin bulunduğu kitle Gazi Mahallesi Mezarlığı'na yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüşün ardından saldırıda ölümsüzleşen Serdar Ben'in mezarı başına gelen kitle, katliamda hayatını kaybedenler ve tüm devrim şehitleri şahsında bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirdi. Birleşik Mücadele Güçleri, "10 Ekim Şehitleri Ölümsüzdür. Birleşik Mücadelemizde Yaşatacağız" yazılı pankartla yürüdü.

Saygı duruşu sonrası devrimci, demokrat ve ilerici kurumlar tarafından konuşmalar yapıldı.

* Kadıköy

Anmanın yapıldığı İskele Meydanı ve çevresi ise yoğun polis ablukası altına alındı. Buna rağmen alana yüzlerce kişi geldi. Bu yıl yapılan anmanın geçen yıla göre daha kitlesel olduğu gözlenirken, aralarında Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), Yeni Demokrat Gençlik (YDG), Yeni Demokrat Kadın'ın da (YDK) bulunduğu çok sayıda devrimci, demokrat kurum ve sendika kendi döviz ve flamalarıyla alanda yerini aldılar.

Saygı duruşunun ardından yaşamını

yitirenlerin adları birer birer sayıldı, alandan "Yaşıyor" sloganları yükseldi.

Ardından yapılan açıklamada, katliam öncesi saldırganlar hakkındaki istihbarata rağmen bir engelleme yapılmamasına, polisin saldırıya uğrayanları hedef alan tutumuna ve iktidarın sonucu olumlu gördüğüne dikkat çekilerek "10 Ekim Ankara Katliamı siyasi bir cinayettir" denildi.

ANKARA

10 Ekim Katliamı'nın yıldönümünde, Gar önünde yapılmak istenen anma, polis tarafından engellenmek istendi. Elinde bir liste bulunduran polis, yaşamını yitirenlerin aileleri dışında kimseyi Gar önüne almayacağını söyledi. Bu duruma itiraz eden 30 kişilik bir grup, Ulaştırma Kavşağı'ndan alana girmek istedi. Gruba saldıran polis, çok sayıda kişiyi yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı.

Polisin biber gazı ve plastik mermi kullandığı saldırısının ardından, yalnızca yaşamını yitirenlerin aileleri ve kurum temsilcilerinden oluşan bir heyetin katliamın gerçekleştiği Ankara Garı önüne gitmesine izin verildi.

KAYSERİ

Kayseri Emek ve Demokrasi Güçleri, Kayseri Gar'ında anma gerçekleştirdi. Katliamın lanetlendiği anmada "10 Ekim'i unutma, unutturma", "Katiller halka hesap verecek" sloganları atıldı. Anma sonrası alana kurum temsilcileri karanfil bıraktı.

MALATYA

Malatya Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla Özalper Sağlık Ocağı önünde toplanıldı ve 10 Ekim Anıtı'nın olduğu Barış Parkı'na kadar yürüyüş düzenlendi.

Katliamın gerçekleştiği saat olan 10.04'te yaşamını yitirenler için saygı duruşu yapılmasının ardından siyah ve beyaz balonlar gökyüzüne bırakıldı.

Platform adına açıklamayı yapan KESK Malatya Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve SES Malatya Şube Eşbaşkanı **Sakine Doğan**, "Türkiye tarihinin en büyük kitle katliamında kaybettiğimiz bütün arkadaşlarımızı saygı ve özlemle anıyoruz. Arkadaşlarımıza olan hasretimiz, her geçen gün daha da büyüyor" dedi.

MUĞLA

Muğla'da KESK, DİSK, TMMOB ve Muğla Tabip Odası, Sınırsızlık Meydanı'nda, 10 Ekim Katliamı'nda yaşamını yitirenleri andı. Kurumlar adına basın açıklamasını Eğitim-Sen Muğla Şube

Başkanı **Birdal Savran** okurken, açıklamaya sonrası katliamda yaşamını yitirenler için alana karanfil bırakıldı.

AYDIN

Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla Kent Meydanı'nda yapılan anmada platform adına Aydın Tabip Odası Başkanı **Adalet Çıbık** basın açıklamasını okudu.

Çıbık, «Eşitlik, özgürlük, demokrasi ve barış mücadelesi yitirdiğimiz arkadaşlarımızın en büyük emanetidir. Bizler bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bu doğrultuda kararlı mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz» dedi.

DERSİM

Dersim Emek ve Demokrasi Güçleri 10 Ekim Ankara Katliamı'nın 6'ncı yıldönümünde Dersim Seyit Rıza Meydanı'nda anma gerçekleştirdi.

Basın açıklamasına Dersim Belediye Başkanı **Fatih Mehmet Maçoğlu**, HDP Milletvekili **Alican Önlü** ve Dersim Kültür Derneği'nde katılım sağladı. Basın açıklamasını BES Dersim Şube Başkanı **Özcan Gürtaş** okudu.

İZMİR

10 Ekim Katliamı'nda yaşamını yitirenleri anan İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri, yaşamını yitirenler anısına Alsancak Garı önünde hazırlanan sembolik anıtın açılışını gerçekleştirdi.

Açıklamada sık sık "Savaşa hayır barış hemen şimdi", "Faşizme karşı omuz omuza", "Karanlığa teslim olmayacağız" ve "Katil İŞİD işbirlikçi AKP" sloganları atıldı. Etkinlik 10 Ekim'de hayatını kaybedenler anısına yapılan saygı duruşuyla başlarken, ardından belediyenin katkısıyla yapılan katliam anıtına karanfil bırakıldı.

BURSA

Bursa'da da 10 Ekim eylemi gerçekleştirildi. KESK, DİSK, TTB, TMMOB'un çağrısı ile yapılan eylemde "10 Ekim Katliamını kınıyoruz. Barış içinde yaşamak istiyoruz" pankartı açıldı.

Açıklamada, 10 Ekim Katliamı'nın,

Cumhuriyet tarihinin en kitlesel katliamı olduğu vurgulanırken, 7 Haziran seçimlerinden sonraki karanlık sürece vurgu yapıldı.

Katliamın dava süreci özetlenirken, katliamda sorumluluğu ve ihmali bulunanların halen açığa çıkarılmadığı ve yargılanmadığı ifade edildi.

ŞIRNAK

HDP Şırnak İl Örgütü öncülüğünde, katliama ilişkin yapılan açıklamada konuşan HDP Merkez İlçe Eşbaşkanı **Zeynep Salgucak**, "Kaybettiğimiz yoldaşlarımızı asla unutmayacağız ve unutturmayacağız" dedi.

İstanbul Üniversitesi'nde faşistlerden saldırı girişimi

İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü içerisinde faşistler, bir kadın öğrenciye saldırı girişiminde bulundu.

İstanbul Üniversitesi'nde okuyan bir öğrenci, saldırı maruz kalan arkadaşlarının güvenliğini sağladıklarını ancak şu an kütüphanede 30'a yakın öğrenciyle birlikte bekleyişte olduklarını belirtti.

Ülkücü olduğu ifade edilen bir grup öğrencinin slogan atarak öğrencileri tehdit ettiği belirten üniversite öğrencisi, yine aynı grubunun geçen hafta bir kadın öğrenciye daha saldırıda bulunduğu belirtti.

Öğrenciler kütüphane içerisindeki bekleyişi devam ederken, saldırı girişiminde bulunan öğrendiklerinde kampüs bahçesi içerisinde bekleyişin devam ettiği vurgulandı.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 247

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

Faşizmin Saldırı Furyası Karşısında Öfke Büyüyor!

Geçtiğimiz hafta Samsun'un Vezirköprü Belediyesi'nin tapu toplulaştırma yapma girişimlerine karşı eylem yapan köylülere polis biber gazıyla saldırmış, bunun üzerine köylüler, AKP'li belediyeyi taş atarak protesto etmişti. Bu eylemler sonucunda 21 köylü gözaltına alınmış, çıkarıldıkları mahkemede 6 köylü tutuklanmıştı.

23 Ağustos'ta İstanbul Valiliği'nin kağıt toplayıcılığının "toplum sağlığını tehlikeye attığı" sebebiyle yasaklanması kararı üzerine de atık kağıt toplayıcılarına yönelik operasyonlar yapılmaya başlanmış ve geçtiğimiz günlerde Ataşehir'de operasyon düzenlenerek "ülkeye kaçak girdikleri" gerekçesiyle 200 kağıt toplayıcısı gözaltına alınmıştı. Bu operasyon öncesinde çevik kuvvet ve belediye ekipleri, bir başka operasyonda direnen kağıt toplayıcılarına saldırmıştı.

Operasyon ve tutuklamalar sonrasında Geri Dönüşüm İşçileri Derneği Başkanı **Ali Mendillioğlu**, "3 arkadaşımız tutuklandı. Dün Valiliğin basın açıklamasını okumuşsunuzdur. Basın açıklamasında 20 polisin darp edildiği bilgisi vardı. Bu iddia gerçek değil. Polis nerede bir olay olursa sahte darp raporları alarak olayı büyütür. (...) Tutuklamanın zeminini oluşturmak için önceden altyapısını hazırladılar bu işin. Ama biz arkadaşlarımızı sahipsiz bırakmayacağız. Zaten Türkiye'de de dışarıyı içerisi, içerisi dışarıyı oldu, hiç fark etmiyor. Hepimizi alsınlar, hepimiz içeride kalalım. Zaten dışarı da cezaevinden farksız" demişti.

Yine geçtiğimiz günlerde İstanbul'da zabıta ekipleri, meyve satan bir gence olanca güçleriyle şiddet uygulamış ve bu görüntüler sosyal medyada gündem olmuştu.

Bütün bu saldırıların akabinde Boğaziçi Üniversitesi'ne atanan yeni kayyum rektörün hedef göstermesi sonucunda gözaltına alınan öğrencilerden ikisi tu-

tuklanarak hapisaneye gönderilmişti.

Ev, yurt fiyatlarına karşı ses çıkaran, kalacak yer bulamayan ve birlikte hareket ederek bu durumu protesto eden öğrencilere ve onlarla dayanışma içinde olanlara karşı da saldırılar gerçekleşmiş, provokatör yaftası yapıştırılmış, terörize edilmeye çalışılmışlardı.

Toplamda baktığımız zaman her kesime yönelik saldırılar artarak devam ederken, işçilere yönelen saldırılar özelinde; ekonomik krizin, geçinememe durumunun had safhada olduğu böylesi bir süreçte istihdam alanı olmayan göçmenler, mülteciler, gençler alternatifler yaratarak tam anlamıyla kendilerine hayatta kalmak için alan bulmaya, para kazanmaya çalışıyorlar. Kendine, sisteme bağımlı, geçinemeyen bir toplumda ısrarcı olan iktidar bu alternatiflere de saldırarak geçinemeyenleri, barınamayanları çözümsüz bırakma derdinde.

Öte yanda özgür üniversite için mücadele eden, eylemlere katılan, sesini çıkaran ve iktidarın herhangi bir pratiğine karşı duran herkes gibi öğrenciler de kayyum rezaletine karşı ses çıkardıkları için gözaltına alınıyor, şiddete maruz kalıyor, tutuklanıyor. Eğitim hakları için

mücadele eden öğrencilerin eğitim hakkının gasp edilmesi, hayatta kalabilmek için ülkesini terk eden, çalışmak zorunda olan göçmenlerin sınır dışı edilmesi, yaşamlarını savunan kadın ve LGBTİ+lara karşı İstanbul Sözleşmesi'ninden çıkılması vs.

Öfkemizi büyütelim, örgütleyelim! Ülke içerisinde trajedi biçiminde yaşanan tüm bu olaylar toplumun tepki vermesini ve haklarını daha fazla savunmasını beraberinde getirmekte.

İki taraftan da artan bir tahammülsüzlüğün söz konusu olduğunu söylemek mümkün.

Halk; yaşam alanlarının kısıtlanması, yaşam kalitesinin asgari düzeyin altında olmasına, ifade özgürlüğünün, örgütlenme hakkının gasp edilmesine, toplamda faşizmin her alanda yükselmesine karşı bulduğu her mecra da ses çıkarmaya, sözünü söylemeye çalışıyor. Halkın rızasını eskisi gibi alamayan iktidar ise küçük oyunlar düzenleyerek dayatmalarına son hız devam ediyor. Artık dalga geçilesi bir biçimde ekonomik kriz olmadığını ispat etmeye, yurt ve ev fiyatlarının o kadar da(!) yüksek olma-

dığını göstermeye, kadınların daha az katledildiğine ikna etmeye çalışıyor.

Bütün bu trajikomik pratiklerin dışında sözünü ettiğimiz gibi saldırıların dozajını artırmaya da devam ediyor. İşçiye, öğrenciye, kadına, LGBTİ+'ya saldırıyor.

Bir yandan yönetilemeyen pandemi süreci, bu sürecin diğer tüm etkenlerle birleşmesi sonucu büyüyen ekonomik kriz, iktidar sahipleri için talan edilen doğa, yakılan ormanlar, kesilen ağaçlar, vergi kaçırılması, gittikçe zenginleşen burjuvazi, gittikçe yoksullaşan halk gerçekliği...

Kendi zenginliğini büyütmek ve tepkileri soğurmak için faşizmin tek çıkar yolu daha fazla saldırmak oluyor. Şimdiye kadar bütün çıkış yollarına dinamit döşeyen iktidarın; halkın, kadınların, gençliğin, işçilerin öfkesinden kaçacak bir yeri kalmamış durumda. Vergi cennetlerine kaçırıldıkları paralar ile beraber veyahut özel uçaklarla Amerika'ya taşıdıkları özel araçlarıyla kaçmaları belki de son çıkış yolu olacaktır. Ancak kendi kaçışlarını, "kurtuluşlarını" organize edene kadar veyahut iktidarı paylaşıp, bir nebze tepkileri bastırana kadar bu saldırılar bizlere yönelmeye ve çoğalmaya devam edecek.

Mevcut iktidar şu an için elinden geldiğince ayakta kalmaya çalışırken diğer yandan batmaya devam ediyor. Batarken halkı ve yaşam kaynaklarını sömürmeye devam ederek, bizleri de beraberinde batırmaya and içmiş durumda. Bizleri batırmaya çalışanlara karşı daha sağlam dayanışma alanları yaratmaya, örgütlenme araçlarını güçlendirmeye ihtiyaç olduğu çok açık. Aynı zamanda; bu süreçte en önemli yükselen tepkilerin pasifize edilmesinin önüne geçmek ve teşhiri her alanda güçlendirmek, öfkenin büyüdüğü alanlarda ısrarla var olmak ve halk ile beraber hak gasplarına karşı direnmek olacaktır.